Armonia, deocamdată, nu se naşte. Este adevărat, există deja concepţia despre cele trei straturi ale fericirii omeneşti, trei niveluri. Cel material - legat de corp. Spiritual - legat de conştiinţa noastră şi spaţiu. Şi ultimul nivel, legat de suflet, unde relaţia cu timpul este evidentă.

Prin urmare, corpul este materie, spiritul - spaţiu, sufletul - timp. Făcând cercetări, m-am convins: gândul se naşte din emoţie. Fără sentiment existenţa lui pur şi simplu nu ar fi posibilă. Sentimentul se sintetizează, se transformă şi apare gândul.

Ceea ce eu numesc valori spirituale se află în relaţie cu sentimentele noastre şi iată că aici, multe sunt neclare. Dependenţa de bunurile materiale, de plăcerile trupeşti este clară, dependenţa de aspectele spirituale, adică aptitudini, intelect este de asemenea clară. Dar cum să descrii dependenţa de suflet, căci este, posibil să te ataşezi şi de suflet. De ce se ataşează emoţiile noastre, cum apar ele? La baza lor stau emoţiile fundamentale, adică instinctele. în principiu, toate instinctele converg spre două: primul - apariţia, menţinerea şi continuarea vieţii, iar al doilea instinct - dirijarea, conducerea; dependenţa de unul naşte gelozia, iar de celălalt - trufia. De fapt şi tendinţa de a conduce este îndreptată spre protejarea vieţii, mai ales sub forme strategice. Rezultă că dorinţa de a continua viaţa este unul din sentimentele noastre de bază. Ce sunt acelea sentimente (emoţii)? Există zeci de teorii pe seama lor. Dar până în ziua de astăzi oamenii de ştiinţă nu au o opinie unitară. De ce? Sentimentele sunt puse în relaţie directă şi abruptă cu trupul şi creierul omului. Nu ai mâncat la vreme, apare sentimentul foamei. Te-ai lovit rău, apare sentimentul durerii. De cum ai înlăturat pericolul şi ai mâncat, apare sentimentul satisfacţiei. Au „înfipt" nişte electrozi în creier şi au început să-i excite părţi ale creierului - se ivesc sentimente alternative de teamă, mânie sau plăcere. Concluzia este simplă şi clară: orice sentiment este generată de un obiect material şi depinde de el. Sentimentul în sine nu este material. El este similar luminii. Există obiectul, există sentimentul. Dispare obiectul, dispare sentimentul. Dar spre deosebire de lumină el dispare instantaneu. Filozofia orientală însă dovedeşte contra-riul. Sentimentul, emoţia poate exista după dezintegrarea obiectului. Tot complexul emoţional, numit suflet, există după

moarte. Prin urmare toată ştiinţa contemporană ce susţine că emoţia este secundară suferă un crah la impactul cu religiile şi învăţăturile mistice ale orientului. Trupul este secundar, iar sufletul primordial. Dar dacă sufletul naşte trupul, dacă emoţiile alcătuiesc corpul, înseamnă că spiritul creează materia şi înseamnă că toate preceptele filozofiilor orientale sunt veridice. Veridice, în cazul în care vor fi confirmate de evenimentele reale. Şi ceea ce este mai interesant este că într-adevăr se confirmă. Şi oricât ar încerca ştiinţa să le treacă sub tăcere şi să nu acorde atenţie miilor de fapte, realitatea îşi ia cu îndârjire ce este al ei. Şi totuşi, ce este primordial - corpul sau emoţiile, spiritul sau materia?

Recurg la experienţa mea. Când învăţam bazele diagnosticării medicale cu ajutorul bioenergeticii, grupa noastră pornea de la următorul principiu teoretic:

> „în jurul oricărui organ există un câmp individual şi există un câmp comun în jurul corpului uman. Orice modificări la nivelul fizic atrag după sine modificări ale structurilor de câmp. Mai mult decât atât, afecţiunea organului poate să apară cu mult înainte ca ea să fie descoperită de investigaţiile cu ultrasunete sau tomografia computerizată. Şi-n conformitate cu acest fenomen, câmpul reacţionează cu mult mai devreme. Detectarea timpurie a bolii conferă posibilitatea de a vindeca afecţiunea chiar de la început, când încă nu a acumulat o inerţie periculoasă."

M-am antrenat destul de mult timp în domeniul diagnosticării şi am obţinut rezultate considerabile. Am o însuşire specifică - nu mă opresc niciodată la jumătatea drumului. Dacă mă ocup de o problemă, trebuie să ajung până la capăt, fără a limita timpul acordat ei. Aceasta în primul rând. In al doilea -nu m-am îndoit că există o conexiune inversă: corpul trebuie să depindă de emoţii. Am pătruns în toate structurile de câmp mai subtile şi după câţiva ani de căutări conversia s-a realizat. M-am convins că există structuri de biocâmp care depind de corp şi există straturi mult mai subtile unde corpul depinde la rândul său de câmp. Apoi am văzut că deformaţiile de câmp care duceau la îmbolnăvire erau indisolubil legate de emoţiile agresive. Apoi am înţeles că ceea ce numim emoţie şi ceea ce numim structură de câmp este unul şi acelaşi lucru. S-a dovedit că emoţiile noastre într-adevăr sunt legate de trup şi sunt dependente de

el. Dar nu sunt legate în mod direct, asta în primul rând, iar în al doilea, sunt în conexiune cu nivelul de suprafaţă. Straturile emoţionale ample, mai profunde, pe care oamenii de ştiinţă le-au numit la început subconştient, apoi supraconştient, dimpotrivă, dirijează corpul. între ele există însă o legătură şi o reciprocitate clar exprimate. Când corpul se dezintegrează, structurile de bază ale câmpului din planul subtil rămân şi duc o existenţă autonomă.

întrebarea este de ce? Răspunsul este simplu - viaţa a apărut întâi la nivelul câmpului, ca o entitate unitară în tot Universul. De aceea, emoţiile pe care le resimte orice fiinţă vie au un strat superficial, legat nemijlocit de învelişul său şi un strat profund, legat de viaţă, deja ca entitate vie, unitară în Univers. Cu toată diversitatea fiinţelor vii din Univers, în planul cel mai subtil toate continuă să rămână o unică fiinţă. Şi totuşi, de ce dacă această fiinţă a existat în trecut, emoţiile ei, vreau să spun câmpul, continuă să existe şi acum? Răspunsul este următorul. Universul este o entitate holografică nu doar în spaţiu, ci şi în timp. Câmpul se distribuie în jurul obiectului nu numai în spaţiu dar şi în timp. La o mare depărtare de obiect putem să percepem câmpul lui, fără să-1 vedem. Acelaşi lucru se petrece şi la o mare distanţă în timp. înseamnă că, şi tezele ştiinţei materialiste occidentale, şi aserţiunile curentelor religioase, mistice şi filozofice sunt în aceeaşi măsură veridice. Emoţia depinde de obiect, obiectul depinde de emoţie. Toate fenomenele hipnozei sunt inexplicabile pentru ştiinţa occidentală, deoarece în hipnoză, dacă obiectivul programat a ajuns într-un strat emoţional îndeajuns de profund, se constată dintr-o dată că emoţia iese de sub controlul şi dependenţa trupului şi începe să dirijeze corpul şi conştiinţa conexată lui. Din moment ce emoţia este o structură de câmp spaţială, înseamnă că ea determină toate evenimentele care se petrec în acest spaţiu. Emoţia naturală nu este superficială ci foarte adâncă. Şi ca specialist în emoţii extrem de adânci, văd cum tot ceea ce se întâmplă cu omul depinde în întregime de starea lui emoţională profundă.

înseamnă că, pentru a schimba lumea înconjurătoare şi ceea ce se întâmplă în ea, trebuie să ne schimbăm noi, întâi la suprafaţă şi apoi în interior. Dar pentru a influenţa emoţiile cele mai profunde şi prin ele întreaga lume, trebuie să ştim cum să

acţionăm, de unde să pornim. Pentru aceasta este necesar să avem o viziune corectă asupra lumii iar concepţia despre lume este determinată, în primul rând, de scopurile noastre. O concepţie incorectă asupra lumii furnizează emoţii incorecte. Stratul superficial al emoţiilor acţionează asupra celui mai profund şi urmează fie degradarea, fie evoluţia. Dar nu îl voi obosi pe cititor cu reflecţiile mele, să revenim la fundamentele fericirii umane.

Prin urmare, valorile esenţiale s-au restrâns în câteva grupe. Când mă apropii de o limită, de obicei, unul dintre elemente începe să se destabilizeze, să iasă de sub control. In situaţia de faţă s-a întâmplat acelaşi lucru. Urmărind periodic ataşamentul faţă de voinţă, dorinţă, viaţă, conştiinţă, am observat, la diagnosticare, că unul dintre parametri a început să se comporte imprevizibil. Era sectorul dorinţelor. Peste tot ataşamentul era minim, aici însă apăreau izbucniri neaşteptate ale dependenţei, reieşind că dorinţele se cramponau de viaţă, voinţă şi conştiinţă. Dar despre dorinţe am avut o temă separată. Am scris deja, că era suficient să vreau ceva şi imediat toate dorinţele mele intrau în faliment. Chiar am observat o tendinţă stranie. Blocajul se producea indiferent de anvergură. Dacă vroiam să culeg ciuperci, ele dispăreau din toată regiunea. De călătoream spre un loc mizând pe vremea frumoasă, acolo începeau intemperiile. Dictez aceste rânduri în anul 2001.

Astăzi este 31 mai, ultima zi a primăverii mileniului trei şi tema dorinţelor, la mine, în mod evident, nu este închisă.

La sfârşitul lui aprilie am plănuit o partidă de pescuit la Astrahan. Dacă mi-am dorit-o am ştiut sigur că acolo vor fi probleme. La Astrahan era deja comandată o şalupă cu care să ieşim pe mare să pescuim. Erau pregătite şi maşinile pentru a ajunge la îndepărtatele lacuri, pline de peşte. Erau alcătuite traseele, oamenii gata de plecare.  Simţeam că depind de dorinţa mea, dar încercam să mă consolez - doar n-o să dispară tot peştele din Astrahan. Eram curios să văd cum se va descurca natura pentru a-mi strica planurile. Mai degrabă, nu voi reuşi să ajung la pescuit din neştiute motive. Ar fi bine măcar să rămân în viaţă, în condiţiile astea, altfel cine ştie cu ce forţă mă vor împiedica. Totul s-a rezolvat simplu şi frumos. Ajungând la Astrahan am fost întâmpinaţi cu un gest de neputinţă: „înainte de venirea dumneavoastră, două zile a

plouat cu găleata, un adevărat potop. Şalupa a plecat pe mare şi a înţepenit undeva iar drumurile spre lacuri sunt impracticabile, nu se poate ajunge acolo." în concluzie, ocupaţia de bază a fost să bem bere şi să mâncăm voblă (peşte din Marea Caspică) uscată. Dar când m-a cuprins nepăsarea, am reuşit totuşi să pescuim. Lângă oraş, curgea un oarecare râu iar vobla înota în amonte să-şi depună icrele. Tot malul era acoperit de pescari. Soarele strălucea, vremea era minunată. Am prins vreo 20 de peştişori şi jubilam.

Dar să ne întoarcem la evenimentele anului 1999. Pentru mine ele au fost pline de învăţăminte. întâi de toate au fost legate de călătoria mea la Paris. întâmpinarea celui de al doilea mileniu. Una din cele mai mari sărbători din istoria omenirii.

Toţi se reunesc într-un singur elan, indiferent de naţionalitate. Am decis împreună cu soţia să petrecem Crăciunul catolic la Paris şi să zburăm înapoi, până la Anul Nou. Cu cât viitorul apare mai limpede, cu atât mai repede vrei să pleci din prezent înspre el. Pe atunci nu ştiam că aspiraţia către viitor, trecând în dorinţa de a te muta în el este o încălcare a legilor supreme, un program de distrugere a prezentului. în ce constă sensul vieţii? în descoperirea Sacrului. Pentru aceasta trebuie comprimat timpul şi el se comprimă prin emoţie. în fiecare emoţie se comprimă cauza şi efectul, viitorul şi prezentul. De aceea, omul este în mod autentic fericit în momentele parcursului spre ţel şi nu ale atingerii lui. Ţelul este atins, stratul timpului s-a comprimat. Are loc o pulsaţie, o izbucnire a noilor ţeluri, mai îndepărtate şi, din nou, aspiraţia către ele.

Când noi renunţăm la prezent în favoarea viitorului, se destramă şi viitorul, şi prezentul. Destrămarea a început din primele momente ale călătoriei. întâi s-a dovedit că există doar o cursă, a unei singure companii, neîndrăgite de mine, KLM. Cu escală la Amsterdam. Acolo am stat în curent, am luat gripă australiană şi, aterizând la Paris, eram deja bolnavi. Gripa loveşte exact în dorinţe. Trebuie să vizităm oraşul, dar nu avem chef de nimic. în ideea că ce vom păţi vom împărţi am rezistat două zile. Chiar înainte de Crăciun am plecat să ne plimbăm prin Paris, am urcat spre Montmartre, bătea un vânt rece, pătrunzător. Ne plimbam prin Montmartre şi paltonaşul meu era o protecţie inexistentă împotriva frigului. Pentru a ne

încălzi, am intrat în Catedrala Sacre-Coeur. în mijlocul incintei oamenii se rugau şi nu era recomandat să mergi acolo. Aveam o stare mizerabilă. Mă gândeam că trebuie să ies din nou în trada friguroasă şi m-au luat frisoanele. „N-ar fi rău să mori aici - reflectam eu, întorcând capul şi privind zidurile înalte ale catedralei. Altfel, voi ieşi, voi căpăta o congestie pulmonară ş.a.m.d." Toate visele şi dorinţele mele mi s-au părut în acel moment atât de ridicole şi inutile! în loc să le atrag, dimpotrivă, respingeam toate gândurile, toate planurile mele şi dorinţele. Treptat, starea îngrozitoare s-a dispersat cumva. Am ieşit în stradă şi am constatat, dintr-o dată, o uimitoare schimbare. Mergeam, bătea un vânt de gheaţă, iar mie nu-mi era frig deloc. Apoi ne-am plimbat pe străduţele din Montmartre şi parcă aveam pe mine o haină de puf. Visele mele, spaimele, nemulţumirile, deprimarea au dispărut undeva! Pentru a găsi divinul, trebuie să pierzi pentru o vreme, umanul. Şi, de îndată ce nu ne mai împiedicăm sufletul să perceapă iubirea divină, ea ne umple de energie, viaţă şi toate celelalte.

Am formulat această stare în felul următor: nu te împiedica să fii fericit. Cu temerile noastre, deprimarea, supărările, ne inhibăm fericirea şi apoi ne mirăm de ce nu o avem. După toate acestea, am găsit cuvintele pe care să le spun pacientei ce se lupta fără rezultat, cu gelozia.

Pentru femeie, una din componentele principale ale fericirii este comunicarea cu omul iubit. Moartea omului apropiat, înşelarea, trădarea sau supărarea sunt, practic, de nedepăşit dacă nu există un alt punct de sprijin. Dar sprijinul este emoţional. Şi pentru ca emoţia să se formeze, primele sentimente trebuie să se repete de sute de ori. Dacă aţi aflat că omul iubit v-a înşelat sau v-a trădat şi-n momentul acela începeţi să vă rugaţi şi să iertaţi, fiţi sigură, nu va ieşi nimic, iar sufletul dumneavoastră, din inerţie, va produce ură, condamnare sau tristeţe. Dar dacă în oricare moment, chiar al celei mai mici ofense din partea soţului, veţi uita de soţ şi jigniri, îndreptându-vă către Dumnezeu, ca şi-n momentul oricăror gânduri alarmante, spaime şi decepţii, va trece un timp şi veţi simţi în mod real cât de importantă este pentru noi acea iubire eternă pe care o purtăm înăuntrul nostru, fără de care este imposibil de trăit. Şi de atunci veţi fi apărată pentru totdeauna. Iar fericirea aceasta

nu vă va mai putea fi luată de nimeni. Şi trebuie să nu pierdeţi vremea şi să folosiţi orice situaţie în acest scop.

Prin urmare, în momentul supărării încetaţi, înăuntrul dumneavoastră, de a vă mai apăra, teme şi compătimi. Uitaţi de toate şi încercaţi să resimţiţi iubirea faţă de Dumnezeu. Parisul anului 1999 a fost neobişnuit. Până la venirea Crăciunului a fost o vreme destul de bună. Dar în ziua următoare, dintr-o dată, ca la un semn al baghetei magice, timpul s-a stricat. Şi se înrăutăţea cu fiecare zi. Am înţeles după aceea, cum stau lucrurile. Emoţiile unor mari grupuri de oameni influenţează şi vremea, şi toate evenimentele. Până la Crăciun, toţi parizienii şi toţi nou-veniţii s-au orientat, în subconştient, asupra divinului. Ulterior, toate tendinţele au virat brusc spre omenesc: bucurie, veselie, mâncare, sărbătoare. Impurificarea sufletului a atras după sine, imediat, schimbarea lumii înconjurătoare şi a declanşat blocarea dependenţei crescânde faţă de uman. Pe cât am visat să ajung la Paris, pe atât, după câteva zile, visam deja să plec de acolo. Trebuia să stau în pat dar nu se putea. Soţia nu ieşea din cameră, iar eu bântuiam prin Paris, cu nu ştiu ce treburi. „Ar fi culmea să mă îmbolnăvesc definitiv şi să-mi petrec aici, în pat, revelionul," - mă gândeam. Se vede că tare mai vroiam să zbor de acolo. Pe 28 decembrie, ne-am sculat de dimineaţă şi am plecat la aeroport. Şi iată că aici, a venit cu adevărat sfârşitul lumii. Vântul îndoia şi rupea copacii groşi. Dezlănţuirea maximă a început exact când am intrat în sala aeroportului. Vântul foarte puternic deschidea uşile şi-n incinta aeroportului, în clădire, cădeau obiecte. De câteva ori s-a stins lumina. Eu mă plimbam în sus şi-n jos, aşteptând informaţii despre zbor, înţelegând că-n ziua aceea avionul nu va decola. Aveam o stare de slăbiciune accentuată, începuse să-mi crească temperatura, pe spate îmi curgea o sudoare rece. „Ce bine ar fi acum, să stau culcat şi să nu fac nimic." - visam eu cu ochii deschişi. Cursa a fost anulată, am plecat înapoi. Maşina ocolea copacii doborâţi şi panourile publicitare căzute. Pe drum se împrăştiau obiecte şi gunoaie luate de rafale. în dimineaţa următoare totuşi am decolat. înainte de plecare am vrut să fac un duş, însă ştiam că nu am voie, febra ar fi crescut şi aş fi devenit de netransportat.

Ajuns la Sankt-Peterburg m-am spălat sub duş şi temperatura mi s-a urcat mai sus de 40 de grade. Aveam o stare ciudată.

Orice dorinţă îmi provoca durere şi greaţă. Era aproape ora două noaptea. Stăteam întins şi nu puteam să fac nimic: nici să gândesc, nici să doresc, nici să stau culcat, nici; să dorm. «Asta se cheamă că am fost la Paris», mi-am zis.

Din această stare m-a scos târâitul telefonului. Mă suna un bărbat din Kiev. Nu înţeleg cum a reuşit să facă rost de numărul de acasă şi din vreo pricină s-a hotărât să mă sune în mijlocul nopţii.

— Este adevărat că a murit Lazarev ? - m-a întrebat el.

NU vă grăbiţi, - i-am răspuns eu, - încă mai este bolnav.

Bărbatul s-a bucurat:

__Atunci, slavă Domnului, fiindcă toată lumea vorbeşte despre el că ar fi murit.

Stăteam în pat şi-mi aminteam de evenimentele pariziene, în ele era un tâlc. Nu fusese cel mai puternic uragan, dar scosese din rădăcini, la Versailles, 4 000 de copaci. Pagubele cele mai mari s-au înregistrat în cartierele bogate. Până atunci uraganele nu clintiseră, practic, nici un copac. Mi-am amintit de vorbele mele când circulam prin Paris. Acum, omenirea seamănă cu un copac al cărui trunchi este puternic, coroana stufoasă şi rădăcinile foarte slabe. Nu avem timp să ne gândim la ele. Seara, înainte de uragan, fiind într-un grup spuneam: „Ne îmbătăm cu bunăstarea noastră şi ne socotim protejaţi. Este o iluzie. Suntem nişte gâze minuscule în comparaţie cu natura, mai ales când uităm de rădăcinile noastre."

De ce totuşi uraganul a ţintit spre locurile în care întâlnirea cu mileniul trei se sărbătorea în chipul cel mai fastuos, de ce asupra Parisului? Apropo, ceasurile care cronometrau timpul rămas până la noul mileniu s-au stricat şi cele mai performante ceasuri nu arătau nimic. Nici acest fapt, pesemne, nu era întâmplător.

Am încercat să-mi fac diagnosticul nu numai mie, ci şi unei grupe de oameni şi, treptat, s-a configurat un model curios. în planul subtil, omenirea se integrează acum, într-un tot unitar. Procesul se desfăşoară de vreo 30 de ani. Va deveni real spre anul 2002. în sensul că, dacă înainte emoţiile tuturor oamenilor erau haotice în relaţia reciprocă, din anul 2002 se vor orienta pe o singură direcţie. Şi dacă această direcţie va fi greşită, adică va intra în contradicţie cu legile naturii poate să înceapă blocajul, sub forma unei serii de cataclisme, epidemii, conflicte ş.a.m.d.

Şi, primul semnal de atenţionare, prevenind asupra posibilelor evenimente viitoare, se pare că s-a produs la Paris. Pentru mine, personal, a fost un semn că tsma dorinţelor este mult mai serioasă decât m-am aşteptat şi că soluţionarea acestei probleme îi va ajuta pe mulţi oameni.
Cum să învingi, deci, dependenţa de dorinţe? Să nu doreşti nimic, să renunţi la dorinţe? Ar fi ca în budism. Nu este o rezolvare. Apoi cantitatea dorinţelor este uriaşă. Care din ele sunt importante, care secundare? Trebuie să le sintetizezi, să cobori la fundamentul lor şi să încerci să învingi dependenţa de el. Mi-am frământat destul de multă vreme mintea, cum să stabilesc care dorinţă este mai importantă. Şi treptat toate s-au aşezat la locurile lor. A reieşit că toate dorinţele noastre converg spre apariţia şi continuarea vieţii. Iar aceasta este legată de impulsurile sexuale. în atracţia sexuală se ascunde dorinţa de a continua viaţa, adică, de a avea copii, de a fi în contact cu omul iubit, de a forma o familie şi toate verigile ulterioare ale dezvoltării şi consolidării vieţii. înseamnă că dependenţa de dorinţa sexuală naşte dependenţa de orice dorinţă, în general. Unul din elementele principale ale fericirii sentimentale este dorinţa sexuală ce are drept scop şi continuarea vieţii. în planul subtil, hrana şi sexul arată la fel. înseamnă că, dependenţa de hrană generează şi ea un lanţ succesiv de dependenţe şi probleme. Abilitatea de a se abţine în alimentaţie şi sex îi permite omului să îndepărteze rădăcinile agresivităţii. Reiese că toate dorinţele noastre sunt sexuale, la baza lor. Iar cea mai importantă energie se află în impulsul sexual primar. Şi pentru că suntem aici, conform filozofiei indiene, lucrurile stau exact aşa.

Reiese că Freud a avut dreptate când a legat totul de instinctele sexuale. Astfel, preceptele biblice se clarifică. Excesul sexual şi alimentar generează dependenţa subconştientă de fundamentele fericirii umane şi după un timp se manifestă prin boli, homosexualitate, toxicomanie, schizofrenie, sterilitate etc.

Prea multă râvnă în îndeletnicirea cu iubirea înseamnă a pune îndeletnicirea mai presus de iubire. Când dorinţele noastre devin scop şi se aşează mai presus de iubire, în acel moment sădim germenii viitoarelor nenorociri, boli şi necazuri. Şi trebuie spus că lumea occidentală a reuşit de minune în acţi-

unea de venerare a sexului şi alimentaţiei, deşi în Biblie se vorbeşte despre o limitare drastică atât în privinţa sexului cât şi a hranei.

Continuând cercetările, după câteva luni am făcut o mică descoperire. Am înţeles că păcatul primordial, păcatul lui Adam şi Eva, este idolatrizarea dorinţelor. De ce au început să se ruşineze? Pentru că şi-au perceput sexualitatea. De ce tocmai şarpele a fost ispititorul? Şarpele a fost întotdeauna pentru om un pericol nevăzut. Biblia nu trebuie citită ad litteram. Pilda lui Adam şi Eva ne aminteşte în mod alegoric despre faptul că preamărirea dorinţelor sexuale nu se vede şi apare pe nesimţite, de aceea este cu atât mai periculoasă. Şi fiecare dintre noi poartă în sine păcatul originar - tentaţia de a pune dorinţa şi viaţa mai presus de iubirea faţă de Dumnezeu. Multă vreme nu am înţeles esenţa pasajului din Biblie în care Dumnezeu spune că se vor naşte copiii în dureri. Reiese că în momentul naşterii copilului, la femeie are loc o concentrare foarte intensă asupra vieţii şi perpetuării ei. Iar dacă femeia are o puternică dependenţă de dorinţe, intensificarea acestei dependenţe se transmite copilului şi el poate ulterior să se îmbolnăvească şi să moară, adică să-şi piardă dorinţele şi viaţa. De aceea bucuria naşterii trebuie să fie întunecată de durere. Aceasta salvează sănătatea şi viaţa copilului, mai ales dacă mama are o atitudine corectă faţă de purificarea prin durere. înainte, pentru mine a fost o enigmă de ce copiii născuţi în apă sau sub anestezie, deşi reuşiţi în aparenţă, aveau adesea deformate structurile legate de viaţă şi dorinţe. Acum totul mi-a devenit clar. Analgezice poate să ia un om sănătos, unui bolnav îi sunt contraindicate. Am reevaluat relaţia dintre bărbat şi femeie. Pentru a naşte un copil sănătos, noi toţi trebuie să ne învingem păcatul originar, adică să înţelegem că iubirea faţă de Dumnezeu este mai importantă decât viaţa, dorinţele şi stabilitatea familiei, mai ales pentru femeia care trebuie să nască. Şi-n măsura în care orice femeie poate păstra dragostea faţă de Dumnezeu în momentul înjosirii dorinţelor şi vieţii, în măsura în care este pregătită să ierte şi să menţină dragostea faţă de cel care a supărat-o, înţelegând că el nu este implicat, că prin el este ajutată să învingă păcatul originar şi să perceapă iubirea pentru Dumnezeu ca fiind fericirea supremă, copiilor ei li se va permite să aibă sănătate şi fericire.

Dictez aceste rânduri, deja, la 1 iunie al anului 2001. Prima zi, a primei veri, a celui de al treilea mileniu. Afară vremea este frumoasă şi soarele străluceşte. îmi amintesc o convorbire recentă cu unul din pacienţii mei.

Cunoştinţa mea, - povestea el, - a început o idilă. A cre-
t că este dragoste dar în realitate s-a dovedit a fi o pasiune. Probabil că nu întâmplător el era un toxicoman. Este posibil ca ' să se fi întâlnit în planul subtil mai demult şi divinizarea dorinţelor la ea, să i se fi transmis lui, transformându-1 în toxicoman. Dar nu asta este problema. După un timfj lui i s-a descoperit o hepatită C, care se transmite pe cale sexuală. Ea a venit la mine, spunea tânărul, şi m-a întrebat „Ce să fac?" Pentru că v-a citit cărţile şi a fost la prelegerile dumneavoastră, i-am zis că singura ei şansă este să se roage şi să încerce să se schimbe. A început să se roage şi, în ziua următoare, toxicomanul s-a trezit la reanimare. Ea, într-o agitaţie totală, a alergat din nou la mine. Şi eu, ţinând minte lecţiile dumneavoastră, i-am spus că nu există cale de întoarcere şi să se roage, după cum aţi spus la prelegere. Că pentru ea, plăcerea sexuală este un mijloc de a dobândi în sine însăşi divinul. Iar relaţia cu alt om şi dragostea pentru el este, şi-n cazul lui, şi-n cazul ei, doar posibilitatea de a percepe iubirea faţă de Dumnezeu. După trei zile, el şi-a recăpătat cunoştinţa şi l-au transferat de la reanimare, în salon. Iar după o săptămână l-au externat. înainte de asta i-au făcut analizele. Hepatita C dispăruse nu se ştie unde. A trecut o lună şi jumătate. Iar şi-a făcut analizele. Medicul a ridicat din umeri: „Nu ştim de ce, dar nu mai aveţi hepatită C."

„Multe femei nu bănuiesc, - mă gândeam eu, - consecinţele propriei hiper-sexualităţi şi ale incapacităţii de a-şi înfrâna dorinţele." De îndată ce am ajuns la această temă, am diagnosticat o pacientă care a supravieţuit printr-o minune. Până atunci văzusem adesea triunghiuri amoroase ca modalitate de purificare a sufletului, pentru că este totuşi o purificare şi o înjosire a tuturor. în cazul de faţă, femeia avea doar o atracţie sexuală. Ea se tot gândea - să-şi înşele soţul sau nu? După diagnosticul meu reieşea că acest adulter putea să ducă la moartea copiilor ei. Pentru mine, o astfel de cotitură era cu totul neaşteptată. în toate cărţile, revistele şi anecdotele se scrie numai despre adulter. Se dovedea că dacă în subconştientul

femeii există o dependenţă crescută faţă de dorinţele sexuale, plăcerea sexuală frecventă poate să intensifice o astfel de dependenţă de zeci de ori. Şi la copii, dorinţele încep să consume activ iubirea. După care, pentru salvarea sufletului se declanşează mecanismele de protecţie. Pentru a salva conţinutul, începe să se dezintegreze forma. Şi atunci la copii se năruie sănătatea, viaţa personală, nici o dorinţă nu se poate împlini, slăbesc funcţiile sexuale, apar frigiditatea şi impotenţa, se poate ajunge la sterilitate. Pe cât energia dorinţelor ne permite să evoluăm, pe atât dependenţa de ele începe să ne ucidă.

Şi pe noi, şi pe copii îi educăm cel mai adesea impropriu: fie aprobăm toate dorinţele, fie, dimpotrivă, încercăm să inhibăm orice dorinţă. O educaţie corectă constă în a ajuta copilul să perceapă iubirea divină, din care se nasc toate dorinţele. Să facilităm dezvoltarea dorinţelor, subliniind în permanenţă rolul lor secundar şi să le îngrădim periodic. Adică, sexualitatea în sine nu este un păcat. Păcatul este fapta săvârşită nu sub guvernarea iubirii divine, ci de dragul vreunei valori umane. La aflarea divinului se ajunge nu prin nimicirea sexualităţii, ci prin utilizarea ei în scopul acumulării iubirii divine şi prin permanenta depăşire a dependenţei faţă de ea. Dacă iubirea se poate compara cu un călăreţ, atunci dorinţa seamănă cu un cal. Călăreţul trebuie să stea pe cal şi să-l dirijeze. Dacă însă calul încearcă să-l încalece pe călăreţ sau o ia la galop muşcând zăbala, nimic bun nu va ieşi de aici.

în studiile mele am mers pe următorul drum. Ajung pe o treaptă, apoi încep problemele. Trebuie să prelucrez toate situaţiile şi să învăţ să depăşesc dependenţa de aspectul respectiv. Numai atunci am dreptul să mă ridic la treapta următoare. Mergând tot mai departe, apăreau noi şi noi niveluri de dependenţă. Acum, ocupându-mă serios de tema dorinţelor ca fiind una din bazele fericirii umane, am văzut cu bucurie că m-am apropiat de fundamentul umanului, care în Biblie se numeşte păcatul originar al lui Adam şi Eva. înseamnă că pot să sper la o finalizare clară a sistemului. Munca de pe parcursul multor ani, dezvăluind în permanenţă noi şi noi verigi, a început calitativ, să se configureze într-o finalizare, ceea ce înseamnă că se poate păşi spre niveluri de mai mare amploare, mai interesante, mai noi.

începeam diagnosticarea iniţială. Trebuie să vezi boala înainte de a-şi crea inerţia, să o descoperi chiar când se formează. Examinarea cu ultrasunete, tomografia computerizată relevau doar manifestările organice. Era un nivel prea rudimentar. Diagnoza chinezească - evaluarea după Foii, permitea stabilirea dezechilibrului funcţional. Pentru mine însă şi acesta era un nivel superficial, destul de tardiv. Intrarea în structurile karmice permitea detectarea viitoarei boli cu mulţi ani înainte. Analiza câmpului conferea posibilitatea unui pronostic al afecţiunii ulterioare, punea în evidenţă însăşi probabilitatea apariţiei ei. Văzând cât de indisolubil legate sunt structurile karmice de soarta omului, caracterul şi viziunea lui asupra lumii, am înţeles că se poate face o prognoză exactă, plecând de la comportamentul, atitudinea faţă de lume şi caracterul omului. Pe măsură ce evoluăm, importanţa unei concepţii corecte despre viaţă creşte. întrucât la mine, viteza tuturor proceselor este mare, intervalul dintre atitudinea incorectă asupra lumii şi efectul ei se reduce la minimum.Oricât ar fi de armonios omul, o concepţie greşită, mai devreme sau mai târziu, îl va ucide pe el sau pe copiii lui. Iată de este atât de important, în vremurile actuale să dezvolţi o gândire strategică, indusă omului de religiile universale. O atitudine corectă faţă de lume se elaborează cu destule chinuri, mai ales când emoţiile noastre ne trag înspre altă parte. Şi iată că acum, în faţa mea stă un pacient ce pare să aibă o problemă derizorie. I-a propus prietenei sale o călătorie în străinătate. Au început să discute detaliile acestei călătorii. După câtva timp, el s-a îmbolnăvit de rinichi.

— Fiindcă am citit cărţile dumneavoastră şi am fost la consultaţie, am înţeles că există o legătură între aceste două lucruri şi nu pot să scap de senzaţia de pericol.

— Mă voi uita şi vă voi spune în ordine totul, i-am propus eu. Prietena dumneavoastră are o foarte mare dependenţă de nivelul senzual. Vă amintiţi?

— Da, mi-aţi vorbit data trecută despre asta.

— Dependenţa de dorinţe provoacă gelozie. Cauza unei astfel de dependenţe este învăluită de existenţele anterioare. Nu o cunoaşteţi de o singură viaţă, iar în trecut, satisfacerea dorinţelor a fost pentru dumneavoastră un scop, nu un mijloc. Sexul este una din modalităţile de a resimţi sentimentul iubirii. El este un mijloc, în timp ce pentru dumneavoastră a fost întotdeauna un ţel, ca şi pentru partenera dumneavoastră, o sursă de voluptate. De aceea, la nivel subconştient, satisfacţia sexuală este pentru amândoi un scop, nu un mijloc. Viaţa însăşi şi continuarea ei constituie un ţel şi nu un mijloc. De aceea destabilizarea vieţii, periclitarea dorinţelor nasc în dumneavoastră agresivitate, adică amândoi sunteţi în interior foarte geloşi. Dacă îi veţi oferi partenerei dumneavoastră mereu numai emoţii pozitive, gelozia, pretenţiile şi agresivitatea ei subconştientă vor creşte. Ce s-a întâmplat în cazul de faţă? începeţi să vorbiţi despre interesanta călătorie, ce va deveni o sursă de plăceri. Ea este simbolul consolidării vieţii, al perpetuării ei. înseamnă că pe mai departe trebuie să aibă loc o completă sau parţială pierdere a dorinţelor şi vieţii.

Cum apare aceasta în viaţa obişnuită: sau călătoria nu are loc, sau în timpul călătoriei vă îmbolnăviţi şi aveţi neplăceri, sau vă certaţi cu partenera înainte ori în timpul călătoriei, ori vă îmbolnăviţi după călătorie şi încep necazurile. Să vedem cum ar putea să arate aceste lucruri.

Până la discuţia noastră, concentrarea partenerei dumneavoastră asupra vieţii şi perpetuării ei se afla la un nivel critic, în timpul discuţiei, de trei ori mai mare decât cea normală. Dacă excursia ar fi avut loc, de cincisprezece ori mai mare decât nivelul letal. Dumneavoastră puteţi suporta numai o creştere de patru ori. înseamnă că după un asemenea sejur, mai degrabă, aţi fi murit.

— De ce eu şi nu prietena mea?

Dumneavoastră sunteţi cel care îi oferiţi tentaţia. Şi apoi femeia, pentru a naşte, trebuie să se concentreze asupra perpetuării vieţii şi de aceea la ea, biologic, sistemele de apărare ce înjosesc viaţa lucrează mai activ. Ciclul lunar al femeii reprezintă o periodică distrugere a vieţii şi perpetuării ei, o inhibare a dorinţelor. îmbătrânirea, mai vizibilă şi mai activă decât în cazul bărbaţilor, este şi ea o inhibarea a

dorinţelor. Având o structură mai fragilă, femeia este mai des supusă umilinţelor. Natura îi impune femeii să se adreseze mai des iubirii, înjosindu-i funcţiile fundamentale, în felul acesta o face mai adaptată vieţii.

Tânărul cade pe gânduri.

__Bine, dacă în cazul unei călătorii reuşite eu voi muri, poate este mai bine să ne despărţim?

__Nu vă pot bucura. Dacă o părăsiţi, tot veţi muri.

__Rezultă că nu am şanse de supravieţuire ?

__ într-o situaţie obişnuită, nu: sau o boală grea, sau moartea. Nu de mult am stat de vorbă cu o cunoştinţă. Se îndrăgostise şi începuseră necazurile cu omul iubit. S-a hotărât să se despartă şi el era cât pe ce să moară. A început să-1 viziteze, a reluat contactul, el o umilea, făcându-i viaţa imposibilă. „Mor cu el, mor fără el - îmi spunea ea. — Ce să fac ?" într-un astfel de caz ieşirea este un singură - să te adresezi în mod autentic lui Dumnezeu şi să începi să te schimbi.

Tânărul mă priveşte întrebător.

— Spuneţi-mi, încă odată, ce trebuie să fac?

întâi: orice călătorie trebuie să fie pentru dumneavoastră nu un scop, ci ocazia detaşării de probleme şi a lucrului cu eul propriu. Şi partenera dumneavoastră trebuie să ştie acest lucru. Atunci călătoria va fi scutită de pericole. Mai departe trebuie să vă repetaţi mai des că pentru dumneavoastră sexul este doar
o posibilitate, un mijloc de acumulare a iubirii faţă de Dumnezeu. Şi dacă nu trăiţi sentimentul iubirii vă este categoric interzis să faceţi sex. Vă sunt absolut necesare o abstinenţă periodică, postul şi privarea temporară de hrană. Justificaţi-vă îmbătrânirea şi moartea şi concentraţi-vă în acel moment asupra iubirii. Trebuie să discreditaţi valoarea şi perpetuarea vieţii prin compararea cu iubirea divină. Periodic, trecerea la un alt mod de viaţă (spartan), detaşarea de dorinţe trebuie să devină pentru dumneavoastră o normă.

— Atunci cum stau lucrurile cu concepţia occidentală despre lume, unde succesul este ţelul principal?

— De îndată ce o astfel de atitudine faţă de lume intră în subconştient, orice societate se îmbolnăveşte şi moare. Luaţi ca exemplu socialismul. Ţelul principal - un viitor al bună stării, concentrarea asupra vieţii şi continuării ei. Rezultatul,

moartea a milioane de oameni, distrugerea vieţii şi a dezi deratelor. Societatea care-şi proclamă ca obiectiv principal fericirea omenească este condamnată la o rapidă sau lentă degenerare. Legile Universului acţionează identic şi la para metrii omenirii, şi la cei ai individului uman. Cum lucrează, de pildă, un hoţ experimentat? Vă promite pentru mâine mari avantaje, vă declanşează concentrarea pe bunăstare, împlinirea dorinţelor, fortificarea vieţii şi în măsura în care toate acestea devin pentru dumneavoastră un ţel, trebuie să le pierdeţi. Şi atunci, hoţul escrocându-vă face un lucru bun fără să contra- vină în acest caz legilor Universului. De aceea repetaţi-vă mai des, că orice planuri pentru viitor, orice fericire omenească vor fi pentru dumneavoastră, întotdeauna, modalităţi de aflare a Divinului.

Pacientul pleacă, iar eu mă cufund în gânduri. Interesant, rinichii au fost întotdeauna subiectul orgoliului, voinţei, abili- tăţilor de a conduce. Când am ajuns la diagnosticarea timpului amorf, concentrarea asupra vieţii şi dorinţelor s-a dovedit a fi legată dintr-un motiv oarecare cu rinichii, am văzut aceasta la mine şi acum văd la pacient acelaşi lucru. înainte, tema geloziei şi a orgoliului nu se combinau deloc. înainte era simplu: rinichi - trufie, pancreas - gelozie, ficat - şi una, şi alta. în timpul amorf, gelozia şi orgoliul încep să funcţioneze ca un tot unitar, deşi departajarea persistă.

îmi amintesc modelul lumii în filozofia chineză. Principiul primordial, masculin şi feminin - yin şi yang. Pentru a percepe unitatea acestor contrarii trebuie să ieşi în afara limitelor timpului.

Deocamdată pentru aceasta trebuie să resimt propriul eu divin ca fiind mai real decât cel omenesc, trebuie frânat periodic umanul ca să devină intermitent iar apoi, pentru un timp, să încremenească. Dacă în acel moment nu-mi percep eul divin, o asemenea oprire duce, firesc, la moarte. Trebuie prelucrate foarte meticulos detaliile unei astfel de treceri. Viaţa şi perpetuarea ei sunt legate indisolubil, femeia apare pentru bărbat ca un simbol al continuării vieţii, de aceea pretenţiile neanulate, gelozia, supărările ne ataşează de viaţă şi nu ne permit să învingem dependenţa de ea. Nu puteam să înţeleg înainte, cum se naşte gelozia, care este primul impuls. Se întâmplă următorul lucru: să spunem că femeii îi trebuie din

partea bărbatului o porţie de iubire şi, dacă nu o primeşte, puţin o interesează ce face el. Dar dacă el nu-i dă suficientă tandreţe, atenţie şi dragoste, apare gelozia ca o dorinţă de a se salva pe sine şi urmaşii săi. Dacă pentru bărbat sexul este o posibilitate de a resimţi iubirea, el nu se va orienta spre altă femeie dacă ea va duce la restrângerea iubirii din sufletul lui, iar dacă se iveşte altă femeie, iubirea din sufletul lui va fi şi mai multă, pentru că iubirea este un ţel şi nimeni nu va suferi. Dacă însă pentru el frumuseţea femeii este sursa iubirii, sursa voluptăţii şi satisfacţiei, atunci, făcând cunoştinţă cu o femeie atrăgătoare, va uita de prima şi iubirea lui se va evapora. Prin urmare, dacă sentimentul de iubire al bărbatului va depinde de frumuseţea, tinereţea, sexualitatea femeii, soţia va fi mereu geloasă, indiferent dacă el o va înşela sau nu. înseamnă că atitudinea noastră incorectă faţă de bazele fericirii umane stârneşte agresivitatea nu numai în sufletele noastre, ci şi în sufletele altor oameni şi ne sorteşte necazurilor.

în ultima vreme se constată tot mai des următoarele, înainte, omul gelos se direcţiona spre carieră, afaceri şi cu asta se echilibra. Şi invers, tehnicianul, omul de conducere se orientau spre familie, spre artă şi se salvau şi ei. Când sunt împlinite ambele variante se poate depăşi atât gelozia cât şi orgoliul. Dacă în acest moment nu te raportezi la eul tău divin, tot umanul pur şi simplu se năruie. Acelaşi lucru se întâmplă cu omenirea. Democraţia occidentală este calea dorinţelor - geloziei. Despotismul oriental este calea voinţei, a conducerii, a trufiei. Omenirea se apropie de acel moment în care varianta integral occidentală sau integral orientală ameninţă cu falimentul şi moartea, iar alipirea lor mecanică este imposibilă. „Oamenii vor fi ca îngerii", spunea Iisus Hristos. Probabil că acestor oameni le va fi permis să rezolve problema supra-vieţuirii şi evoluţiei ulterioare a omenirii.

## ZIUA DE CONSULTAŢIE

în prezent mă găsesc în cameră şi aştept să intre primul pacient. Iar voi încerca să-1 primesc în noul registru şi, iarăşi, este puţin probabil să-mi reuşească. Dar ştiu încotro merg şi de aceea îmi voi atinge scopul. în timpul consultaţiei nu am voie să mă percep ca om, altfel toate problemele se vor transfera de la pacient la mine. Cea mai mică iritare, teamă, remuşcare şi-n mine s-au înseminat viitoarele boli. Dacă aş fi ştiut acest lucru

mai devreme n-aş fi avut atâtea probleme, dar acum, sistarea consultaţiilor va fi de prea puţin folos. Am primit orice pacient şi aproape fiecare al doilea era bolnav de cancer, aşa că la mine în planul subtil s-au adunat multe probleme, de aceea trebuie să continuu să merg mai departe în cercetările mele. Consultaţia îmi dă posibilitatea de a-i pune pe oameni şi pe mine însumi, în relaţie cu Divinul. încerc încă o dată să-mi vizualizez starea în care eul meu uman va deveni transparent şi aproape că va dispărea. Oare chiar îţi poţi imagina propriul eu ca pe un sentiment ilimitat-infinit, de iubire? îţi imaginezi sau nu-ţi imaginezi, dar spre asta trebuie să mergi. Mă străduiesc deja de o jumătate de an să mă rup încet de ataşările inutile, de încercările de a mă ocupa de afaceri, de momentele organizatorice, ele îmi storc toate puterile şi îmi împiedică transformările profunde.

îmi amintesc cum a venit la mine în urmă cu câţiva ani o terapeută.

— Eu vindec cu ajutorul plantelor, rugăciunilor, cuvintelor, - povestea ea. La mine, într-o săptămână se resorbeau tumori grave. Primeam pacienţii într-o cămăruţă, n-aveam un moment de răgaz. Au început să-mi spună că trebuie să-mi dezvolt harul. Am plecat la Moscova, am urmat cursurile academiei, am primit o diplomă internaţională de terapeut. Oameni influ enţi m-au ajutat să-mi deschid un cabinet propriu. Acum am tot: reputaţie, diplomă, cabinet şi simt că sunt mai bună ca înainte, dar mi-au dispărut toţi pacienţii. Mă întâlnesc cu o cunoştinţă şi o întreb: de ce nu vii pe la mine? îmi explică, nu a putut găsi cabinetul meu, după care mi-a pierdut telefonul. Se întâmplă ceva cu oamenii şi eu nu înţeleg ce.

— Totul se petrece cu dumneavoastră, nu cu ei - îi explic eu. - înainte vindecaţi prin iubire iar acum prin reputaţie, diplomă, simţul datoriei etc. Energia exterioară a rămas, cea interioară însă a început să dispară. în momentul consultaţiei trebuie să uitaţi de diplomele, cabinetele, profesionalismul dumneavoastră şi chiar de dorinţa de a vă ajuta pacientul. Celebritatea, reuşita îl devoră pe terapeut destul de repede dacă nu reuşeşte să se trezească la vreme. Numai şarlatanii se simt excelent în aceste condiţii. Pentru ei banii şi cuvintele nu sunt periculoase. în schimb profesioniştii se îmbolnăvesc, mor, îşi pierd apropiaţii. I-am explicat aceste lucruri, femeii, în urmă

cu câţiva ani şi am uitat de curând la mine, din afară, şi am văzut aceleaşi probleme, dar asta-i doar o parte din obiectivele pe care va trebui să le rezolv. Una din cele mai grele sarcini este de a comprima toată informaţia în fraze simple. în plus, de a pregăti pacientul pentru înţelegerea acestor fraze. Toate acestea îmi amintesc de escaladarea unui vârf de munte în cursul căreia se ivesc sute de mii de situaţii diferite. Fiecare se desfăşoară pe un teritoriu determinat şi are semnificaţia ei. Când urci spre inima muntelui şi te uiţi în jos, totul se panoramează şi vezi sute de situaţii. în apropierea vârfului, zeci, iar când stai pe culme, ceea ce se întâmplă în vale se percepe ca o singură situaţie. Există probleme pe care este imposibil să le rezolvi când te afli la poalele muntelui. Sunt şi dintre acelea, de nerezolvat la mijlocul ascensiunii sau chiar pe culme. Cum să-l ajuţi pe omul ce se află jos să trăiască senzaţia de pe culme? în principiu, rezolvarea este simplă. Universul este holografic nu numai în spaţiu dar şi în timp, iar această însuşire se caracterizează prin aceea că fiind în expansiune, dilatându-se, Universul devine simultan un punct. Fiecare dintre noi cunoaşte tot trecutul şi viitorul Universului. Fiecare dintre noi trebuie să urce pe vârful muntelui, dar o parte din el se află mereu pe culmea muntelui.
Religia este informaţia aceluia care stă pe culme. Ştiinţa este informaţia acelora care se agită la poalele muntelui. Acum vine vremea urcuşului pe munte. Pentru aceasta, privirea trebuie să fie îndreptată nu în jos, ci în sus. în studiile mele, am străbătut muntele şi m-am apropiat de vârf. Eu ştiu ce simte omul aflat pe culme. O parte din munte l-am urcat în mod real şi văd aceasta după modificările mele. Mi-a rămas doar să mă schimb, în mod autentic, eu însumi. Dacă înainte aveam crize acute când apărea lipsa dorinţei de a trăi, cu timpul ele au fost înlocuite de remuşcări, deprimare şi apatie. Apoi în locul lor au venit, pur şi simplu, inacceptarea stării de lucruri şi neîncrederea în sine. Acum este în curs de depăşire şi această treaptă, iar orice neplăcere a devenit pentru mine, nu o ruinare a trecutului, ci constituirea noului viitor.
în ultima vreme observ cu mirare şi plăcere că în schimbul deprimării vin bucuria şi optimismul. Dar această bucurie nu mai este cea dinainte. Deprimarea este emoţia pierderii, bucuria- emoţia dobândirii. Când sentimentul iubirii se menţine în

suflet, mai mult sau mai puţin stabil, apare emoţia ce se deosebeşte calitativ de tristeţe şi bucurie. Este ceea ce în Orient se numeşte samadhi, iar în Occident, catharsis sau iluminare. La început Dumnezeu te purifică prin nefericiri şi pierderi. Dacă omul păstrează iubirea în momentul năruirii a ceea ce-i este drag, în schimbul primei situaţii vine una şi mai grea. Trebuie să înveţi să-ţi păstrezi iubirea şi atunci când ţi se dă, nu când ţi se ia, fericirea omenească. Mai cu seamă când vine de orice fel şi oricâtă vrei. Mulţi, trecând cu bine de foc şi apă, se frâng uşor pe tuburile de aramă. Proba fericirii omeneşti se poate trece atunci când iubirea şi-a creat inerţia, iar pentru aceasta trebuie lucrat mult şi timp îndelungat asupra eului propriu. Cum se întâmplă în viaţa obişnuită? Omul are neplăceri, boli, probleme, el începe să creadă în Dumnezeu şi să se roage. Şi treptat totul se schimbă, viaţa lui înfloreşte, dorinţele încep să se împlinească, bolile trec. „Dar dacă totul este bine, de ce să te mai rogi?" - începe să-şi spună omul şi încetează să mai aspire către iubire şi treptat se rostogoleşte înapoi spre boli, necazuri şi probleme. Şi în măsura în care [redacted] este gata să se dezică de iubire în timpul satisfacţiei omeneşti, în aceeaşi măsură el nu mai are voie să resimtă plăcerea omenească. Un asemenea om este condamnat la nefericire, boală şi frânarea evoluţiei. Fără religiile universale ar fi cu neputinţă să atingem nivelul actual de dezvoltare.
Să ne întoarcem la inerţia iubirii. în ultimul timp, după ce am formulat tema fericirii sentimentale, oamenii care au citit cartea şi au văzut caseta vin purificaţi. Mai degrabă, nivelul lor este curat. Straturile profunde legate de copii, nepoţi, Ia fiecare, apar, practic, neatinse. Numai la consultaţia personală, când trebuia să vizualizez ce se opune concret restabilirii ordinii la copii - se produceau modificări. Observaţiile mele nu permiteau purificarea urmaşilor. Era o enigmă. Structurile profunde nu se lăsau modificate. Le explicam pacienţilor: dacă aţi luat-o în direcţia bună, mai devreme sau mai târziu, vă veţi ajuta copiii şi nepoţii. Dar la niveluri atât de profunde străbate doar acea informaţie care se dovedeşte a fi foarte importantă şi se consolidează prin orientări însutite spre acea direcţie. Pentru ca emoţia dumneavoastră să ajungă până la copii şi nepoţi, ea trebuie să-şi creeze o considerabilă inerţie. Emoţiile de-o clipă nu trec la asemenea niveluri. Mi-a venit cumva în minte un gând

simplu. Dacă te vei ajuta să-ţi amplifici inerţia iubirii, sufletul urmaşilor se va putea purifica mult mai repede. Acum le spun pacienţilor: dacă doriţi să vă ajutaţi copiii şi nepoţii trebuie să eliminaţi tot ce ar putea îngrădi iubirea. Când vă adresaţi lui Dumnezeu, cereţi ca niciodată copiii dumneavoastră să nu se dezică de iubire, să nu oprime, să nu discrediteze acest sentiment. Cereţi ca ei să poată păstra sentimentul de iubire faţă de Dumnezeu când se năruie viaţa lor, dorinţele lor, soarta lor. Rugaţi-vă să poată, mereu şi în toate, să vadă voinţa divină, să ştie să-i ierte pe alţii şi pe ei înşişi. Pentru a vă ajuta urmaşii trebuie să eliminaţi minimum 5 forme de agresiune faţă de iubire:

1. Cele mai neînsemnate pretenţii faţă de părinţi, încă din copilărie.
2. De sute de ori să treceţi prin toate momentele de supărare pe oamenii iubiţi şi apropiaţi, să-i iertaţi, mai ales în perioada maturizării sexuale, a primei iubiri, a formării familiei şi a venirii pe lume a copiilor.
3. Nemulţumirea de sine, deprimarea, lipsa dorinţei de a trăi. La femei un astfel de program loveşte în primul rând copiii şi nepoţii. Să te ierţi pe tine este adesea mai greu decât a-i ierta pe alţii.
4. Toate regretele privind trecutul.
5. Orice temeri şi nelinişti în privinţa viitorului.

Dacă din aceste cinci puncte v-a rămas vreunul, veţi lucra, dar nu veţi avea, practic, nici un rezultat. Pentru a ierta omenescul trebuie să resimţiţi în dumneavoastră divinul şi să porniţi de la el; pentru a simţi în dumneavoastră divinul trebuie să învăţaţi să nu respingeţi iubirea, să n-o reprimaţi şi, în fiecare situaţie, să vă preocupe în primul rând păstrarea iubirii, abia pe urmă tot restul. Vă adresaţi lui Dumnezeu şi II rugaţi să menţină iubirea orice s-ar întâmpla, cereţi iertare pentru că aţi respins iubirea, v-aţi supărat, aţi condamnat, v-aţi lăsat pradă deznădejdii, temerilor şi compătimirii. Momentele în care ne repudiem iubirea faţă de alţi oameni şi f tă de noi. Când ne temem de viitor înseamnă că nu vrem să-i primim. încercăm să rupem prezentul de viitorul care ne î spăimântă, să ne rupem de trecutul de care suntem nemulţumiţi, să ne rupem de omul care ne-a supărat - această rupere este renegarea lui Dumnezeu, de aceea capacitatea de a accepta trecutul şi viitorul, înţelegând

că tot ce se întâmplă decurge din iubirea lui Dumnezeu şi se întoarce în ea, este ştiinţa de a percepe tot mai real în noi înşine, divinul.
Iubirea vine mereu în noi, trebuie să învăţăm să n-o respingem, să nu ne temem. „Interesant - mă gândeam eu, -citind superficial cărţile mele, poate să apară senzaţia că mă repet." Aud adesea comentarii că prima carte este interesantă, dar următoarele nu prezintă un interes deosebit. însă şi spirala dacă este văzută de sus arată ca un cerc închis. Diagnosticul după a şasea carte se prezenta într-un mod curios. Vine omul -câmpul general arată deja destul de bine, dependenţa de nivelul material este aproape nulă, nivelul spiritual a fost şi el biruit, dar cu nivelul senzitiv falimentul este total. Şi parcă vorbele sunt aceleaşi şi situaţia este similară, dar pentru a învinge dependenţa de nivelul sentimentelor trebuie să faci încă un pas spre Dumnezeu şi să începi transformarea nu numai la nivelul superficial, ci şi profund. Fiecare nouă carte a mea apare ca o posibilitate de a depăşi încă un strat ce ne barează drumul către Divin. Iar particularitatea timpului actual este aceea că fiecare om de pe pământ trebuie să parcurgă un drum analog către eul său divin. Pe drumul acesta poţi să ajuţi un alt om, dar în esenţă fiecare trebuie să-1 străbată independent.
Şi acum, va intra primul pacient. Voi spune câteva fraze şi ele trebuie să-1 ajute pe om să se schimbe integral. Informaţia mea acţionează ca o cheie. Uşa şi lacătul - citirea celor şase cărţi şi vizionarea videocasetelor. Dacă nu există uşa este inutil să răsuceşti cheia. Nu pot să dublez informaţia deja expusă înainte; dacă pacientul pune întrebări ce dovedesc că nu este pregătit eu îi propun să plece de la consultaţie. Omul citeşte cărţile, urmăreşte videocasetele, după care începe să lucreze asupra sa şi se schimbă. Iar când a făcut tot ce a putut dar nu se întâmplă saltul, atunci trebuie să vină la consultaţie. Eu trebuie să înţeleg ce s-a întâmplat, de ce sistemul nu funcţionează. Acest lucru mă ajută să evoluez mai departe şi să văd imaginea lumii la dimensiuni mai mari. Pentru a vedea lumea altfel, trebuie să-ţi creezi propriile modele, noi forme de receptare a ei ce ies în afara limitelor gândirii stereotipe. Pentru aceasta trebuie să înveţi să fii înăuntrul tău într-o singurătate deplină. Omul este produsul conştiinţei colective. Fără el ar fi imposibile relaţionarea şi schimbul de informaţii, prin urmare şi

evoluţia, şi cu cât este mai dezvoltată în om aspiraţia către unitate, către ajutorarea celorlalţi, cu atât este mai bogat sufletul lui. Dar există aici şi un minus. Când iubirea şi setea de cunoaştere îl împing pe om înainte, stereotipurile conştiinţei colective nu-i permit să iasă din reprezentările obişnuite, înăbuşă noul simţ care se naşte. Ruperea cordonului ombilical ce ne leagă de conştiinţa colectivă se face cu suferinţă, dar fără aceasta nu se poate merge înainte. Când atingeam o nouă treaptă, încercam să-i trag pe toţi spre ea şi - enervam dacă cineva refuza. Pe urmă am înţeles: fiecare ma trăieşte în stratul său de conştiinţă. Dorinţa ca omul să te °ieagă integral este dorinţa subconştientă de a-1 face să fie cu totul identic ţie, ceea ce naşte agresivitate. în planul subtil

i suntem unificaţi, dar în planul exterior unitatea se poate realiza numai în stratul de graniţă, pe care îl numim conştiinţă colectivă. Pentru ca omul să te înţeleagă, este necesar să creşti densitatea informaţiei şi să înveţi să traduci în fraze simple o receptare prin sentimente a lumii, proprie ţie.

în general un asemenea proces se numeşte poezie. Şi poetul, şi pictorul, şi muzicianul trebuie să ofere altora o nouă simţire, personală. Dacă această nouă simţire nu există, nu există nici artă. întâi trebuie să resimţi iubirea, apoi să te sprijini pe ea, să trăieşti prin ea, pe urmă să te rupi de toate care stau în calea iubirii, inclusiv de ceea ce înainte era vital, fără de care nu puteai trăi. în acel moment se poate şi muri dacă iubirea este puţină. De aceea creatorii au întotdeauna o disponibilitate mai mare decât a altora de a-şi risca viaţa. Dacă nu este destulă iubire se moare, dar dacă ai reuşit să o acumulezi, apare o viziune proprie asupra lumii şi sentimentele devin mult mai profunde şi expresive.

Şi aşa, noua viziune s-a constituit, acum trebuie să te întorci înapoi în conştiinţa colectivă şi să creezi forme care să-ţi permită să transmiţi noua viziune a lumii. în ultimul timp nu-mi ajunge singurătatea. Nu am energie pentru noi modele, încep să depind tot mai mult de obişnuitele iluzii, numite fericirea omenească. Dar să lăsăm, despre astea mai târziu, să continuăm consultaţia.

în cameră intră o femeie cu fiica ei.

— Ştiţi, avem o problemă. în ultima vreme soţul meu s-a îmbolnăvit, iar senzaţia este că mai multe boli au năvălit peste

el laolaltă. Au început problemele cu pancreasul, glicemia (nivelul zahărului în sânge) a sărit până aproape de 18. Am început să-1 tratăm prin acupunctura şi după acest tratament totul, slavă Domnului, a reintrat în normal. După un timp trombocitele din sânge au scăzut de la 200 la 30. Am început iar să-l tratăm, şi nivelul trombocitelor a crescut la 160. Abia şi-a revenit că au apărut noi probleme. Atunci am înţeles că tratăm o boală şi apare alta. Am citit cărţile şi am văzut casetele. Starea soţului s-a ameliorat un pic, dar modificări radicale nu s-au produs.

— Nu sunt schimbări pentru că fiica dumneavoastră poate să moară. Să încercăm să discutăm fără diagnoză. Pancreasul este organul legăturii cu ceilalţi oameni, dacă el îmbătrâneşte, apare tema geloziei. Scăderea trombocitelor este aceeaşi temă. Concluzia: la soţul dumneavoastră s-a produs o puternică dependenţă de dorinţe care îl face să se supere pe cei apropiaţi, să fie gelos, să nu dorească să trăiască etc. De unde pot să vină acestea? De la soţie şi copii. Dependenţa fiicei dumneavoastră de nivelul emoţiilor sub aspectul dorinţelor este de 13 ori mai mult decât limita critică. Ea trebuie să nască copii, sufletele lor au ajuns până aproape de ea. Trebuie să se îndepărteze de fundamentele fericirii omeneşti, pentru a le da iubire. Nu va suporta îndepărtarea de viaţă şi dorinţe. Cu alte cuvinte: să salveze iubirea când omul iubit a trădat-o, înjosit-o, înşelat-o, nu poate nici măcar în doză minimă. Aici nu mai este vorba de sterilitate, ci de supravieţuirea fizică a fiicei dumneavoastră. Starea profundă a femeii se transmite bărbatului şi tatălui şi estia încep să se îmbolnăvească. în planul subtil fiica dumneavoastră este acum jignită, trădată, înjosită. Dar în sufletul ei se aprinde nu iubirea, ci ura faţă de bărbaţi şi acest program începe să-1 omoare pe tată. în măsura în care dumneavoastră înşivă şi fiica vă veţi pune în ordine, retrăindu-vă de zeci de ori viaţa, trecând corect prin toate situaţiile, vă veţi ajuta soţul să devină sănătos. Acum starea lui nu este prea bună, câmpul este deformat în mijlocul pieptului. Câmpul imunitar este activ cam 10%, plus o deformaţie a câmpului în zona sistemului urogenital. Imunitatea în planul fizic este acum de 70-80% şi dacă va cădea la 10% pentru coordonarea cu cea a câmpului, poate duce la moarte sau boală incurabilă. Mergeţi să vă reeducaţi sufletul.

Mama şi fiica pleacă. în schimbul lor vine un tânăr.

— Am fost de curând la prelegerile dumneavoastră - îmi spune el. Din câte am înţeles în urma cărţilor şi videocasetelor, la mine funcţiona tema orgoliului, tendinţa de a-i conduce pe alţii. Şi iată că după prelegerea dumneavoastră a început să mă doară inima şi încă în asemenea hal încât era să-mi pierd cunoştinţa. M-am târât până la medic, am făcut o electrocar diogramă, totul - perfect, medicul mi-a spus că am o inimă absolut sănătoasă. Mă rog, asta nu-mi ajută, iau pastile, nu mă ajută nici astea.

— Aveţi o soţie?— întreb eu.

— Am, - îmi spune numele ei.

Mă uit la câmpul ei şi pun următoarea întrebare:

— Aveţi copii?

— Da, - continuă el, spunându-le numele.

Fac o diagnoză şi pun a treia întrebare:

— Aveţi o amantă ?

— Nu.

— In curând veţi avea, - îi răspund eu. - în principiu, situ aţia este simplă. La soţie concentrarea interioară asupra vieţii şi perpetuării ei este mare. Ea se transmite copiilor şi se transmite şi dumneavoastră. Cei mai buni lideri şi carierişti sunt cei interiori. Ei se cufundă în capacitatea de a conduce, în muncă, afaceri, politică şi totul le reuşeşte pentru că nu sunt ataşaţi. Nu sunt ataşaţi pentru că problema principală nu este orgoliul, ci gelozia. Dar la un moment dat, sufletul trebuie purificat. Şi omul care a trecut uşor prin proba loviturii date orgoliului, brusc şi imprevizibil, intră într-o nouă încercare la care nici nu se gândea înainte. La dumneavoastră se apropie vremea în care va trebui să treceţi printr-o destabilizare a vieţii, dorinţelor şi relaţiilor. Dacă încercarea va veni de la soţie, nu veţi rezista, de aceea vă va fi dată prin amantă. Dar nici atunci nu veţi rezista. După un timp veţi cunoaşte o femeie şi vă veţi îndrăgosti de ea. Mai departe este simplu: sau vă va supăra şi înjosi în permanenţă sau, fără să vă aşteptaţi, vă va înşela cu perfidie sau are un curtezan sau este căsătorită, iar dacă nu este îşi schimbă mereu admiratorii. Sunteţi pus într-o situaţie pe care n-o puteţi accepta. Deci, încercaţi să renegaţi iubirea care vă obligă să suportaţi înjosirea şi s-o acceptaţi. Vă strangulaţi iubirea prin supărări, iar mai departe

trebuie distrus ceea ce omoară iubirea - supărările dumnea voastră împreună cu inima şi plămânii, ulterior, cancer pul monar sau infarct. La prelegere, purificarea funcţionează la fel

I consultaţie şi viitoarele probleme se fărâmiţează şi se tualizează. Trebuie să învăţaţi, cu adevărat, să iertaţi fe- eile Porniţi de la ideea: femeii i se poate ierta orice, întrucât totul se petrece din voinţa lui Dumnezeu, nu există păcate omeneşti care să nu poată fi iertate. Sufletul nostru se comportă ca un copil capricios şi încăpăţînat. El trebuie în permanenţă educat prin iubire, alint şi limitare. Atunci se va comporta bine în orice situaţie.

— Ce credeţi, îmi va ajunge timpul să mă schimb? - mă întreabă tânărul.

- Nu vă gândiţi la asta, dacă veţi avea sau nu timp. Pur şi simplu faceţi totul ca să vă ajutaţi sufletul. Trebuie să vă puneţi în ordine nu numai propria persoană dar şi urmaşii. Pentru aceasta trebuie în primul rând să vă eliminaţi agresivitatea faţă de iubire, supărarea pe părinţi, pe oamenii îndrăgiţi, pe dumneavoastră înşivă, regretele legate de trecut, teama de viitor.

El pleacă să lucreze cu sine însuşi. încerc să detectez o senzaţie neclară ce mi-a apărut de curând. Pe mine însumi mă împiedică ceva să mă schimb în profunzime. Trebuie să mă diagnostichez Ia cei cinci parametri. Prin urmare, pretenţiile faţă de părinţi - curat, toate supărările au dispărut; supărările pe oamenii apropiaţi şi îndrăgiţi - tot curat. Mă întrerupe o bătaie în uşă. Intră o pacientă.

— Ştiţi, am sunat acum acasă, fiul meu s-a întors de la şcoală, stă în pat, verde la faţă. Vomită, are diaree, temperatură Şi guturai. înţeleg bine, este legat de faptul că am venit Ia consultaţie?

— Da este în curs de purificare, - îi spun eu. - Pentru ca ea să decurgă cu mai puţină suferinţă eliminaţi-vă agresivitatea faţă de iubire.

Femeia închide uşa, eu mă uit la foaia de hârtie din faţa mea: pretenţii faţă de sine, nemulţumirea de sine, lipsa dorinţei de a trăi. Şi la acest parametru este curat. Regretele legate de trecut, teama de viitor - şi aici conform normei. Ciudat, sub- conştientul îmi dă mereu semnale că eu comit o crimă împotriva iubirii. îmi trebuie încă un parametru nou. Interesant, cum arată oare? încerc să prind astfel de situaţii în timp. în cele din urmă înţeleg. Este renegarea iubirii pentru omul care te-a supărat, adică nu este ură, gelozie şi ciudă, este dorinţa de a distruge

iubirea ca sursă a durerii, de a o repudia, discredita. Am avut astfel de situaţii în adolescenţă. Prind una din aceste situaţii şi mă uit cu cât renegarea iubirii a depăşit nivelul periculos. Ehei! De 23 de ori mai mult decât mortal. Curios, de ce mai trăiesc încă? Cu toate că: în 1991 trebuia să mor, s-a depăşit nivelul periculos de renegare a iubirii şi era legat de evenimentele din 1980 - 1981. După zece ani m-a lovit şi trebuia să mor, dar mi-am găsit în Biblie iubirea, am urmat-o şi de atunci totul s-a schimbat. A fost o amânare. Anul 2001 - anul următoarei lovituri. Trebuia să mor şi acum înţeleg cu ce avea legătură. Am învăţat să nu resimt ură, să nu mă supăr, dar până acum nu sunt capabil, în mod autentic, să păstrez iubirea. Mă încurcă mult tendinţa de a gândi rău despre oameni; poţi să te porţi dur cu omul dar în el trebuie să-l iubeşti pe Dumnezeu, întotdeauna. Sunt impregnat de judecarea oamenilor şi subconştientul meu abia aşteaptă un pretext pentru asta. Câteodată trebuie să te comporţi agresiv în relaţia cu cineva, să-l opreşti, să-l îngrădeşti, să-ţi aperi drepturile. în mine însă stau, de nedespărţit, comportamentul exterior dur şi revărsarea de pretenţii acumulate şi agresivitatea interioară, iar dacă în afară acţionez fără fermitate, înseamnă că înăuntru trebuie să strâng şi mai multe pretenţii, iritări, nemulţumiri, pentru ca ele să-şi dea drumul în gesturi concrete. Iubirea însă este creaţie şi distrugere în acelaşi timp. Chiar eu le-am spus copiilor mei: vă voi pedepsi. In subconştientul meu se află un stereotip de fier: modul activ este generat de agresivitate, modul pasiv şi relaxarea sunt generate de iubire. în fapt din iubire decurge totul. Doar că trebuie să înveţi să acţionezi, menţinând în suflet iubirea. Pentru aceasta trebuie să ne comportăm cu fiecare om ca cu propriul nostru copil: în primul rând revărsând asupra lui iubire şi blândeţe ceea ce nu exclude o atitudine severă.

Iar mă distrage o bătaie în uşă. Intră următoarea pacientă.

— Am să vă povestesc ce s-a întâmplat cu mine, - începe ea. Medicii au înţeles că am o boală incurabilă şi mi-au spus cinstit că nu am şanse de supravieţuire. în acel moment mi-a fost adusă prima carte. Am citit-o şi m-am schimbat. După trei zile am fost alt om, am rugat să-mi fie aduse cele mai frumoase lucruri. Am intrat în altă viaţă. Iar după o săptămână m-a consultat medicul meu. „Dacă eu însumi nu v-aş fi văzut cu 10 zile înainte intestinul, n-aş fi crezut niciodată asta, -mî-a spus el.

Aveaţi intestinul ca o sită, iar acum nu mai are nici o leziune, - a ridicat din umeri. - Sunteţi sănătoasă, puteţi sa plecaţi." Aş vr.ea să ştiu care este situaţia mea acum? -întreabă femeia.

— Aveţi o stare bună, - îi spun eu după diagnosticare, - probleme au rămas la fiică. Are ca şi până acum o concentrare mărită asupra sentimentelor înalte, mai mult decât asupra sentimentului iubirii. De iubire nu este permis să te ecranezi cu nimic: nici cu bani, nici cu bunăstarea, cu aptitudinile, talentul, nici cu propria viaţă. Fiica este cu totul excepţională în inte rior, iar talentul ei începe să întunece iubirea. El devine tot mai important şi starea sufletului devine starea trupului dumnea voastră, aşa încât mai aveţi mult de lucru, mergeţi şi continuaţi.

Următoarea pacientă este tânără şi o femeie frumoasă.

— De curând mi s-a născut un copil, - a spus ea. Şi după asta soţul m-a părăsit. Aţi putea să-mi explicaţi despre ce este vorba?

Pot, - îi răspund eu. - Pentru dumneavoastră înseamnă prea mult frumuseţea, bunăstarea şi dorinţele dumneavoastră. Mult mai mult decât iubirea. Nu puteţi fi lipsită de apărare. Cu cât importanţa vieţii este mai mare pentru dumneavoastră în comparaţie cu iubirea, cu atât resimţiţi mai multă agresivitate. Din copilărie aţi acumulat o doză neobişnuită de pretenţii faţă de bărbaţi, nu aţi reuşit să treceţi cu bine proba înainte de conceperea copilului. Dar întrucât copilul este un amplificator al părinţilor, la el programul de distrugere a bărbaţilor îl depăşeşte pe al dumneavoastră. Acum programul îl ucide pe tatăl său. Apoi îl va omorî pe el însuşi. în cuvinte simple, înainte îl omorâţi încetişor pe soţul dumneavoastră iar după naştere aţi început s-o faceţi dublu. Şansele de supravieţuire ale soţului dumneavoastră au scăzut brusc, dar el trebuie să supravieţuiască, de aceea v-a părăsit.

__Şi-atunci ce să fac?

__Aţi citit cărţile mele?

__Da, pe toate şase.

__Aţi văzut videocasetele?

__Da, inclusiv ultimele.

__Minunat, - spun eu, - iar acum mergeţi şi lucraţi.

Ea iese, şi-n cameră intră o pereche de tineri căsătoriţi.

— Suntem la a treia consultaţie la dumneavoastră, - începe femeia. - Când am venit prima oară pe soţul meu puteau cu adevărat să-1 ucidă. Aveam datorii mari. Acum totul este în ordine cu el, ne-am plătit datoriile. Nu demult ne-am cumpărat un apartament şi-1 renovăm, dar mie mi-a apărut iar senzaţia de pericol.

— Senzaţia are legătură cu copiii dumneavoastră, - îi răspund eu. Unul din ei nu este, ca înainte, în ordine. Pentru a supravieţui îi trebuie iubire, iar la dumneavoastră, fericirea omenească începe să întunece totul. Fericirea umană este legată de continuarea, apărarea şi consolidarea vieţii. Unul din simbolurile importante ale protecţiei - casa proprie, aparta mentul propriu. După ce l-aţi dobândit, la dumneavoastră a apărut un puternic salt subconştient şi iarăşi nu în direcţia iubirii, ci a vieţii şi apărării. Dacă efectul este moartea copilul dumneavoastră, salvarea poate fi prin pierderea aparta mentului, fie a sănătăţii, fie prin pierderea vieţii dumnea voastră.

Spuneţi-ne, vă rog, ce să facem? - In primul rând să vă schimbaţi prin iubire, rugăciune şi un comportament corect, apoi să vă îngrădiţi plăcerile vieţii, să vă susţineţi prin post şi înfometare. O parte din bunăstarea dumneavoastră trebuie să o cedaţi, pentru a micşora concentrarea asupra ei. Nu vă grăbiţi să faceţi renovarea. Puteţi să zugrăviţi şi să nu vă mutaţi în apartament timp de un an. Dacă în casă există un neajuns nu vă grăbiţi să-1 îndepărtaţi. Fericirea este o mâncare grea care se digeră cu dificultate. în plus, nu aţi eliminat încă fostele supărări avute unul pe altul, regretele legate de trecut, teama de viitor.

— Scuzaţi-mă, vreau să vă întreb ceva - când îmi înlătur temerile faţă de viitor, îmi apare brusc, pe neaşteptate, o puternică dorinţă sexuală - mă sperie lucrul acesta. Nu înţeleg, despre ce este vorba?

Dorinţele noastre sunt adresate viitorului, - îi explic eu.
Cu cât ne concentrăm mai mult asupra dorinţelor şi facem din ele un ţel, cu atât începem mai mult să depindem de ele. Dependenţa naşte teamă. Apare ataşamentul de viitor - apare teama de a-1 pierde. Spaima de viitor generează gânduri proaste despre sine. Absenţa încrederii în sine, pesimismul, deprimarea se transformă în program de autodistrugere. Iar el

omoară dorinţele. Apare senzaţia inutilităţii vieţii. Toate dorin ţele se tocesc. Teama este renegarea iubirii, dar dorinţele noastre se nasc din iubire. Dumneavoastră anulaţi teama de viitor şi imediat se deschid dorinţele dumneavoastră, dar pentru că la baza lor se află dorinţa perpetuării vieţii se intensifică apetitul şi plăcerea sexuală. Mai departe trebuie să învăţaţi să învingeţi dependenţa de aceste dorinţe. Ele se nasc din iubire şi trebuie să se întoarcă în iubire. Pentru aceasta vă sunt de folos rugăciunea, postul, abstinenţa. Avântul dorinţelor te periculos numai atunci când depăşeşte creşterea iubirii în flet Renunţă la fericire doar acela care nu poate învinge dependenţa de ea. Iar pentru a depăşi dependenţa, trebuie să vă îngrădiţi periodic dorinţele şi să le opriţi, din când în când, complet. Imaginaţi-vă: omul nu ştie să înoate, se teme de apă înţelegând că poate să se înece, principiul lui este să evite apa, apa este moarte dar pe urmă, treptat intră în apă şi învaţă să înoate şi refuzul este înlocuit de limitări severe, apoi a învăţat să înoate şi apa devine pentru el o plăcere şi îi oferă o viaţă deplină. Aşa este şi cu dorinţele noastre. La început filozofia indiană, budismul vorbesc de lepădarea de dorinţe şi viaţă. Ataşamentul faţă de această lume care este rezultatul dorinţelor noastre, constituie o sursă de dureri, chinuri şi suferinţe. Trebuie să renunţi la ele, să încetezi colaborarea cu ele, atunci vei fi fericit. Apoi apare iudaismul care admite fericirea omenească dar cu cele mai severe reguli şi îngrădiri - ele permit iubirii să se păstreze în suflet şi să nu se înece în fericirea omenească, după care vine Iisus Hristos ce ne spune că principalul în salvarea sufletului nu este cea mai riguroasă respectarea a tuturor preceptelor, ci calea spre iubire şi Dumnezeu, pe care îl purtăm în sufletul nostru. Şi cu cât evoluăm mai mult, cu atât mai plină de semnificaţie devine capacitatea de a-L vedea în toate pe Dumnezeu, de a-i ierta pe ceilalţi şi pe sine, de a trăi prin iubire, de a-ţi dobândi eul divin.

După consultaţie trebuie să mă ocup de procedurile de refacere. Credeam înainte că după scrierea cărţilor şi reechi-librare, consultaţia va fi pentru mine nu muncă, ci sărbătoare. Nimic de felul acesta. Vine un om cu totul pregătit, nu pune nici o întrebare inutilă, conversaţia durează 2-3 minute, dar eu, după ce am primit câţiva asemenea oameni, am nevoie de mult timp ca să îmi revin. A reieşit că energia oricum se cheltuieşte

pentru protecţie iar ajutorul din timpul schimbărilor profunde ale pacientului, pare încă un motiv. întotdeauna am vrut foarte tare să-1 ajut pe pacient să-şi salveze viaţa, să-şi îndrepte destinul şi această concentrare de ani de zile produce acum probleme serioase. La momentul consultaţiei subconştientul merge inerţial nu spre iubire, ci spre viaţă şi reuşită. înseamnă că, inevitabil, problemele pacientului vor trece asupra mea. Şi este puţin probabil ca viaţa să-mi ofere atâtea situaţii de purificare pentru a compensa problemele luate asupră-mi. în afară de scurtarea şedinţei şi revizuirea trecutului, trebuie făcut ceva în prezent. Dacă se produce o pierdere generală de energie din cauza percepţiei subconştiente incorecte a lumii, vreunul din organe trebuie să preia blocajul fluidului energetic. Acum la mine un astfel de rol îl au rinichii. Şi orice perturbări lovesc în primul rând în ei. Cu câteva zile în urmă, a apărut iar o stare de disconfort şi am început să-i analizez cauzele. Era o nouă enigmă.

Un timp am ghidat un pacient. Era interesant pentru mine fiindcă nu se atingea subiectul sănătăţii, ci al carierei şi al reuşitei. Era un sportiv. Am lucrat împreună, rezultatele au întrecut aşteptările, după care am simţit că am tendinţa tot mai accentuată de a-i nivela soarta, de a-i îmbunătăţi performanţele. Dintr-un motiv oarecare, orientarea spre reuşita exterioară a început să prevaleze, probabil că mă gândeam prea des la acest lucru. Tot ceea ce nu ducea el până la capăt, din lene, eu, trăgând mereu de el şi obligându-1 să lucreze, enul fixat de noi s-a încheiat şi colaborarea noastră s-a r it Pe urmă însă a venit partea cea mai interesantă. El a „n ut să piardă şi a izbucnit nemulţumirea de sine pe care nu a putut să o depăşească. Iar psihologul care i-ar fi interzis să se consume în auto-reproşuri nu mai era lângă el. Programul lui de autodistrugere, nu se ştie de ce, a lovit întâi în mine şi au început să mă doară rinichii. O vreme n-am putut să înţeleg nimic. De ce trebuia să răspund eu pentru greşelile lui? Şi iată că-mi aminteam toate detaliile colaborării noastre încercând să găsesc cauza. Stop. Un moment interesant. Cumva, în timpul unei conversaţii, a spus: „începe dependenţa de dumneavoastră. Cum o să mă echilibrez când ne vom despărţi?" - „Dependenţa apare la cel care se leneveşte", - i-am răspuns eu. Dacă omul se schimbă cu adevărat, sprijinindu-se pe iubirea din

sufletul lui, învăţătorul îi trebuie doar ca impuls iniţial. îmi amintesc convorbirea încercând să găsesc în ea rădăcinile problemelor mele şi se pare că încep să înţeleg. Ca de obicei, vedeam şi înţelegeam cu uşurinţă problemele pacienţilor, în timp ce eu făceam aceleaşi greşeli. Aveam o atitudine prea conştiincioasă faţă de muncă. Toate lucrurile pe care le luăm prea în serios creează în noi dependenţa. Dependenţa naşte agresivitate. Agresivitatea produce boală. îl obligam să lucreze asupra sa de cum vedeam că se furişează o problemă. 11 sunam eu, ceea ce îi dădea iluzia unei protecţii crescute. într-adevăr se intensifica dependenţa de mine. Avea nevoie periodic de neşanse, ca medicament. Iar eu l-am lipsit de acest medicament. Creşterea rezultatelor era constantă, practic fără întrerupere. Se obişnuise atât de tare cu succesul
încât ghinioanele prezente au început să-1 ruineze şi de asta eram vinovat eu. Incredibil, doar de curând îi explicasem: învaţă să tragi chiulul dar în aşa fel încât nimeni să nu-şi dea seama. O jumătate de lună să ai rezultate, încordându-ţi voinţa, dorinţa, toată energia după care renunţă în interiorul tău la această tendinţă, realizează totul frumos, cu efect, dar înăuntrul tău lasă-te cuprins de lene. Dacă muşchiul este în permanenţă încordat, se atrofiază.

îmi amintesc cum am diagnosticat un om de afaceri. Un tip capabil, o minte strălucită, lucra fără reproş. Mă uit în viitor iar acolo în câţiva ani era în mod real moartea. După o prăbuşire legată de serviciu. Şi nu va putea deloc să o accepte.

— Munca dumneavoastră începe să vă omoare, - îi explic eu. - Depindeţi tot mai mult de ea. Iar dependenţa creşte şi orice neplăcere de la lucru vă provoacă o traumă tot mai mare.

— Doar n-o să renunţ la serviciu, - mi-a spus el.

— Dacă nu vă veţi schimba atitudinea faţă de muncă, soarta vă va obliga să o părăsiţi. Fie că veţi începe să vă creaţi, fără să vreţi şi fără să bănuiţi, probleme, fie că boala sau moartea vă va obliga să plecaţi. Primul lucru pe care trebuie să învăţaţi să-1 faceţi - niciodată să nu vă luaţi în serios serviciul, în serios puteţi lua numai iubirea şi pe Dumnezeu. La tot restul trebuie să renunţaţi în mod periodic. Niciodată să nu faceţi totul 100%. Să faceţi 95%. Rezultatul va fi acelaşi dar nu va exista dependenţa. Viaţa este o sinusoidă, aţi trăit o vreme

fericirea omenească, urmează să renunţaţi la ea pentru un timp.

Singurele lucruri de care avem nevoie în mod constant sunt iubirea şi bunătatea. Astfel de gânduri îmi apar în momentul în e plec la baia rusească. Se pare că iar vine o perioadă de serioase modificări.

Prima oară la începutul anilor 70, când viaţa mea s-a schimbat abrupt. Visurile mele, planurile, speranţele s-au ăbuşit (jjntr-o dată. Am vrut să devin militar şi m-am făcut ghid turistic.

Următoarea schimbare - la începutul anilor 80, când am început să mă ocup serios de studiile filozofice, încercând să-mi ordonez ideile despre lume. Atunci filozofia a pornit alături cu extrasenzorialul.

O criză puternică a avut loc Ia începutul anilor 90. Am ajuns Ia concluzia că tratarea cu ajutorul mâinilor este lipsită de perspective. Am decis să renunţ la tratamentul energetic şi să trec la cel informaţional. Căderea s-a petrecut nu numai în muncă, ci şi în viaţă. Diagnoza nu-mi lăsa nici o şansă de supravieţuire, concepţia despre lume era un drum închis. Şi acum, se pare, mi se închide posibilitatea de a lucra după vechiul stil. Trebuie să refuz consultarea pacienţilor care au venit cu un singur scop - să-şi pună la cale treburile, să-şi amelioreze sănătatea, să-şi îndeplinească dorinţele. Trebuie să concentrez toată fericirea omenească într-un punct şi s-o arăt pacientului. Priveşte, acesta este umanul, acesta este divinul. De aici, trebuie să ajungi aici. Pentru aşa ceva ai de făcut asta şi asta. Deocamdată însă cu cât încerc mai mult să lucrez, ajutând la consolidarea vieţii, la protejarea ei, cu atât pierd mai multă energie.

îmi amintesc de venirea la consultaţie a unei terapeute. Începuse să aibă probleme cu fiul şi cu propriul psihic. Auzea voci, apăruse teama şi disconfortul.

— Să se ocupe de terapie nu este periculos pentru cel ce în vieţile anterioare a anulat dependenţa de viaţă şi dorinţe. Să zicem că a murit ca un martir, păstrând în suflet iubirea, sau şi-a petrecut mulţi ani în rugă şi abstinenţă. Dumneavoastră însă v-aţi apucat de vindecări fără să vă anulaţi dependenţa de temeiurile profunde. Iar acum, o problemă minoră, insesizabilă

înainte a crescut până la dimensiuni enorme şi vă ameninţă propria viaţă, şi pe cea a copilului.

— Bine, dar eu am tratat prin rugăciuni, - se miră sincer femeia.

— Şi la ce vă gândeaţi când aplicaţi tratamentul?

— Să-1 fac pe om sănătos, să-i îndrept soarta.

— Adică vă foloseaţi de divin pentru scopuri omeneşti. Şi iată că dependenţa de aceste scopuri s-a intensificat de câteva ori. Da, acumularea iubirii de Dumnezeu naşte dorinţă şi viaţă, duce la înflorirea lor, dar pentru a percepe divinul, trebuie să uiţi un timp de omenesc. Iubirea lui Dumnezeu reprezintă rădăcinile pe care nu le vedem dar fără de care nu se poate trăi. Viaţa noastră este un copac, dorinţele noastre sunt ramuri şi frunze. Dacă este prea stufoasă coroana iar sistemul rădă cinilor prea slab, copacul poate să moară şi pentru a-1 salva, coroana trebuie tăiată parţial sau complet, rădăcinile fiind prea puţine. De aceea prima grijă să fie pentru rădăcini iar coroana să se tundă periodic pentru a creşte mai bine. înainte gândeam în timp ce călătoream cu metroul sau transportul în comun. Acum merg cu maşina şi mă distrage. Este eficient să lucrezi asupra ta la baia rusească, supraîncălzirea înjoseşte viaţa şi dorinţele. Şi dacă în acel moment te rogi, purificarea vine mai repede.

Medicina s-a luptat multă vreme cu natura, în loc să o
• te înainte boala era privită ca un rău pentru că se pornea
aj de la interesele corpului. Ce făcea omul când se îmbolnăvea? îi era greaţă, nu mai vroia să mănânce, îi creştea temperatura, nu vroia să vadă pe nimeni, iar medicii se străduiau să înlăture boala cu toate simptomele. Rudele îl sâcâiau pe bolnav, îl obligau să mănânce, îi scădeau febra. Dar s-a dovedit că boala purifică sufletul omului şi îi fortifică sistemul imunitar. înseamnă că renunţarea temporară la alimentaţie şi izolarea purifică de asemeni.

în legătură cu temperatura îmi amintesc un caz ciudat. în urmă cu câţiva ani mă întâlneam la New-York cu un om. Mi-a povestit cum a devenit terapeut. Avusese o fractură la baza craniului. A stat în comă 21 de zile. „Mi-am văzut părinţii răposaţi, -povestea el - i-am dat soţiei binecuvântarea pentru a se recăsători, înţelegeam că nu mai este drum de întoarcere. Dar părinţii mi-au spus că este prea devreme pentru a pleca, nu

numai că voi reveni, dar mă voi şi însănătoşi. Mi-au mai spus că mă voi ocupa de vindecarea oamenilor. Când am ieşit din comă şi m-am făcut bine am simţit că din mâinile mele iese o putere. Pe urmă, au intrat în contact cu mine nişte extraterestrii şi m-au ajutat să vindec. îmi amintesc că o femeie avea anexită stângă şi oricâte pase făceam cu mâinile în zona respectivă, durerile nu îi treceau. Ei mi-au spus că în partea dreaptă se află cauza şi trebuie întâi să tratez anexita de acolo. Şi într-adevăr, femeia s-a înzdrăvenit. Am observat şi eu: se îmbolnăveşte rinichiul drept, dar de vină este stângul, asupra 'ui trebuie acţionat întâi. Şi iată, - continuă el, - o vreme i-am
tratat pe toţi iar rezultatele erau foarte bune, după care, în vis mi-au venit din nou extraterestrii şi mi-au spus: ai luat prea multe asupra ta, te vom purifica, numai nu lua nici un fel de tablete. în ziua următoare am făcut temperatură de 40 de grade şi trei zile m-a scuturat febra dar ştiam deja despre ce este vorba şi n-am luat nici un fel de medicamente."
Mi-am amintit cuvintele lui când am constatat că după consultaţie sunt două lucruri care mă refac: somnul şi baia rusească. Iar în timpul băii am început să mă rog în următoarele împrejurări. In Rusia, la „ban'a" se merge de obicei în grup şi starea de bine care apare între prieteni, unificarea energetică ajută la trecerea prin suprasolicitări destul de mari. De aceea nu-mi plăcea să merg singur. în Germania eram singur la baie, de fapt la saună, unde la fiecare oră se toarnă apă sau infuzie de plante peste pietre şi în loc de măturică se flutură prosoape. Apa înlătură eficient stresul şi problemele. Nemţii sunt liniştiţi şi se comportă relaxat. însăşi atmosfera te ajută foarte bine să te detaşezi de un regim tensionat. Cu 10 minute înainte de a începe servirea, sauna se umple de oameni şi îngrijitorul, aerisind întâi încăperea, începe să stropească cu apă pietrele încinse. De data aceasta era o femeie cu o expresie severă pe chip. „Nu-i plac bărbaţii" am simţit eu. în camera de aburi majoritatea erau bărbaţi. De obicei procedura arată astfel: la început se toarnă apă peste pietre, se aşteaptă un timp să se facă aburi, după care se flutură încet un cearşaf pentru omogenizare. De această dată femeia a turnat prea multă apă şi a început imediat să vânture pânza către toată lumea. De obicei rezist la temperaturi mari, dar acum eram la limită. Cei care stăteau pe bancheta de sus, lângă..... că păstrez iubirea când

viaţa şi dorinţele se destramă. în acel moment parcă s-ar fi turnat pe mine apă rece. hcepem să ne schimbăm când ajungem la o limită, când rasolicitările ating un nivel critic. Dar pentru aceasta este necesară o anumită stare interioară. Am înţeles de ce mulţi sfinţi îşi creau condiţii împovărătoare şi, rugându-se în acele împrejurări, dobândeau o mai mare creştere spirituală. Şi aşa, Ia această baie am avut parte de o situaţie curioasă. Lângă mine stăteau nişte oameni, pielea lor era opărită de abur şi ei suportau cu uşurinţă. Era interesant să aflu: în ce măsură eu şi ei vom rezista acestei încercări. Rezultatul m-a uimit şi m-a pus pe gânduri. Eu am trecut proba cu 60 - 70%, iar ei cu minus 10 - minus 20%, adică n-au trecut proba. După un timp am înţeles despre ce este vorba. Ei au reuşit exterior, nu interior, rezistând la abur în detrimentul iubirii din sufletul lor. Când iubirea se duce, apare programul de autodistrugere şi am văzut Ia ei lansarea acestui program de autodistrugere. Judecând după toate cele, episodul de la baie le-a făcut râu, nu bine. Adică destabilizarea omenescului trebuie menţinută până ce iubirea din suflet nu începe să se stingă, iar mai departe omul nepregătit trebuie să facă o pauză, altfel, Ia orice neplă-cere ulterioară va reacţiona programul de autodistrugere. Adică esenţa tuturor încercărilor nu constă în depăşirea lor fizică, ci în menţinerea iubirii în suflet. Iar rugăciunea ajută în cazul acesta foarte mult. Acum când sunt la baia de abur şi devine insuportabil, mă rog şi asta mă ajută considerabil. în plus, dacă ai o atitudine corectă, baia te umple de energie subtilă.

O dată, după consultaţie, extenuat, am ajuns la baie şj mi-am vizualizat nivelul energetic. Era la un mare minus. Aşa apare de obicei la o îmbolnăvire gravă. După baie totul s-a schimbat, insuficienţa energetică s-a compensat chiar cu un plus. In principiu totul este logic, reflectam eu. Energia vitală - subtilă şi cea grosieră - fizică sunt legate, una trece în alta. Să presupunem că omul trece printr-un frig excesiv, pierderea energiei grosiere atrage după sine pierderea celei subtile şi omul se îmbolnăveşte. înseamnă că este posibil şi procesul invers, energia compactă, superficială poate să se transforme în subtilă. Adică a face sport, a merge la baia de abur ne încarcă cu energie. Trebuie doar să o ajutăm să se transforme şi prima regulă aici este să păstrăm bunătatea, să ne detaşăm de orice probleme. Dacă omul a venit să facă o „ban'a", iar în inima lui

este răutate, iritare şi supărare, el poate să sufere din cauza supraîncălzirii şi să-şi dăuneze sănătăţii. Şi viceversa.
îmi amintesc cum, o dată eram la casa de vacanţă cu prietenii şi făceam o „ban'a". în anturajul nostru era un tânăr care ne-a spus că din copilărie nu suportă temperaturile înalte. „Cândva demult, la o baie, au întrecut măsura, eu m-ain speriat foarte tare şi de atunci nu o suport," - a mărturisit el. „Hai să facem următoarea înţelegere, - i-am spus - tu te culci pe podea, eu încep să te masez cu măturică. Când începi să resimţi un disconfort, pleci." A fost de acord. Prima sarcină importantă era să-l ajut să se relaxeze. Energia grosieră poate fi transformată în energie subtilă în orice cantitate, dar dacă omul are muşchii contractaţi şi în interiorul lui se află teamă sau iritare, temperatura ridicată îi va arde pur şi simplu pielea, întâi trebuie convins omul că nu îl vei face să sufere. Mişcările să fie l'ne> unduioase şi ritmice, o corectă masare a
i"   lor tălpilor, coloanei relaxează întregul corp. Şi aşa am
ut să acţionez, urmărind starea tânărului. Cum am văzut
 - a început destinderea, le-am făcut băieţilor cu ochiul să crească temperatura. Ei s-au executat iar el nici n-a clipit. 1  - am făcut semn să continue. în cele din urmă aburul i-a
 bligat să se aşeze pe podea, eu eram terminat, nu mai puteam să rezist, iar tânărul n-avea nici o treabă. Până la capăt am ieşit în viteză din încăpere lăsându-1 acolo. După un timp a venit şi el cu ochii măriţi de uimire. „Abia când m-am hotărât să ies şi m-am aşezat pe banchetă, am priceput ce temperatură este în jur",— a recunoscut el.
Să îl ajuţi pe om să se relaxeze şi deconecteze este o mare artă. Nu orice masor poate să facă asta. Să zicem că principiul masajului este foarte simplu. Omul are o problemă, ea provoacă o tensiune fizică şi psihică. Medicii au constatat că infarctul afectează nu numai muşchii inimii, ci şi muşchii lombari. Şi inima şi şalele înseamnă necaz pe femei. Suprasolicitarea psihică duce la suprasolicitare fizică, prin urmare, nivelând muşchii, înlăturând tensiunea excesivă, îl ajutăm pe om să anuleze stresul interior. însă pentru aceasta masorul trebuie să fie plin de bunătate iar gesturile lui, ritmice. Când m-am ocupat de masaj am observat că muşchii încep să se relaxeze după 5-8 mişcări de acelaşi tip. Am urmat cursuri speciale de masaj, m-am ocupat de presopunctură dar experienţa cea mai

consistentă am dobândit-o tocmai la baia rusească. Nu o dată am încercat să înţeleg: de ce unul ştie să prelucreze corporal aburul, altul nu. S-a dovedit că este o adevărată artă. Omul tensionat, inhibat nu va putea niciodată să facă bine acest lucru. îmi amintesc cum am făcut pentru prima oară o baie adevărată. După o asemenea procedură am uitat cum mă cheamă.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor. Am cunoscut un grup de tineri care se ocupau cu sporturile extreme, cu ei făceam itinerarii, înnoptam în zăpadă. O dată pe săptămână aveau o sărbătoare, baia rusească. Stăteau în ea 6 ore, în medie. Primele două ore, fiecare după cum avea chef, regim complet liber. Apoi o pauză. Hrană uşoară, sucuri, discuţii relaxare, se pregăteau pentru etapa următoare. Se lungea câte unul pe banchetă şi câţiva oameni, cu rândul, îl plesneau cu măturică din frunze de mesteacăn. Unui singur om îi este greu să menţină mişcările ritmice, oboseşte şi ele devin abrupte. In acel moment trebuie să cedeze locul altuia. Procedura dura destul de mult timp. După aceea începea masajul. Patru - cinci îl masau pe unul singur. Douăzeci - treizeci de minute îl înmuiau bine, profesionist. După baia de aburi treceau la etapa cu măturici fierbinţi, urmând procedurile cu ape, turnau peste om apă caldă, mai caldă, apoi un pic mai rece, un pic mai caldă. La sfârşit, atât de fierbinte că pielea abia suporta şi, imediat, rece ca gheaţa. După care îl acopereau cu un cearşaf şi omul mai stătea culcat un ceas, uitând de toate. în cele şase ore nu toţi ajungeau să treacă prin proceduri. Dar o asemenea stare îţi ajungea pentru o lună. Cu cât profesionalismul este mai înalt, cu atât forma contează mai puţin, mai mult conţinutul. Dintr-o scaldă obişnuită, baia se transformă într-un act sacramental, în posibilitatea de a a-ţi ordona nu atât corpul, cât sufletul.

Iniţiatorul semnificaţiei de „stres" a plecat de la convingerea…. care destabilizează organismul. Boala se dovedeşte a fi "asemenea destabilizare. Pentru ca boala să nu existe tre-h esc găsite forme perturbatoare de mai mare anvergură, atunci boala nu va mai fi necesară. O destrămare dozată va stimula evoluţia. De atitudinea noastră corectă faţă de viaţă depinde măsura în care vom progresa pe acest drum.

Acum este mijlocul lui decembrie al anului 2000. Ne luăm rămas bun de la veac şi ne despărţim de mileniu. Stau lungit pe

bancheta de sus, într-un tren care mă duce la Moscova şi încerc să adorm în cadenţa uniformă a roţilor. Durerea sâcâitoare de la rinichi nu-mi dă pace. Rugăciunile nu mă ajută. încerc să detectez, a câta oară, cauza stării mele. Primul program care apare - dispreţul pentru femei, înjosirea dorinţelor şi a vieţii. M-au chinuit peste poate pretenţiile pe care nu pot să le anulez faţă de femei. Ele sunt legate de divinizarea femeilor, divinizarea vieţii şi a perpetuării ei. Toate acestea vin din cele mai profunde zone şi, nu se ştie de ce, nu pot să ajung la ele. în legănarea sacadată a roţilor, pe jumătate adormit, găsesc noi şi noi versiuni. Mai devreme sau mai târziu va veni rezolvarea.

Aşadar, prima cauză posibilă. Suprasolicitare la consultaţie, ceea ce înseamnă diminuarea protecţiei şi preluarea murdăriei asupra mea. Dependenţa de viaţă creşte şi se activează programul de autodistrugere.

A doua: deja de un an primesc informaţii că întrec măsura Şi mă concentrez excesiv asupra fericirii omeneşti, adică starea mea interioară necesită o altă schemă de nutriţie, însă o astfel de curăţire începe de la dimensiunile întregii

A treia: relativa bunăstare a crescut drastic concentrarea asupra vieţii şi apărării şi regimul meu obişnuit a devenit supraîncărcat.

A patra: bătrâneţea, ea apare ca un blocaj al concentrării mărite asupra vieţii şi perpetuării ei şi se activează puternic când subconştientul deviază brusc spre bazele fericirii omeneşti.

A cincia: sunt într-o consultaţie şi le explic oamenilor că emoţiile neînchise ale geloziei, supărării şi tristeţii se acumulează treptat în subconştient şi ies la iveală când se intensifică factorul provocator, adică o mai mică concentrare asupra iubirii şi o mare concentrare asupra vieţii şi perpetuării ei, cum se întâmplă în cazul îmbătrânirii. în aceşti 10 ani nu am lucrat serios măcar o dată cu eul meu; am în vedere o izolare completă, renunţarea temporară la hrană şi rugăciunea.

A şasea: copiii mei se pregătesc pentru o viaţă independentă, viitorii lor copii încep să colaboreze activ cu ei. Se declanşează regimul automat de purificare a nepoţilor, iar acolo sunt multe probleme.

A şaptea: cu mine trebuie să se petreacă acum nişte schimbări dar eu am foarte puţină energie. Agitaţia continuă, treburile pe care aş fi putut să le îndepărtez, o disproporţionată

cheltuire de forţe pentru probleme secundare - în concluzie, are loc nu o evoluţie, ci o degradare, adică schimbarea nu este susţinută de o cantitate suficientă de energie a iubirii.

A opta: toată omenirea se pregăteşte acum pentru o transformare. Trebuie să corespundem viitorului şi în primul rând să corespundă urmaşii noştri. înseamnă că trebuie să-i puri-

Dar eu merg în primele rânduri, deşi eu însumi nu sunt pregătit pentru aceasta.

A noua: nu numai că am mâncat prea mult dar m-am şi mişcat prea puţin, toate acestea, în plus vârsta provoacă o cădere a activităţii funcţiilor organismului. Un metabolism incorect duce la acumularea de reziduuri şi săruri. în replică, probleme cu ficatul şi rinichii. Dacă nu scuturi viaţa cu exerciţii fizice, înfometare, situaţii extreme, dependenţa de ea creşte şi se activează procesele dezintegrării.

A zecea: continuu să mă enervez, să emit pretenţii faţă de oameni, să mă comport incorect din punct de vedere emoţional. Ceva, aici, în sistem, nu s-a prelucrat până la capăt.

A unsprezecea: pentru a percepe în tine însuţi divinul, trebuie să aibă loc o discreditare a umanului şi starea mea fizică este un semnal pentru suspendarea logicii omeneşti.

A douăsprezecea: cu un an în urmă am început să mă pregătesc pentru scrierea celei de a şaptea cărţi şi s-a pornit curăţirea firească.

A treisprezecea: când atingi structuri noi, se declanşează o purificare chinuitoare care îţi permite nu să mori, ci să colaborezi cu ele. Prin ceea ce trec acum, timpul amorf, este un strat foarte subtil şi murdăria mea anterioară poate fi un pericol pentru marea dimensiune. înseamnă că dependenţa de viaţă şi perpetuarea ei trebuie să fie complet închise când voi colabora cu aceste structuri.

A paisprezecea: la fiecare zece ani am o destabilizare completă cu un posibil risc pentru viaţă. La începutul anului 2001 se vor petrece evenimente pentru care nu sunt pregătit. În interiorul meu nu pot să le accept, de aceea se declanşează la mine programul de autodistrugere.

A cincisprezecea: mi se pot naşte încă nişte copii, neşansa lor are o influenţă deosebit de puternică asupra stării mele.

Stau culcat privind în tavan şi nu pot înţelege de unde îmi vine senzaţia de impas. La exterior pare să fie clar, am scris

atâtea cărţi despre felul în care se învinge o boală şi m-am îmbolnăvit eu însumi. încerc să mă liniştesc singur. Este ca şi cum i-ai reproşa unui pilot de curse cu experienţă că nu a reuşit să se descurce cu maşinăria lui, el pur şi simplu are alte viteze şi un risc mărit. Oricât aş încerca să mă auto-liniştesc, impasul nu trece, acest sentiment mă sufocă şi mă paralizează, barând continuarea căutărilor. De ce nu pot să-i fac faţă? N-am un răspuns.

Abia după câteva zile îmi aduc aminte de propriile sfaturi şi înţeleg cum stau lucrurile. Dacă emoţia nu poate fi controlată, înseamnă că vine de la urmaşi. în asemenea cazuri trebuie să te rogi pentru ei. Iar când negativul vine de la urmaşi, impasul se explică simplu. Oricât ar boli şi s-ar chinui omul, dacă i se va spune că mâine boala, torturile şi durerile vor trece el va îndura orice încercări. Va avea un punct de sprijin în viitor. Copiii noştri sunt viitorul nostru. Dacă dinspre ei vine negativul, viitorul se închide. Pentru a controla viitorul trebuie să ieşi dincolo de limitele lui, iar acest lucru este posibil numai prin iubire. Şi dacă nu este destulă iubire, valurile întunecate venind din viitor destramă nu doar corpul, dar şi sufletul iar chinurile devin, câteodată, insuportabile. în astfel de cazuri omul poate comite o sinucidere sau omorî pe altcineva. Acum, în momentul de faţă, stau culcat şi încerc să fac faţă crizei de ……A câta oară îmi închipui propria îmbătrânire şi moarte, concentrându-mă în acest moment pe iubire. Nu am chiar atât de multe forţe pentru a le cheltui pe deprimare şi compătimire, ele trebuie folosite pentru continua evoluţie şi cunoaştere. Fiindcă veni vorba de compătimire.

Am fost pus o dată într-o situaţie pe care am vrut foarte mult să o rezolv. Dar de ce am făcut aşa? Mi se învârtea în cap unul şi acelaşi gând. Doar se putea să nu se întâmple în felul acesta! Iar după o oră am simţit la nivelul câmpului nişte probleme grave, m-am diagnosticat, m-am mirat, nu se ştie de unde, a ţâşnit un program de autodistrugere de mari proporţii. M-am străduit îndelung să găsesc cauzele lui, văzând cât de periculos este. După un timp oarecare, cu uluire am înţeles că regretul puternic faţă de trecut şi dorinţa de moarte, adică programul de autodistrugere - reprezintă unul şi acelaşi lucru. Regretând trecutul te sinucizi lent. Şi dacă omul nu opreşte acest program, măsura oncologică frânează sinuciderea la nivelul planului

subtil. Teama de viitor este inacceptarea viitorului, renegarea lui. Urmaşii noştri se află în viitor, deci, cu cât ne temem mai tare de viitor, cu atât asasinarea urmaşilor noştri se face la scară mai mare. Copilul se poate naşte, dar pentru această teamă vom plăti pe urmă.

Pe tavanul compartimentului se proiectează periodic lumile pe lângă care trecem. Continuu să reflectez. Trebuie să rulez încă 10-15 variante posibile ce ar duce la explicarea situaţiei prezente. Ulterior, nişte ipoteze se vor contopi, unele vor fi aruncate - un regim normal de lucru. Este necesar, în mod real, ca pentru o vreme să mă îndepărtez de toate problemele şi să-mi pun la punct sufletul. O cunoştinţă de-a mea s-a dus de curând la mănăstire cu un grup de pelerini. Trezire la 5 dimineaţa, rugăciune, detaşare toată ziua. S-a întors după câteva zile şi într-o singură zi a eliminat toate pietrele de la rinichi. în realitate ne adresăm adesea lui Dumnezeu, chiar ne rugăm şi în acest timp ne ţinem strâns de obiceiurile, problemele şi cramponările noastre. în Saosalito, lângă San-Francisco, un medic a analizat câteva mii de cazuri de vindecare spontană de cancer şi toate cazurile aveau în comun un singur lucru: înainte de vindecare avuseseră loc schimbări radicale în destin, adică o rupere de regimul obişnuit de viaţă care sugea toată energia, şi din viaţa anterioară, şi din cea prezentă. Iar dacă în suflet există iubire, putem începe o nouă viaţă şi atunci boala rămâne în trecut.

Şi acum stau în pragul unei noi vieţi. Fosta viaţă cu iritarea, ambiţiile, dependenţele ei trebuie să rămână în trecut. Iar dacă nu voi dori să mă despart de ea, pesemne că va pleca o dată cu trupul meu. Trebuie să-mi dau singur un sfat. Dacă te-ai îmbolnăvit, ia-ţi rămas bun de la vechea viaţă, începe una nouă, mai ales acum când ne luăm adio de la un secol şi un mileniu. Se pare că toată omenirea are aceeaşi problemă: să se despartă de vechea viaţă şi să se îndrepte cu totul spre cea nouă. Trăim un timp fericit. Vălurile umanului devin tot mai transparente şi prin ele zărim tot mai limpede divinul.

Dimineaţa, la Moscova, m-am ocupat de treburile mele.

Seara s-a ivit un timp liber. Dacă îl am, fac trei dorm, mă rog sau mă duc la baia rusească. Am început nul şi am decis să 'ncne' cu l'a'a- Ne-am vorbit, câteva '. stinte, să ne întâlnim la „saune". Când într-o sală de baie ■ ă se adună multă lume,

căldura scade repede şi atunci se I cepe stropirea cu apă mai des şi mai abundent, aburul arde, dar nu încălzeşte. La „saune" în loc de pietre, în vatră sunt vreo zece tone de bucăţi mari, grosolane de fontă, aburul este moale şi constant. Aş vrea să mănânc, dar mă abţin. Când organismul se ocupă cu extragerea energiei din hrană, se îngreunează transformarea altor forme de energie şi atunci baia îşi pierde calităţile terapeutice, energia fizică a corpului nu ajunge în planurile subtile. îmi amintesc că înainte, după baie, făceam frigărui, încărcăm toată masa cu feluri savuroase. Apoi acest lucru a început să ne placă tot mai puţin şi am observat că după baie trebuie să aştepţi un timp, să nu incomodezi transformările interioare şi atunci sentimentul de fericire care vine din echilibrarea energetică durează destul de mult. De fapt trebuie să te încrezi în simţurile tale. Una din cauzele principale ale bolilor constă în faptul că pe măsură ce înaintăm în vârstă acordăm un credit tot mai mare conştiinţei noastre şi ne inhibăm tot mai mult simţurile. Când grenadierii lui Petru I, iarna, la Paris, se aruncau în Sena, organizându-şi o baie, se venea în fugă la Petru şi i se raporta că soldaţii lui vor să-şi sfârşească viaţa prin sinucidere. Simţurile noastre ne obligă câteodată să facem ceea ce, dintr-un punct de vedere comun, este dăunător sau nefolositor. Şi dacă teama ce rezultă dm divinizarea vieţii, nu ne îneacă sufletul, ne urmăm simţurile şi ajungem la descoperiri.

îmi amintesc de momentele în care făceam baie la casa de vacanţă a unchiului meu, în regiunea Sasnovo. Era foarte multă zăpadă şi de aceea, când ieşeam din încăperea încinsă nu mă aruncam pur şi simplu, ci pluteam în zăpadă, cinci - opt metri înainte şi înapoi. La un timp am simţit că nu m-am răcorit destul, m-am culcat pe spate în zăpadă şi, privind cerul înstelat, am rămas nemişcat. Nu aveam senzaţia de frig, dimpotrivă, aveam impresia că mi se turna pe spate apă clocotită. „Voi sta culcat până voi simţi frigul" - am decis eu. Logica îmi şoptea: vei răci, te vei îmbolnăvi. Dar mi-am spus: mi-e bine, e plăcut, înseamnă că totul e în ordine. Am stat probabil vreo 10 minute, dar frig tot nu mi s-a făcut, atunci m-am ridicat şi m-am dus la baie. Nici răceală, nici durere n-am avut după asta. Trebuie să credem în simţurile noastre dar numai când vin din iubire. Dacă mi-a apărut dorinţa de a descoperi legi noi, le voi descoperi. Dacă mi-a apărut dorinţa de a deveni deştept şi capabil, voi deveni. Dacă

mi-a apărut dorinţa de a fi bogat, voi fi. Aceste dorinţe provin din starea mea interioară, ele urcă din rădăcinile mele care se numesc iubire. Dacă dorinţa s-a născut, înseamnă că ea poate fi deja îndeplinită. Dacă însă vreau să devin bogat fiindcă sunt invidios pe vecinul meu şi vreau să devin capabil pentru a mă ridica deasupra altora, sau vreau să realizez multe din teama de a fi sărac şi flămând, şansele de îndeplinire a dorinţelor scad considerabil. Dorinţele noastre se adresează viitorului şi în măsura în care ele lucrează pentru iubire trebuie să se împlinească. Şi viceversa. Ştiinţa de a-ţi alege bine ţelul şi năzuinţele este ştiinţa de a te face fericit.

……. După toţi indicii
nu-i rămânea decât să se dezvolte şi iar să se dezvolte. Şi iată că pe fondul experienţei, capacităţii şi relaţiilor crescânde, dintr-o dată, firma începe să cadă şi dă faliment, atitudinea partenerilor se schimbă inexplicabil, ceva se întâmplă cu colectivul. După un timp, din firmă rămân doar ruinele. Iar acum sunt conducătorul acelor jalnice rămăşiţe ale unei firme cândva înfloritoare.

— O să vă miraţi, probabil, - i-am spus eu, - dar toate acestea se leagă de starea dumneavoastră, în primul rând. Amintiţi-vă de sentimentele dumneavoastră când aţi creat firma.

A dat din umeri.

— Dacă vă imaginaţi că visam la bani şi bogăţii, vă înşelaţi.

— Şi totuşi, la ce vă gândeaţi?

— Vroiam să fac o firmă mare, cu un rulaj de câteva milioane de dolari, vroiam să-i întrec pe alţii în acest domeniu, vroiam să demonstrez că voi face faţă sarcinii propuse.

— Aţi obţinut tot ce aţi vrut?

— Tocmai asta-i treaba că am obţinut, - a ridicat iar din umeri. - Şi iată, numai ce părea că pot să mă bucur, să fiu Aricit, să mă dezvolt în continuare şi totul s-a năruit, nu se ştie de ce.

— Dar de ce în continuare? - am întrebat eu îngândurat.

S-a uitat la mine cu mirare.

— Cum adică de ce? Pentru a continua să mă bucur şi sg fiu fericit.

— Dumneavoastră nu aţi auzit de blestemul vechilor chinezi care sună aşa: să ţi se împlinească cea mai arzătoare dorinţă.

S-a uitat la mine în tăcere, începând să înţeleagă câte ceva.

— V-aţi propus un ţel şi l-aţi atins. Acest ţel vă umple toată fiinţa, l-aţi purtat mulţi ani în dumneavoastră. Prin urmare, în mintea dumneavoastră sunt multe ţeluri, dar în subconştientul dumneavoastră unul singur şi acest ţel a fost atins. înseamnă că nu mai aveţi de ce trăi, programul de autodistrugere se declanşează automat. în plus, nici măcar nu bănuiţi acest lucru. Vi se pare că fericirea abia începe, dar ea, în planul subtil, s-a terminat. Fiul unora dintre cei mai bogaţi oameni ai Elveţiei, în plină maturitate, s-a sinucis. în scrisoarea de dinaintea morţii a explicat: „Am tot, nu mai am de ce să trăiesc". De fapt, orice fiinţă vie are ţeluri care sunt înscrise în simţurile ei şi ele pot fi intensificate sau frânate de o conştiinţă dezvoltată. Oamenii de ştiinţă au făcut un experiment cu viermii inelari. A reieşit că indivizii care au fost împiedicaţi să aibă urmaşi au trăit mai mult. Adică neîndeplinirea progra mului te obligă să trăieşti. Am fost în Kamchatka şi am văzut cum după depunerea icrelor, sub ochii mei, peştele începea să se descompună şi să moară. Scopul vieţii fusese atins. In acest caz, moartea este necesară pentru dezvoltarea urmaşilor. La început, puieţii de peşte se hrănesc cu carnea lui şi aceasta este principala şi singura sursă de alimentare.Sâ ne punem întrebarea: de ce pe unele femei naşterea •|or le îmbătrâneşte vizibil, în timp ce altele înfloresc din Cu cât femeia se concentrează mai mult asupra vieţii şi dorinţelor, cu atât are mai multă gelozie, supărare, deprimare ■ teamă. Şi cu cât cedează mai mult supărărilor, geloziei şi merilor, cu atât se concentrează mai mult asupra ţelului subconştient, asupra vieţii şi perpetuării ei. Şi atingerea acestui ţel îi declanşează programul de autodistrugere şi pornesc vertiginos procesele de îmbătrânire. Ele pot să se evidenţieze nu numai ca riduri pe faţă dar şi ca diminuare a activităţii funcţiilor, dezechilibru al sistemului endocrin, dilatare a venelor etc. Dacă femeia se concentrează asupra iubirii păstrând-o în momentul subminării vieţii şi dorinţelor, atunci naşterea copilului este pentru ea un mijloc, nu un ţel. Prin asta se face fericită pe sine şi urmaşii săi. Dar noi ne-am obişnuit să năzuim spre orice altceva decât spre

a ne percepe, într-o măsură tot mai mare, creaturi divine. Şi apariţia bolii sau a nefericirii începe să ne îndepărteze de ţelurile care ne ucid. Şi dacă vom reuşi să renunţăm la aceste ţeluri şi să facem din dobândirea iubirii interioare un ţel autentic, boala trece.

T<n minte cum mi-a venit la consultaţie o femeie.

- Vă implor, ajutaţi-mă, - mă ruga ea. - Fiica mea are abia 15 ani, vrea foarte mult să trăiască, dar pe omoplatul drept are un sarcom cu evoluţie rapidă. Medicii au spus că trebuie '"depărtate coasta şi omoplatul însă chiar şi aşa nu promit "ic. Mi se pare că acolo, a început deja metastaza, iar °ctoni lucrează după schema obişnuită: operaţie, iradiere, chimioterapie.

— întâi că eu nu intru niciodată în controverse cu medicii - i-am explicat. - Al doilea, nu orice bolnav de cancer venit la consultaţiile mele, învinge boala. Acest lucru nici măcar nu depinde de mine, ci de el. Eu încerc să-i ofer soluţii, pe care omul le utilizează sau nu. Singurul lucru pe care îl pot face pentru dumneavoastră este să ne sunăm de câteva ori pentru a vă preveni asupra greşelilor. Şi numai în cazul în care voi vedea că dumneavoastră şi fiica dumneavoastră aţi început, în mod real, să vă schimbaţi.

— Bine, ce să fac în primul rând?

— în primul rând trebuie ca fiica dumneavoastră să înce teze a se mai teme de moarte. Ea trebuie să treacă printr-o procedură mentală de renunţare la viaţă păstrând în acel moment iubirea. Nu trebuie să viseze la sănătate, viaţă, copii. Poate să repete simplu, mecanic: visez ca iubirea pentru Dumnezeu să-mi fie cea mai autentică realitate şi fericirea supremă. Iubirea către Dumnezeu este pentru mine un ţel. Viaţa mea, naşterea copiilor, o soartă reuşită sunt doar mijloace pentru dobândirea iubirii faţă de Dumnezeu.

După o lună această femeie a venit la mine la consultaţie.

— Fiica dumneavoastră stă la fel de rău ca şi până acum, - îi spun după diagnosticare.

— Dar eu şi fiica mea am lucrat toată luna asupra noastră, - îmi replică fără convingere femeia. Tumoarea s-a resorbit, a dispărut.

— Fiica dumneavoastră însă nu a învăţat să ierte cu adevărat, - îi răspund eu. - Nici până astăzi nu ştie să păstreze iubirea faţă de cel care a trădat-o şi a supărat-o, iar simţurile ei tot o mai trag întâi spre dorinţe şi viaţă, nu spre iubire. Iubirea de Dumnezeu încă nu a devenit pentru ea principalul punct de sprijin.

Mama aruncă o privire obosita spre fereastra.

__ Medicii continuă să insiste pentru operaţie.

__ putem să-i înţelegem şi pe medici, - îi spun. în Germania dacă doctorul nu-şi face datoria poate sâ-şi piardă d'nloma. Medicii nu ştiu de ce s-a resorbit tumoarea. înseamnă că ea poate să apară din nou. Renunţarea la operaţie, pentru ei, reprezintă posibile probleme ulterioare. însă, făcând operaţia, orice s-ar întâmpla, ei sunt apăraţi.

__ Dar ce mă sfătuiţi dumneavoastră? - mă întreabă femeia.

— Nu am dreptul să dau sfaturi. Dumneavoastră trebuie să hotărâţi. Pot doar să vă spun că şi medicii sunt conduşi de Dumnezeu. Intenţia lor de a face operaţia nu decurge numai din zel profesional. Dacă starea interioară a fiicei dumneavoastră se va schimba în mod real atunci fie că medicii îşi vor schimba atitudinea faţă de operaţie, fie că operaţia nu va mai fi necesară. Aici depinde foarte mult de planul subtil iar el este în primul rând legat de urmaşi. Puneţi în ordine prin dumneavoastră sufletele copiilor şi nepoţilor. Şi boala sau ameninţarea ei nu vor mai fi necesare.

N-am mai văzut-o de atunci, sper că totu-i în regulă cu ele. Iarăşi, peste toate este voinţa lui Dumnezeu. în principiu boala "i se dă pentru a ne corecta viziunea asupra lumii. Tot mai adesea văd după mine şi pacienţii mei, un detaliu curios: este de-ajuns să înţelegi ce anume faci greşit şi faţă de ce ai o atitudine incorectă, că boala care de obicei se tratează în ani lntregi dispare în câteva zile. Cu natura nu trebuie să lupţi ci să o ajuţi.

Pentru a nu fi bolnav trebuie să înveţi să faci tot ceea ce îţi face boala ţie.

Maşina rulează încet pe străzile Moscovei. Nu de mult era zăpadă dar acum s-a topit toată. De necrezut, se termină mileniul şi începe o nouă eră, şi după calendar, şi în realitate. Cu o săptămână înainte de Anul Nou am decis să organizez un

seminar. Trebuia să celebrez cumva secolul ce pleacă. Cei care vor veni la seminar, de regulă, au citit toate cărţile şi au făcut cunoştinţă cu videocasetele. Ei aşteptă informaţii noi. Şi eu ca participant la seminar mă bazez pe asta. O parte din informaţie va veni prin mine, o parte prin întrebările celorlalţi participanţi. Conştiinţa colectivă, dacă este îndreptată spre iubire poate face minuni. Mă bazez pe aceste minuni şi Ie aştept. Privesc convoiul de maşini care trece pe lângă mine. Deodată, fără să mă aştept, a început să mă doară rinichiul drept. Prin urmare, să ne întoarcem la problemele mele. Nu se exclude situaţia cu venirea unui nou copil pe lume. Să prelucrăm această variantă. în câmp există sufletul copilului dar nu pot să spun dacă va veni în această viaţă sau în cea viitoare. De obicei îi spun pacientului: pentru a veni pe lume copilul dumneavoastră, el trebuie să primească o anumită doză de iubire. Cu cât dimensiunile personalităţii, aptitudinilor şi dorinţelor lui sunt mai mari, cu atât îi trebuie mai multă iubire, cu atât subminarea şi îndepărtarea de fericirea umană trebuie să fie mai mare. Să presupunem că şocul trebuie să fie de 200 unităţi iar dumneavoastră puteţi rezista, păstrând iubirea, numai la 70. Restul înseamnă bolile dumneavoastră şi necazurile până la concepţie, în timpul sarcinii sau după naşterea copilului- In
ă zicem că porţia de iubire trebuie să alcătuiască 200 • -*• Hesi există copii la care această doză este mai mare. Nu bligatoriu să fie recunoscuţi ca talente, aici un rol împortant il au educaţia şi concepţia despre lume dar rezerva de posibilităţi a unor asemenea copii este mult mai

> Dacă ar fi să luăm în considerare întreaga omenire, în nedie oamenii pot să menţină iubirea la un şoc de 170 - 200 unităţi, adică, în ziua de astăzi acesta este un indice cu totul normal.

îmi amintesc cum au început problemele mele cu un an în urmă. La început, din senin, s-au îmbolnăvit rinichii. Eu nu iau medicamente ca să nu-mi deformeze imaginea generală. Când problemele se pornesc, este foarte greu să pricepi totul dintr-o dată, vin zeci de modele şi nu se constituie într-unui singur. Rinichii sunt un program de autodistrugere, tema orgoliului, a tendinţei de a conduce. îmi aminteam de toate momentele în care nu am putut să accept loviturile sorţii, necazurile, îi iertam pe toţi, mă iertam pe mine. După câteva zile rinichii mi-au

trecut şi a început să mă doară rău ficatul. Iar încep să mă rog şi durerea iar se întoarce la rinichi. Continuu lucrul cu mine însumi şi durerea de la rinichi şi ficat trece, apare o durere de mijloc. Şi înţeleg că pur şi simplu are loc o puternică scurgere de energie. în principiu, dacă ar fi să mă uit la planul subtil, din corp, prin regiunea ombilicală, iese energie. Dacă această scurgere nu va fi stopată, vreun organ va începe să se dezintegreze şi în felul acesta se va frâna pierderea de energie. Te poţi aştepta la accelerarea proceselor de îmbătrânire.

Iar îmi amintesc de povestea unei femei care într-o jumătate de an a îmbătrânit cu 20 de ani. Şi ea avea senzaţia că i se scurge energia prin ombilic. Nu de mult am diagnosticat, după fotografie, un om care a îmbătrânit cu mulţi ani, în câteva luni. Dacă te uiţi la situaţia precedentă din planul subtil, se vede cum din el se revarsă energia şi curge spre copilul lui. Cauza este totuna cu cea pe care am numit-o înainte gelozie. La baza geloziei stă dependenţa de dorinţe, toate dorinţele converg spre conservarea şi perpetuarea vieţii. Pentru venirea pe lume a copilului trebuie să aibă loc o subjugare a vieţii. Generăm o nouă viaţă, înseamnă că trebuie să o pierdem pe a noastră. Pierderea se face într-un regim de cruţare (nu direct prin moarte), prin supărări, trădare din partea omului apropiat, boli ceva mai grave şi necazuri. Moartea vine de obicei când nu numai că nu ne purificăm, dar, dimpotrivă, ne supraîncăr-căm şi pe noi, şi pe copil. Bărbatul care a îmbătrânit vertiginos ceda energie copilului nou-născut. Adică, pentru supravieţuirea copilului trebuiau înjosite dorinţele, viaţa. îmbătrânirea este una din formele unei astfel de înjosiri şi desprinderi. în planul subtil, invidia, gelozia, zgârcenia arată la fel. Toate acestea sunt manifestarea unui singur mecanism - dependenţa crescută faţă de fundamentele vieţii şi perpetuării ei. Prin urmare, în cazul meu trebuie să fac de bunăvoie ceea ce natura a început să facă forţat cu mine, adică să practic toate formele de îndepărtare de viaţă împreună cu creşterea iubirii din suflet. Gândurile mele se reîntorc la tema bătrâneţii. De curând, confruntând diverse tranşe informaţionale am reuşit să le sintetizez şi să le leg într-un tot. în principiu, o asemenea situaţie poate fi percepută şi la nivelul exterior dar atunci trebuie să faci mii de extensii pentru a lega la un loc câteva evenimente. Există un ADN în fiecare celulă, există un ADN

I fiecărei situaţii. Dacă ar fi să reacţionezi la esenţa situaţiei, dimensiunile extensiei ar creşte incredibil de mult. Voi da un xemplu: întotdeauna m-am temut să mă ocup de zugrăvitul casei, eu lucrez cu informaţiile şi toată energia mea se consumă într-o permanentă reflecţie, sinteză. N-am vrut, pur şi simplu, să o irosesc pentru înţelegerea şi analiza altor domenii. Dacă ne vom împrăştia energia pe fiecare temă, nu vom obţine nimic de la viaţă. De aceea m-am concentrat asupra lucrurilor importante şi am devenit un neajutorat în orice mărunţiş cotidian. Dar iată că apare o situaţie în care n-am cui să mă adresez şi trebuie să montez galeriile, să schimb lacătele etc. Şi cu toate că am lucrat 5 ani pe şantier, n-aş fi vrut să cheltuiesc energia nici măcar pentru a-mi aduce aminte de toate deprinderile mele. Şi iată-mă stând şi trăind o uşoară criză a impasului şi groazei faţă de ceea ce am de făcut. Iar prietenul meu, pictorul, pe care l-am rugat să mă ajute, mă învaţă. Cumpără-ţi o dată nişte unelte bune ca să nu te chinui şi să pierzi vremea şi înţelege un lucru simplu, dacă cineva a fâcut-o, înseamnă că poţi s-o faci şi tu. Mai departe, peste tot există un sistem propriu: şi robinetul, şi wc-ul, şi lustra, şi galeriile sunt fabricate după un anumit sistem. Trebuie doar să înţelegi principiul şi-n continuare... nici o durere de cap. După 2 ore făceam câteva lucruri mai competent decât el. M-a ajutat să realizez una dintre cele mai importante treceri, de la percepţia superficială a situaţiei, la cea esenţială - a structurii, a principiului ei. Şi am văzut cu mirare că, practic, nu pierd energie când mă ocup de treburile gospodăreşti. Lumea întunecată, îngrozitoare, enigmatică a reamenajării apartamentului, a zugrăvelii a devenit simplă şi accesibilă înţelegerii. Am
înţeles de ce mi-era teamă în faţa unei noi teme: în primul rând percepeam exterior lucrul fără să încerc să-i prind imediat esenţa; în al doilea rând, încercam să rezolv totul dintr-o dată, în timp ce orice treabă se face pe etape; în al treilea, mă încordam înăuntrul meu, considerând că asta mă va ajuta să depăşesc problema. Şi pe urmă, pentru orice temă nouă aveam deja elaborată o schemă de lucru. întâi: niciodată să nu te temi de nou, după sistemul: ochii se sperie, iar mâinile fac. Al doilea, dacă mi s-a dat o sarcină, se subînţelege deja că pot să o îndeplinesc. Al treilea, trebuie clarificat ADN-ul, principiul oricărei probleme. AI patrulea, problema trebuie rezolvată pe

etape. Al cincilea, în suflet trebuie să fie o senzaţie de uşurinţă, oricât de mari ni s-ar părea dimensiunile obiectivului. Dificultatea problemei care ne stă în faţă nu este determinată de amploarea ei, ci de seriozitatea şi încordarea cu care o tratăm. Iată de ce oamenii foarte puternici sunt întotdeauna blânzi. Bunătatea este uşurinţa sufletului, oricâte greutăţi ai ridica. Sufletul uşor şi dragostea din el ne permit să lucrăm cu miezul problemei, nu cu nivelurile ei exterioare, fie ele probleme fizice sau informaţionale. De ce în epoca Renaşterii oamenii erau talentaţi în mai multe domenii? Pentru că iubirea de Dumnezeu acumulată în ei de veacuri îi ajuta să inter-relaţioneze cu esenţa oricărei teme, să descopere mecanismele generale de evoluţie ale oricărei teme, fără pierderi considerabile de energie. Cu cât nivelul de sintetizare era mai înalt cu atât mai mare era orizontul de cuprindere al contrariilor. Leonardo da Vinci putea să se ocupe în acelaşi timp de aspectele tehnice şi ale picturii, înseamnă că găsise principiul comun ce unea un domeniu cu celălalt. Fiindcă veni vorba, el remarcat printr-o forţă enormă, ceea ce vorbeşte despre o citate foarte înaltă de a sintetiza forme de activitate dife-
. Sinteza este întotdeauna un chin, este o explozie a cone-iunilor anterioare, strâns legate de obiect şi constituire a unora noi, mai fine. Fără rezerve de iubire acest proces nu este posibil. îmbătrânirea şi moartea, urmate de regenerarea vieţii acţionează tot în sensul sintezei, comprimând timpul într-un punct. Astfel una dintre condiţiile evoluţiei este să înveţi să păstrezi în suflet logica divină în momentul îndeplinirii funcţiilor umane, adică orice am face, în suflet trebuie să fie bucurie şi iubire, iar atunci vom putea realiza orice lucru propus.

De unde mi-a venit iluminarea? Pesemne că una din cauze a fost situaţia cu o vechime deja de treizeci de ani. învăţam atunci la şcoala profesională Suvorov. Cu toţii în adolescenţă visam să fim puternici şi iată că unul dintre prietenii mei mi-a povestit o istorie citită într-o carte. Ideea era următoarea. Apropo, se intitula „Secretul lui John cel de fier". Se întâmpla în Anglia. Un băieţel de unsprezece ani s-a dus împreună cu tatăl său la circ şi a urmărit extaziat cum oamenii cu mare forţă aruncau halterele şi îndoiau metalul. A hotărât să devină şi el la fel de puternic. La ferma lor era un hârdău de vreo 200 de litri. în fiecare

dimineaţă, băiatul se apropia de el şi, apucându-1 cu mâinile, încerca să-1 ridice. Iar ziua încerca să mişte din loc bolovanii mari de pe câmp. După un an, într-o dimineaţă, s-a apropiat de acest hârdău, 1-a apucat între palme Ş' '-a ridicat în aer, iar după alţi doi ani rupea cu uşurinţă lanţuri şi îndoia şine. Am simţit cu toată fiinţa că povestea este adevărată. în şcoala noastră, pe terenul de sport, erau nişte
bare de metal îngropate în pământ. Mă aşezam sub ele şi zece - douăzeci de secunde măream încet încordarea. Apoi apucându-le cu mâinile încercam să le îndoi. Fireşte că n-am smuls nimic din pământ şi nici n-am îndoit nimic, dar genul acesta de antrenament mi-a plăcut şi-l făceam periodic Interesant este că la început, gradul de încordare interioară era egal cu cel exterior, fizic, ba chiar mai mare. După ce am văzut că nu dă rezultate, am început să mă relaxez interior deşi în afară încordarea creştea. Destul de periculos, deoarece puteam să-mi frâng oasele şi să-mi rup tendoanele dacă nu era în mine bunătate. Dacă este, totul decurge normal. Pe urmă a venit vara şi am plecat în concediu la părinţi, la Soci. Ne scăldam în Marea Neagră, făceam plajă, mă simţeam excelent. N-am devenit mai puternic, dar am dobândit un confort interior, de la exerciţiile statice. Fratele meu avea un prieten care făcea lupte. Ne-am găsit o distracţie. Stând pe un parapet nu prea înalt şi nu prea lat, ne împingeam unul pe altul în jos. Adversarul era mai mare ca mine şi mai experimentat dar eu eram ceva mai greu, de aceea forţele erau aproximativ egale. El mă dobora de pe parapet mai des, eu mă concentram în întregime pe dorinţa de a învinge. Şi-n acel moment m-a apucat de cap şi m-a aplecat în jos, eu m-am speriat, pierzând controlul situaţiei. în mod neaşteptat pentru mine l-am apucat sau de cap, sau de umeri şi am făcut un salt într-o parte, strânsoarea lui a slăbit şi m-a eliberat. Indreptându-mă l-am văzut cum zbura prin aer. După un zbor de trei-patru metri a căzut pe pământ. Când s-a ridicat, era stupefiat. însă eu eram şi mai uluit.

— Ce naiba faci? - a întrebat el, speriat şi indignat. Am dat din umeri, neştiind eu însumi ce s-a întâmplat. De
ceasta uriaşă putere? De neînţeles cum s-a ivit. După o
am înţeles ce s-a întâmplat. Cu cât este mai multă
te si bunătate în suflet, în momentul încordării fizice, cu

„ ţor^ pătrunde mai adânc şi acumularea este de mai mari Hmensiuni. Făcând exerciţiile statice într-o stare de bucurie, linişte şi echilibru sufletesc, am mărit densitatea propriei forţe, am comprimat timpul. După care, într-un interval mic de timp nuteam să dezvolt eforturi mult mai mari decât înainte. Ceea ce m-a speriat în această situaţie este că forţa uriaşă pe care, după cum s-a dovedit, reuşeam uşor s-o dobândesc putea să-i dăuneze sufletului meu. Am simţit intuitiv că nu sunt pregătit pentru posibilităţile crescute şi, deşi eram foarte complexat şi visam să devin puternic, simţind puterea, am respins-o.

Pe urmă totul s-a uitat. Au trecut anii şi am avut o discuţie cu un om. Mi-a povestit că s-a antrenat câţiva ani într-o grupă ai cărei componenţi îşi dezvoltau forţa ridicând greutăţi. I-am spus că mă interesează aspectul psihologic al descoperirii aptitudinilor.

Omul a căzut pe gânduri.

— Dacă ar fi să vorbim de schimbări psihologice, aş începe cu urmările. S-au dovedit a fi acestea: toţi bărbaţii au părăsit grupa, au rămas numai femeile. Cresc simţitor potenţa şi ambiţiile. Eşti gata să-I omori pe cel care ţi se împotriveşte. Iar mai departe moartea sau închisoarea.
Bine dar cum aţi lucrat totuşi asupra dumneavoastră? Sunt cu totul câteva reguli. Prima regulă: când ridici o greutate mare, trebuie nîi să te încordezi, ci să te relaxezi. - Să te relaxezi înăuntrul tău?

— Nu, exterior.

— Dar cu ce să ridici greutatea dacă muşchii sunt complet relaxaţi?

Strânge din umeri.

— Nu ştiu cu ce, dar o ridic. Adică în momentul ridicării mă concentrez nu să-mi încordez muşchii, ci să-i relaxez la maxim. Ei se încordează singuri atât cât le trebuie. Probabil că efortul muscular se transformă, în acest regim, într-unui energetic.

Am început să-mi amintesc şi am înţeles cu uimire că atunci când mă ocupam de exerciţiile statice, la început se încordau toţi muşchii, după care efortul creştea dar muşchii începeau să se relaxeze.

— A doua regulă, - continuă interlocutorul meu, - Să nu te speli după antrenament. A treia regulă: încetişor, la fiecare antrenament, să măreşti greutatea. A patra regulă: chiar şi după
o întrerupere de o jumătate de an forţa nu diminuează.

Nu-mi amintesc acum toată convorbirea, dar mi se pare că una din reguli era lipsa unui grafic al antrenamentului. Adică organismul trebuie în orice moment să fie gata. M-am gândit multă vreme după aceea: de ce nu trebuie să te speli după antrenament? Pe urmă, amintindu-mi diverse lucruri, am înţeles. Acţiunea asupra nivelului muscular trece în cel energetic, iar pentru a se consolida, structura energetică trebuie să fiinţeze un timp în mod autonom. Energia şi emoţiile sunt conexe. Şi una şi celelalte provin din structurile temporale profunde. Apa spală energetica şi influenţează emoţiile. încă din copilărie am observat: te duci să te scalzi în mare într-o dispoziţie proastă şi după prima cufundare în apă, ai altă stare.

- înveţi ceva, eşti ocupat cu o activitate mentală, sufle-
scă concentrată, băile abat şi împiedică evoluţia. Probabil , aceea în sărbătorile religioase nu ai voie să mergi la baie. Mi-am amintit o convorbire cu un călugăr, în Kazahstan. în munţi se construia o mică mănăstire. Ne-am dus acolo într-un grup restrâns. Unul dintre călugări ne arăta teritoriul viitoarei mănăstiri şi răspundea la întrebările noastre. Nu m-am abţinut şi am întrebat:

__Iertaţi-mă, dar nu văd la dumneavoastră nici baie, nici duş. Aveţi în plan să construiţi o baie rusească?

— Ştiţi, - mi-a răspuns el, - dacă monahul se află într-o stare de rugăciune, nu se spală un an şi trupul îi miroase a flori.

Mi-am amintit că unul din semnele sfinţeniei omului este lipsa mirosului de putrefacţie a trupului după moarte. Apoi, revizuind în memorie toate acestea, mi-am amintit cum procedau întotdeauna oamenii credincioşi. Orice treabă o începeau cu o rugăciune care le permitea, la greutăţi şi suprasolicitări să păstreze în suflet iubirea şi bucuria. Gândurile mi s-au întors din nou la mecanismul îmbătrânirii. Pentru a te lupta cu bătrâneţea, trebuie să porneşti nu de la nemurire, trebuie întâi să analizezi de ce unii îmbătrânesc mai repede şi alţii mai încet. Mi-am făcut cumva un model de ce se va întâmpla cu sufletul meu dacă voi înceta să îmbătrânesc. Deja, de la început, concentrarea pe

dorinţe va întrece de 15 ori nivelul letal, iar pe viaţă şi perpetuarea ei, de 31 ori. Adică nici măcar o tinereţe veşnică, ci doar una prelungită va începe sa-mi ucidă sufletul. înseamnă că întinerirea este pentru mine extrem de periculoasă.

O dată m-a interesat enigma cazinoului. De ce totuşi nu câştig? Apoi mi-am pus întrebarea ce se va întâmpla cu mine dacă voi câştiga o sumă importantă. Şi când mi-am modelat rezultatul, am înţeles şi m-am bucurat că nu câştig.

Angajatul de la cazinou mi-a spus următoarele:

— Cei mai periculoşi clienţi pentru noi sunt sau pensionarii bogaţi sau oamenii plictisiţi cărora câştigul le este indiferent. Ei nu au dorinţa de a câştiga. Şi faţă de câştig au o atitudine potolită, fără vreo bucurie specială. De aceea, ei sunt cei care ne vor goli banca.

Prin urmare ce se întâmplă, mă gândeam eu. Pentru a trăi mult şi a nu îmbătrâni trebuie să întorci spatele vieţii, să devii indiferent faţă de ea, dar la ce-i bună o astfel de viaţă? în principiu chiar aceasta este calea pe care mergeau asceţii în India. Renegau toate bucuriile şi dorinţele. înăbuşind în ei toate manifestările vitalităţii, îşi prelungeau cu mult durata vieţii. Cum să înveţi să trăieşti mult şi totodată să nu depinzi de viaţă?

Să luăm de exemplu omul de la ţară, care la aceeaşi vârstă, poate să arate mult mai bătrân decât cel de la oraş. Să încercăm să explicăm de ce. Suprasolicitările fizice? Dar mulţi dintre locuitorii oraşului, ocupându-se de sport, de cele mai felurite solicitări fizice şi psihice, îi întrec în acest plan pe locuitorii satului. Cum stau lucrurile? Luând totul în considerare, în felul următor. Omul de la oraş este mai puţin legat de existenţă, depinde mai puţin de mediul înconjurător, dependenţa naşte agresivitatea care destramă apoi organismul şi-' îmbătrâneşte. Locuitorul oraşului are mai multe emoţii pozitive, înseamnă că poate mai uşor să păstreze în el bunătatea şi uria, suportă mai uşor nu numai suprasolicitările fizice, ci ■ ne cele psihice. Nefericirea îl îmbătrâneşte repede pe om. De ce? Fiindcă este acea greutate fizică şi psihică sub care nu putem păstra bucuria în suflet. Prin urmare, pentru ca ocesele ^e îmbătrânire să se petreacă mai încet, trebuie să înveţi să-ţi păstrezi iubirea, bucuria şi bunătatea în suflet indiferent de supratensiuni.

Cum încearcă omul, de obicei, să depăşească o situaţie stresantă? Am pierdut banii, dar am o slujbă bună care-mi va permite să acopăr pierderea. Am pierdut banii şi slujba, dar am o familie care mă va ajuta să-mi păstrez sentimentul de fericire. Am pierdut banii, slujba şi familia, dar am sănătate şi ea îmi va permite să iau totul de la capăt. Am pierdut banii, slujba, familia şi sănătatea dar îmi păstrez viaţa, înseamnă că păstrez posibilitatea de a fi fericit. Atunci apare întrebarea: unde să fugi când viaţa este chinuită sau se iveşte ameninţarea că o s-o pierzi? Atunci izbucneşte agresivitatea faţă de lumea înconjurătoare şi tine însuţi. începe renunţarea la iubire şi o activare rapidă a proceselor de îmbătrânire. De aceea este imposibil să-ţi menţii iubirea şi bucuria în suflet atâta vreme cât punctul de sprijin este fericirea omenească. Oamenii credincioşi dobândeau posibilitatea de a se cufunda în fericirea v'eţii, fără să depindă interior de ea. Mecanismul conservării iubirii, funcţionând de mult, le permitea urmaşilor lor, chiar dacă erau atei, să trăiască mult şi fericit. Prin urmare, unul intre mecanismele importante pentru învingerea îmbătrânirii rapide constă în menţinerea iubirii când se năruie fundamentele vieţii. Şi oricât ar fi de straniu, dezlegând problemele ngevităţii, iar ne întoarcem la răstignirea lui Iisus Hristos.

Are loc o pregătire gradată pentru distrugerea a tot ce înseamnă fericire omenească. In curând va fi pierdută stabilitatea, năruită soarta. Se vor rupe relaţiile cu cei apropiaţi începe demolarea vieţii, va veni moartea. Dar îndoielile oscilaţiile şi teama se retrag tot mai mult în planul doi şi tot mai puternic se deschide în suflet iubirea. Şi această iubire permite iertarea tuturor şi înţelegerea esenţei a ceea ce se întâmplă. El continuă să-i iubească pe aceia care îl ucid, nimic nu mai poate să-i sperie iubirea, s-o înlăture sau s-o micşoreze. Lanţurile omeneşti cad şi rămâne eul Dumnezeiesc, alcătuit din iubire, din care reîncepe omenescul.

Ţin minte cum l-am pus pe fiul meu, în urmă cu câteva luni, să citească Biblia. Evanghelia parcă o citise, dar se vedea după ochii lui că nu înţelege nimic şi treaba nu-l interesează.

— înţelege-mă, - îi spuneam. - Pentru prima oară în viaţă am citit Evanghelia când aveam 20 de ani şi am fost răscolit, deşi atunci toată ţara era ateistă. Tu ai acum 14 ani, dacă vei

simţi acum ceea ce am simţit eu citind Evanghelia, vei obţine de la viaţă mai mult decât mine şi nu vei repeta greşelile mele.

Tot n-avea tragere de inimă. Atunci l-am pus să repovestească ce era scris în Biblie.

— Povesteşte-mi nu evenimentele care se petrec acolo, - îi ceream eu. Spune-mi care este sensul acelor evenimente.

— Tocmai la subiect, - m-a întrebat fiul, - care este sensul evenimentelor descrise în Evanghelie?

Pe moment m-am pierdut, într-adevăr, cum să-i explici în ce constă esenţa Evangheliei. Răspunsul a venit simplu-Evanghelia descrie transformarea omenescului în Dumnezeiesc. Este un manual pentru transformarea sentimentelor
umane în cele divine.
Mă desprind un minut de la gândurile mele, maşina se ooie de băile „Sandunov". întâi trebuie să cumpăr măturici. Cobor scările şi-mi aleg două măturici stufoase din stejar. Apoi mă întâlnesc cu prietenul meu, intrăm în sală şi ne dezbrăcăm pentru a merge la camera de aburi. Fiecare baie are atmosfera ei. Formele gândurilor se sintetizează, modifică scatiul din jurul lor, influenţându-vă apoi insesizabil starea şi mersul gândurilor. Fenomenul gândirii colective. Pentru prima dată l-am simţit în mod acut în Israel, în deşert. Am privit atunci situaţia anterioară, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat. Aveam mâncărimi în urechi, ştiam că este tema geloziei şi a supărării pe femei, dar nu puteam s-o înlătur. Acum înţeleg de ce. Tema geloziei venea din dependenţa de dorinţe. Divinizarea dorinţelor, vieţii, perpetuării ei - era un nivel pe care nu-mi stătea în putere să-1 depăşesc. în deşert lipseau formele gândurilor care ne leagă de viaţă şi dorinţe. Pentru mine deşertul a fost simbolul inhibării vieţii, renegării ei. Concentrarea asupra vieţii, dorinţelor, în subconştientul meu, a scăzut brusc şi mi-au trecut problemele cu urechile. Iar când după câteva ore m-am întors înapoi, totul s-a restabilit după ce m-am cufundat iarăşi în emoţiile obişnuite. Nu degeaba Hristos s-a izolat 40 de zile în pustiu. Dacă ai început să simţi in tine divinul, împilarea umanului ajută la deschiderea acestui proces şi umanul înfloreşte, în loc să se stingă. Echipându-ne, luăm calotele de pâslă, măturicile şi ne ducem să transpirăm. Aburul este moale şi bun. Dar toată incinta este în asemenea măsură încălzită încât căldura merge

nu atât la suprafaţă cât ■nterior, ceea ce creează un confort special. Aici atmosfera este
bună, în aer nu sunt tensiuni, agresivitate, iritare şi nemulţumire. Până şi bandiţii se comportă aici destul de relaxat şi corect. Totul este ca la o recepţie din înalta societate. Judecători, deputaţi, milionari, bandiţi, oameni de afaceri - toată crema societăţii se strânge aici. Nu poţi să ştii cine stă lângă tine-n pielea goală şi transpiră. De aceea, pentru orice eventualitate, toţi se comportă liniştit şi delicat. Stând la abur mi-am amintit de un alt episod atingând conştiinţa colectivă.

O dată, în Berlin, m-am dus seara la baia de aburi, de obicei la baie sunt bărbaţi şi femei în proporţii egale, dar în ziua aceea, practic toată baia era ocupată de bărbaţi, în afară de o femeie. Brusc am avut o senzaţie stranie care s-a transformat după aceea în gând: de ce stă femeia aceasta aici şi ne strică tovărăşia masculină? „Ia te uită! - mi-am spus. Am gânduri de homosexual, de unde-mi vin?" După aceea m-am luat cu altele. în curând, femeia a plecat. în ziua aceea nu simţeam aburul mai deloc. Am stat un timp şi nevăzând nici un rezultat, am luat lighenaşul şi am început să stropesc. Apoi m-am căţărat sus. Şi cu toate că unii au început să părăsească încăperea, pentru mine era cam puţin abur, am coborât şi am stropit iar. Ei, m-am gândit, sunt numai bărbaţi, putem să creştem temperatura, toţi sunt voinici şi bine-hrăniţi, o minune de bărbaţi. Nici n-am observat cum au plecat toţi cei 25 de indivizi din încăpere. Nemţii sunt un popor educat, nu şi-au arătat indignarea, e adevărat că a sărit unul dintre ei şi a început să toarne din plin peste piatră, privindu-mă urâcios. în mod clar vroia să mă scoată de acolo. Dar eu nu mă gândeam atunci la aşa ceva.

— Good! Good!— îi strig eu şi-i arăt degetul mare. Atunci el, strâmbându-se, a înşfăcat prosopul şi s-a pus să-1 fluture spre mine, ceea ce m-a bucurat şi mai tare.

__ Danke schon! - îi strig eu lui. - Very good.

A tras o înjurătură şi a fugit din încăpere. Când am ieşit, m-au întrebat ceva pe nemţeşte, am dat din umeri, atunci m-au întrebat pe englezeşte, ce profesie am, cu ce mă ocup?

Cum se spune în engleză pictor, mă gândeam eu. Apoi mi-am amintit:

— Artist, - mă împung eu cu degetul în piept.

— O, artist, artist, - au dat nemţii din cap.

M-am aruncat în bazin şi, cu aceeaşi prietenie, m-am întors în camera încinsă. Pe urmă am întrebat o cunoştinţă care era afară:

De ce astăzi nu sunt femei, iar băieţii veniţi la baie arată ca o grupă de halterofili?

— Păi astăzi este luni, ziua homosexualilor la baie.

— Şi cum, toţi sunt homo? - am întrebat eu cu mirare.

— Toţi, - mi-a răspuns liniştit interlocutorul. - Aici au fost dezbateri serioase cât te-ai aflat înăuntru. Câţiva oameni erau indignaţi că ai făcut atâta abur încât nu era posibil să stai şi au trebuit să iasă cu toţii. Iar alţii îi calmau. Ei, nu vă atingeţi de el, e aşa de dulce.

Adică stilul meu direct a plăcut colectivului, m-am întors apoi de multe ori la acest episod, amintindu-mi un fapt care m-a intrigat. Simţeam acelaşi lucru cu cei din jurul meu. Apoi sentimentele mele au devenit gândurile mele. Conştiinţa colectivă îmi modifica structura îndeajuns de activ. Adică tot ce este v'u pe planetă schimbă în permanenţă informaţii la nivelul senzitiv. Avem acces la o cantitate incredibilă de informaţii şi, mai ales, de orice tip. Informaţia este o noţiune vectorială. De orientarea noastră depinde ce vom extrage din ea. Iar când o cunoştinţă mi-a comunicat, nu de mult, un fapt curios, puteam deja să dau o explicaţie. Ideea experimentului consta în următoarele.

Şobolanii, într-o deschizătură marcată cu albastru, găsesc o bucăţică de carne; trecând prin deschizătura marcată în roşu primesc un şoc electric. La început, trecerile prin deschizături erau de 50 la 50, apoi şobolanii au înţeles repede, culoarea roşie înseamnă pericol, nu se mai duceau spre această deschizătură, după care experimentul s-a repetat cu o nouă grupă de şobolani, în relaţie cu cea veche dar neparticipantă la experiment. Şi imediat începeau să fugă de orificiul marcat în culoare roşie, adică transmiterea informaţiei, într-un mod oarecare, s-a făcut. Apoi, un experiment similar s-a făcut la multe mii de kilometri depărtare de acest loc, cu şobolani de acelaşi fel. Şi uimitor este faptul că au început, la fel, să fugă de trecerea periculoasă deşi cu şobolanii participanţi la experiment n-au venit în contact. Pentru oamenii de ştiinţă lucrul era inexplicabil.

Dacă ar fi să priveşti din punctul de vedere al conştiinţei colective, totul se explică simplu. Fiecare formă de fiinţă vie este în conexiune, printr-un inel emoţional, la nivelul subtil, cu un permanent schimb de informaţie între toţi componenţii, prin urmare conştiinţa individuală are aceeaşi vechime ca şi cea colectivă. Dintr-un punct se iveşte un grup de obiecte, fiecare cu individualitatea lui. Când numărul lor atinge un anume nivel, relaţiile ce s-au format evoluează spre o conştiinţă colectivă care ulterior va dezvolta conştiinţa individuală a fiecărui obiect. Adică la nivel exterior, conştiinţa colectivă este secundară, iar cea individuală, primară. în planul subtil, ieşind dintr-un punct, toate obiectele rămân acest punct. Adică ele păstrează unitatea iniţială. De aceea schimbul de informaţie dintre ele se poate realiza cu orice viteză. Şi în acest caz, conştiinţa colectivă ce le reuneşte este primară, iar cea individuală, conştiinţa dobândită - secundară. Totul depinde de stratul în care ne aflăm în momentul respectiv. Atingând un anumit nivel de evoluţie, putem să interacţionăm simultan cu stratul subtil şi cu cel de suprafaţă. Şi atunci, în filozofia noastră se pot reuni noţiuni care înainte se excludeau reciproc. Putem spune că totul este absolut predeterminat existând în acelaşi timp şi libertatea voinţei. Putem spune că Universul este limitat şi infinit totodată, că timpul stă pe loc, strâns într-un punct, şi-n acelaşi timp se mişcă, evoluează.

Prin urmare, în planul de suprafaţă, conştiinţa colectivă este secundară; când intrăm în planurile subtile ea devine primară, în plan şi mai subtil, conştiinţa colectivă şi cea individuală se unesc într-un singur tot. în planul exterior, cauza creează efectul. In planul subtil ceea ce numim efect naşte ceea ce numim cauză, adică efectul şi cauza îşi schimbă locurile. Dacă ne apropiem de surse, cauzele şi efectele se contractă într-un punct, devenind identice. Aceasta este comprimarea timpului. Aşadar, cu cât cauza şi efectul seamănă mai mult între ele, cu atât mai tare se modifică structura timpului. Modelând timpul, obţinem un cerc. Dinspre punct înspre cerc apare circumferinţa. Cu evoluţia timpului, efectul se îndepărtează tot mai mult de cauză şi apoi, depărtându-se tot mai mult, în realitate se apropie de cauză, unindu-se în cele din urmă cu ea. Orice proces din Univers evoluează după un ciclu inelar. Procesul se naşte, se dezvoltă şi se stinge. Durata de existenţă a procesului

este condiţionată de dimensiunile cercului. Oricare dintre dorinţele noastre, la fel, se naşte, se dezvoltă şi moare. Cu cât dorinţa este mai mică, cu cât este mai puţin legată de viaţa cotidiană, cu atât suntem mai limitaţi, cu atât îmbătrânim mai repede. Irascibilitatea, înrăirea, invidia, susceptibilitatea sunt semne ale mărginirii dorinţelor, asemenea emoţii duc repede la boli şi îmbătrânire. Şi dacă cercul emoţional al omului este dimensionat pentru 100 de ani, printr-o concepţie despre lume care ne permite să ne răzbunăm, să urâm, să ne supărăm etc, putem să îngustăm cercul până la 40-50 de ani şi invers. Cercul vieţii poate fi lărgit mărind anvergura dorinţelor. Cel mai amplu program din Univers este unirea cu Dumnezeu prin iubire. Dumnezeu este cauza iar Universul în evoluţie, efectul. La nivelul exterior, cauza este omul care întâi trăieşte şi se ocupă de problemele şi dorinţele lui fără să presupună existenţa Divinului. Apoi pe măsura evoluţiei sale, omul vede tot mai mult raţiunea divină în toate. Zeii păgâni, care ajută la început evoluţiei ca element constant de interacţiune cu lumea nevăzută, se retrag treptat în planul doi, cedând locul mono-teismului. Efectul începe să genereze cauza şi cu cât efectul generează cauza la scară mai mare, cu atât devin mai asemănătoare una cu alta şi timpul începe să se strângă într-un punct. Cunoaşterea lumii este contracţia într-un punct a timpului în care trăieşte această lume. Cu cât în sufletul nostru este mai multă iubire, cu cât ne ajutăm sufletul să păstreze şi să crească iubirea, cu atât cunoaşterea lumii evoluează.
Cunoaşterea lumii este determinată de măsura în care suntem orientaţi spre Divin. Iar îmi amintesc de o întrebare pusă o dată. De ce oamenii de la ţară îmbătrânesc repede? De ce oamenii creatori, în special cei în relaţie cu arta, îmbătrânesc mai încet? Omul orientat către iubire ştie să găsească în tot, emoţii pozitive. In fiecare situaţie, dorinţele limitate, superficiale comută pe niveluri mai înalte. Cercul vieţii se lărgeşte şi procesele de îmbătrânire decurg mai încet ca de obicei, întrucât toate descoperirile în ştiinţă şi artă vin din aprinderea iubirii în suflet, orientarea spre iubire, mai ales la omul de artă, devine o normă. Deşi, unii confundă iubirea cu senzualitatea şi atunci începe tragedia. în locul cercului infinit al iubirii divine, are loc o insesizabilă trecere spre dragostea omenească, unde iubirea divină este acoperită de dorinţa de a perpetua viaţa, de a o

dezvolta. Atunci cercul vieţii nu se lărgeşte, ci se restrânge, are loc nu o deschidere, ci o degenerare a dorinţelor.

Cândva un pacient m-a întrebat:

—; Prin ce se poate explica faptul că în artă sunt foarte mulţi homosexuali? Cântăreţii, creatorii de modă, balerinii, plin de homo! - s-a mirat el. - Pe cine idolatrizăm noi? Cine-i pentru noi idealul pe care-I copiem? Şi doar îşi schimbă orientarea liderii, oamenii cei mai celebri în planul creaţiei. Acesta-i un semn clar că societatea noastră este condamnată!

— Este doar una din etapele evoluţiei omenirii, - i-am spus eu. In ultimul deceniu am repetat de multe ori fraza lui Dostoievski spusă în secolul trecut: „Frumuseţea va salva lumea!". în realitate frumuseţea va ucide lumea, dacă o vom idolatriza. Deoarece frumuseţea este senzualitate, sexualitate. Acumularea iubirii se realizează în frumuseţe. Şi dacă venerăm iubirea, frumuseţea se va naşte mereu. Dar dacă venerăm frumuseţea, o pierdem. Se pierde frumuseţea fizică, se pierd dorinţele, sensibilitatea, adică are loc o schimbare a orientării sexuale.

L-am sfătuit pe un pictor să păstreze defectele când face portretul unei femei frumoase.

— îi veţi salva viaţa, dacă îi veţi scoate în evidenţă unul-două neajunsuri. - Şi i-am explicat: - Dacă îi veţi face un portret ideal, oamenii se vor exalta în faţa frumuseţii şi senzualităţii femeii, a vieţii ei deoarece dorinţele şi viaţa sunt legate. Şi atunci îşi va pierde dorinţa şi viaţa. Sau frumuseţea ei se va ofili vertiginos, sau va fi grav bolnavă, sau îi va scădea interesul pentru bărbaţi, sau va muri. Vă trebuie aşa ceva? Iar defectele arătate ne vor aminti că omenescul este nedesăvârşit şi atunci prin frumuseţea ei se va întrezări iubirea, ceea ce ne va fi de folos tuturor.

Venerarea frumuseţii în Grecia antică şi în Roma antică au dus la decăderea civilizaţiei. Şi tot mai mult, veneraţia trecea de la frumuseţe la dorinţe sexuale. Simbolul anticului Pompei era falusul, figurat în emblema oraşului, toate vasele din gospodărie aminteau de dorinţele sexuale. Iar acum toată omenirea trebuie să treacă de la idolatrizarea frumuseţii la căutarea iubirii divine în sufletul său.

îmi amintesc de portretele lui Modigliani. M-a surprins că el desena femei frumoase iar în locul ochilor erau doar nişte pete. Dintr-un motiv oarecare refuza să picteze simbolul frumuseţii -

ochii femeii. Femeile din portrete sunt minunate, dar forma este departe de a fi desăvârşită. Pe urmă am înţeles: şi Modigliani, şi Picasso, şi impresioniştii încercau să găsească iubirea, refuzând frumuseţea de suprafaţă. Ei distrugeau for-
ele încremenite, pentru a regăsi conţinutul. Şi arta pe cale de se stinge, prin dobândirea iubirii, renăştea şi căpăta noi pers-
ective. Interesantă este transformarea suferită de artă în epoca Renaşterii. Iubirea acumulată de veacuri începe să se realizeze în artă. La început toate picturile sunt legate de teme religioase, carnaţia încă nu apare sau, mai degrabă, este cu totul relativă. Orientarea principală - contactul cu sentimentul sacru al iubirii divine alături de dorinţele şi carnea înlănţuite, smerite. Apoi trupul, plin de iubire divină, începe să înflorească şi să devină foarte frumos. Se vede iubirea şi senzualitatea în acelaşi timp. Şi senzualitate nu oprimă iubirea, nu o renegă. Picturile artiştilor Renaşterii timpurii sunt pline de dragoste, bunătate şi armonie. Iubirea se realizează prin relaţii, frumuseţea prin noi forme de înţelegere a lumii. Ulterior senzualitatea şi sexualitatea încep să întunece iubirea. în tablouri rămân doar dorinţele, deja este mai puţină iubire şi mai multă dorinţă, după care dorinţele încep să se stingă. Arta secolelor XVII-XVIII se rigidizează treptat, pierzând iubirea şi pierzând senzualitatea. O astfel de artă este condamnată la pieire şi ea moare. Imitaţie, visare, slăbiciune - din aceste picturi adie a bătrâneţe. Şi atunci se naşte o nouă artă. Efectul muribund naşte cauza. Izbucneşte interesul pentru toate temele care tulburau odinioară. Ce este sufletul omenesc? Pentru ce trăim? Apar multe curente mistice. încep căutările active ale divinului din interiorul sinelui. Punctul de sprijin părăseşte trupul şi senzualitatea şi se mută în planurile subtile. începe acumularea iubirii ce va putea mai târziu să spargă forma învechită, dar aceasta nu va mai fi o moarte, ci o nouă viaţă. De curând am avut o discuţie neobişnuită. A venit vorba despre femeile europene.

— Ştii de ce în Europa sunt puţine femei frumoase? - m-a întrebat interlocutorul.

— N-am nici o idee, - am dat eu din umeri.

— în genele lor se află refuzul frumuseţii. Văzându-mi uimirea, interlocutorul continuă: - în Evul Mediu, femeile fru moase erau arse pe rug, cu cât femeia era mai frumoasă, cu atât şansele ei de a rămâne în viaţă erau mai puţine.

Pentru mine însumi momentul Inchiziţiei a fost multă vreme de neînţeles. După ultimele cercetări am înţeles că particularitatea evoluţiei constă în aceea că efectul întotdeauna este legat de cauză. Şi cu cât efectul este mai amplu, cu atât mai activ trebuie să lucreze în el cauza, cu atât mai puternic trebuie să tindă ea spre efect. Universul a ieşit din principiul primordial şi cu cât timpul creează spaţiul şi substanţa la scară mai mare, cu atât dorinţa de întoarcere înapoi trebuie să fie mai puternică. Cu cât iubirea naşte mai mult dorinţe, aptitudini, cu cât dimensiunea senzualităţii este mai mare, cu atât mai puternică trebuie să fie aspiraţia către iubire. Dacă efectul, crescând în amploare nu trece în cauză, evoluţia se opreşte, înflorirea senzualităţii, gândirii şi aptitudinilor în epoca Renaşterii trebuia să fie însoţită de intensificarea căutărilor divinului din propriul suflet. Senzualitatea trebuia să caute iubirea. întrucât lucrurile nu s-au petrecut aşa, s-au declanşat mecanismele de constrângere care înlănţuiau dorinţele, s-au ivit epidemiile ce au decimat Europa, din America a fost adus sifilisul, amintind că dorinţa sexuală nu este doar plăcere, ci şi pericol. A apărut Inchiziţia, îngrădind drastic posibilităţile umane. De obicei ne gândim la Dumnezeu când pierdem, nu… . Inchiziţia, otrăvind viaţa şi dorinţele oame-I a fost o boală gravă care nu a permis organismului să

ră Puterea sovietică aducea din plin a inchiziţie. Viaţa cărui om se afla în permanenţă sub ameninţare. Au fost - osite principalele funcţii ale fericirii umane: dorinţa de a menţine viaţa, de a o perpetua - o soartă reuşită. Pe de altă oarte a fost protecţia socială, privind îndeosebi copiii, în plus, dezvoltarea conştiinţei colective, facilitând o mai uşoară detaşare de propria viaţă şi bunăstarea individuală. Carenţa iubirii din suflet, ca şi în Evul Mediu, se compensa prin blocarea principalelor funcţii vitale. în subconştient avea loc o acumulare a iubirii şi orientării către Divin. Chiar aceasta a condiţionat avântul ştiinţei şi artei din anii '60. Diminuarea cantităţii de iubire din suflet declanşează automat mecanismul salvării care încătuşează efectul lipsit de dorinţa de a se întoarce la cauză. în măsura în care, în societate este puternică tendinţa deliberată de acumulare a iubirii, mecanismele de constrângere nu se vor

declanşa. „Atunci, - după cum a spus un filozof, -civilizaţia nu va distruge cultura."

Am fost întrebat nu de mult:

— De ce Anul Nou este pentru toată lumea cea mai iubită sărbătoare?

Răspunsul este simplu: aici nu este nici politică, nici religie. Dacă acum omenirea nu va elabora conştiinţa colectivă, consolidată prin legi, politică şi economie, se pot naşte conflicte serioase. Neînţelegerea provoacă agresivitate, dacă oamenii nu încearcă să se înţeleagă unul pe altul, se îndepărtează tot mai mult de iubire spre ruină şi moarte. Anul Nou '■ reuneşte pe toţi. Această uniune îi ajută să simtă iubirea şi să se înţeleagă unul pe altul. Se formează conştiinţa colectivă care, pe urmă, poate să-i salveze în minutul critic.

Fiindcă a venit vorba despre acest fenomen. Nu mi-am închipuit că suntem toţi atât de puternic legaţi unul de altul, îmi amintesc de primele mele experimente.

Unui înalt funcţionar, la Moscova, într-un gang, i-au spart capul în câteva locuri, cu ciocanul. M-a sunat o cunoştinţă de-a lui.

— Acolo nu mai este cap, ci terci, poate fi ajutat? - întrebatei.

— Este conştient?

— Nu, în comă.

— Este vreo rudă apropiată gata să lucreze?

— Da, fiica lui. Dar ea nu a citit cărţile dumneavoastră.

— Ce să facem, vom încerca şi aşa.

Şi vorbesc cu fata la telefon.

— Primul lucru pe care trebuie să-1 faceţi este să anulaţi logica omenească. Câtă vreme aveţi temeri, supărări, depri mări, nu-1 veţi ajuta pe tatăl dumneavoastră. Trebuie să înţe legeţi şi să simţiţi că oamenii n-au nici un amestec aici, în aceste evenimente se află o logică superioară. Tatăl dumnea voastră are o problemă pentru că trebuia să muriţi dumnea voastră. Vă veţi salva viaţa numai dacă tatăl dumneavoastră va supravieţui. Vă este greu să credeţi în aşa ceva, dar îngro zitoarea stare fizică a tatălui corespunde perfect stării sufle tului dumneavoastră. Sunteţi orientată excesiv asupra fericirii omeneşti şi nu ştiţi să păstraţi iubirea când ea se năruie. V-aţi pierdut logica divină, v-a rămas doar cea omenească şi este

foarte agresivă. Iar logica umană fără cea divină nu trăieşte mult, se destramă împreună cu corpul. Dacă veţi reuşi să treceţi de la ură, temeri şi tristeţe la iubire, vor reveni la viaţă sufletul dumneavoastră şi corpul tatălui.

După o săptămână, m-a sunat cunoştinţa şi mi-a mulţumit. Omul acela nu numai că a supravieţuit, dar a rămas şi întreg. Dar la mijloc era totuşi fiica de care erau legate direct problemele tatălui.

O întâmplare recentă m-a uimit pe mine însumi. Aici conştiinţa colectivă lucra în mod clar. M-a sunat prietenul meu şi mi-a povestit că o cunoştinţă de-a lui a dat de necaz, a fost atacat, jefuit şi au încercat să-1 omoare.

— Acum e la spital, în comă - mi-a spus prietenul. - L-au operat, i-au scos 200-300 ml de sânge, lovitura a fost atât de puternică încât, după cum au spus medicii, nu are şanse de supravieţuire. Acolo în salon sunt încă doi oameni cu aceleaşi traumatisme, unul a murit deja, iar al doilea va rămâne cu conştiinţa stinsă ca un copil de un an.

Pentru mine informaţia aceasta a fost un şoc. Treaba era că îl cunoşteam amândoi, pe om îl diagnosticasem până la aceste evenimente, e adevărat, la suprafaţă, dar parametrii lui erau destul de buni. Cum stăteau lucrurile? De ce nu putusem să văd ce va urma? încep să mă uit de la distanţă la om. Oare câmpul lui chiar va fi curat, în pofida traumatismului letal? Câmpul s-a dovedit a fi foarte prost. Dar ce rezultă: am considerat că văd straturile subtile ale câmpurilor care sunt cauze Şi stările fizice ca efecte, iar în realitate văd câmpuri care depind de corp, adică plutesc doar la nivelurile superficiale.

încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Poate că sunt prea atras de plăcerile vieţii, continuând să mă supăr şi să mă neliniştesc şi am pierdut legătura cu planurile subtile. Dar atunci diagnosticul meu n-ar trebui să ducă la vindecare, straniu, aici se află încă un mecanism nerelevat. Deocamdată nu pot să-l înţeleg. Ei, şi-atunci să începem să lucrăm, poate ceva se va clarifica. II sun pe prietenul meu şi-i spun:

— Careva dintre rudele Iui poate să înceapă să lucreze asupra propriei persoane?

îmi spune nişte nume şi se constituie o imagine ciudată al cărei sens, pentru început, nu-1 prind imediat.

— Ştii, - îi spun eu, rar, - în cel mai strâns contact, se află chiar cu tine. înseamnă că tu trebuie să te pui în ordine. Mai degrabă, avem aici următorul mecanism. Până şi cele mai apropiate rude nu sunt pregătite să se schimbe, lucrul lor îi va fi de prea puţin folos. Tu însă ai experienţă în lucrul asupra ta, ştii să învingi supărarea, invidia şi ura. Şi-n general, dacă sunteţi cunoştinţe nu este întâmplător, deja vă influenţaţi reciproc.

— Cum să lucrez? - m-a întrebat simplu, prietenul meu.

— Traumatismele, fracturile, pierderea mâinilor şi picioa relor reprezintă orgoliul. Este o evaluare severă a celorlalţi oameni, sentimentul superiorităţii faţă de ceilalţi, incapacitatea de a accepta eşecurile, o drastică nemulţumire de sine în cazul falimentului situaţiei. Concentrarea permanentă asupra dirijării situaţiei, atât a celei exterioare cât şi interioare. Astfel încât, trecând prin neplăcerile sorţii, iartă-i pe ceilalţi şi pe tine, acceptă nereuşitele, orice umilinţă nu este o tragedie, ci un ajutor pentru dobândirea logicii superioare a iubirii.

După câteva zile cunoştinţa noastră a ieşit din comă, dar câmpul lui nu era deloc bun. Şi iată că-i explic prietenului meu:

._ La el au început schimbările, dar totul este frânat de starea copiilor. Apropo, propriul tău copil poate să moară şi una din temele de bază este orgoliul. De aceea fă totul la fel, dar la dimensiuni mai mari, roagă-te pentru urmaşi, treci în amănunt prin situaţiile din copilărie şi adolescenţă. După alte câteva zile prietenul meu m-a sunat:

— Ştii, din comă a ieşit şi doctorii au spus că va trăi. Dar va fi complet infirm, mintea nu-i va reveni.

— Lucrăm mai departe, - i-am spus eu. - începe să-i treacă stratul orgoliului şi iese tema geloziei. Este supărarea pe femei, incapacitatea de a ierta trădarea în relaţii, neştiinţa de a păstra iubirea când eşti bolnav sau pe moarte. Continuă să lucrezi schimbându-te pe tine şi pe urmaşi.

Au trecut 10 zile de la traumă şi l-am sunat pe prietenul meu.

— Ştii, câmpul lui este practic curat, înseamnă că trebuie să se petreacă ceea ce medicii numesc minune. Cum se simte el, acum?

— Mult mai bine dar doctorii spun că va fi invalid.

— Cât va mai sta încă în spital?

— La o asemenea traumă este ţinut cam 3-4 luni, dacă supravieţuieşte, după care îl externează cu invaliditate.

— Din punctul meu de vedere el este sănătos, - am spus. - Continuă să te rogi pentru urmaşi, iar peste o săptămână ne sunăm.

Când l-am sunat după o săptămână pe prietenul meu, a reieşit că pe cunoştinţa noastră o externaseră deja din spital cu toate funcţiile restabilite integral. Şi totuşi nu puteam înţelege de ce nu văzusem traumatismul grav, de ce totul fusese la el în regulă. Pe urmă m-am luminat treptat. La el fusese totul în regulă, dar la copiii şi nepoţii lui câmpul era într-o stare deloc bună. Aceste straturi le văd cu totul superficial. M-am obişnuit să văd deformaţiile câmpului şi după ele să trag concluzii asupra bolilor sau traumelor. La copii şi nepoţi sunt însă alte câmpuri şi problemele arată altfel. Şi dacă de acolo iese un strat periculos, el poate, într-un interval scurt, să distrugă şi destinul omului, şi sănătatea. Prin urmare, pentru ca acest lucru să nu se întâmple, viziunea asupra lumii şi comportamentul omului trebuie să fie de aşa natură încât ele să lucreze la purificarea urmaşilor, la punerea în ordine a sufletelor lor. Dacă în anumite momente continuăm să fim trufaşi, iritabili, susceptibili, ranchiunoşi, nu ne ajutăm copiii, ci îi distrugem. Şi este deja o problemă de timp când va începe o purificare serioasă şi în ce proporţie se va face.

Fenomenul conştiinţei colective îl înţelegeam înainte ca pe o posibilitate de a face, la orice distanţă, schimb de gânduri, descoperiri şi idei. Dar gândurile sunt rezultatul percepţiei senzitive. Conştiinţa colectivă reprezintă, în primul rând, cercul emoţional. însă în miezul emoţiilor umane se află caracterul, viziunea asupra lumii, este inclus de asemeni destinul, chiar şi forma corpului, întrucât emoţiile sunt legate de geno-tipul câmpului. De aceea omul trăind în orient dobândeşte un chip de aspect oriental şi invers. Omul din est, nimerind în Europa, se schimbă şi el dacă este lipsit de mediul şi anturajul obişnuit. Dacă însă, chinezii aflaţi în America vor fi în contact cu compatrioţii lor, asemenea modificări nu vor avea loc. Soţii care trăiesc împreună de mulţi ani, devin la fel, asemănători. Dar tendinţa, percepţia lumii dintr-o societate se consolidează la nivelul emoţional al fiecărui individ din comunitate. De aceea un

caracter are nu numai omul luat separat, ci şi fiecare popor. Şi, după cum orice om este dependent de viziunea sa asupra lumii, societatea poate să fie bolnavă şi să moară. Primele semne de boală sunt creşterea agresivităţii femeilor, destrămarea familiilor şi sterilitatea, saturaţia în valori materiale şi idolatrizarea lor. De fapt ce să mai vorbim de semne, ele şi aşa sunt clare, şi societatea şi omul trăiesc după aceleaşi legi. Viitorul familiei depinde de femeie şi viitorul oricărei societăţi depinde de măsura în care femeile sunt educate corect şi armonios. De îndată ce femeia îşi pierde credinţa în Dumnezeu ea începe să creadă fie în frumuseţea sa, fie în familia sa, iar mai departe încep problemele.

Nu de mult am analizat două cazuri. In primul caz, bărbatul avea de făcut o operaţie, după care şansele de supravieţuire erau puţine. Operaţia putea fi făcută numai la Moscova. Depunerile de săruri înfundaseră în proporţie de 90% arterele ce alimentau inima. Nu se ştie de ce, soţia avea presimţiri rele. Întâmplător prietena ei i s-a adresat cunoştinţei mele.

Spuneţi-mi, are vreo şansă să fie ajutat acest om? - m-a mtrebat ea, sunându-mă. - Treaba este că nu v-a citit cărţile lui. Ea Dar nici nu trebuie să-l contactez pe el. Cauza este soţia are o permanentă frică de a-şi pierde omul iubit, de a fi işelată, de ceartă, despărţire - toate acestea au mărit depen-enţa de viaţă şi dorinţe. Dependenţa ei profundă se transmite soţului. Iar el, neînţelegând măcar despre ce este vorba, începe, în permanenţă, să se supere pe ceilalţi şi pe sine. Mai departe, fie începe să bea, fie să-şi înşele nevasta, fie se desparte de ea, fie se îmbolnăveşte. Soţia trebuie să înlăture toate supărările ce le are pe soţ. Să primească orice supărare şi înşelare, păstrând iubirea. Să-şi reprezinte moartea soţului şi pe a sa proprie. Să-şi repete că ea îl iubeşte pe Dumnezeu în bărbatul iubit. Şi că în orice destrămare a omenescului păstrează iubirea faţă de Dumnezeu.

— Bine, îi voi transmite toate acestea, - a spus cunoştinţa mea.

M-a sunat din nou după o lună.

— Ştiţi, s-a petrecut un miracol. Soţul cunoştinţei mele s-a dus la Moscova pentru operaţie, iar acolo l-au consultat şi au

spus că nu mai trebuie operat. Depunerile de săruri în arterele ce alimentează inima s-a resorbit pe jumătate.

— Miracolul este ceea ce nu înţelegem, - i-am răspuns eu. - Şi nu este nimic neobişnuit în faptul că într-o săptămână s-au resorbit depunerile de săruri pietrificate din artere. Pentru mine miracol este mai degrabă faptul că soţia lui a reuşit, într-un timp scurt să se schimbe în asemenea măsură.

în ce priveşte celălalt caz, el se întinde în timp, nu ştiu care vor fi rezultatele lui. Un pacient mi-a povestit odată despre o situaţie interesantă.

— Mi-a plăcut o anumită femeie, - a început el. - Pur şi simplu mi-a plăcut. Probabil că ea a simţit acest lucru şi a început să-mi dea semne de atenţie. După aceea s-a comportat de aşa manieră, de parcă s-ar fi îndrăgostit de mine. Şi eu am început, pe neobservate, să mă implic tot mai serios. Şi când m-am îndrăgostit deja, ea, brusc, a dat înapoi. Restaurante, cadouri, fie, dar în ce priveşte restul hai să rămânem prieteni. Şi pentru mine a început o adevărată tortură. De îndată ce încerc să mă despart şi să nu mă gândesc la ea, pur şi simplu simt că mor. Mă întâlnesc cu ea, iar îmi vorbeşte de prietenie şi-n timpul ăsta îmi face ochi dulci. Câteva luni parcă m-ar fi fiert la abur. - Povestitorul s-a gândit o clipă şi a continuat: -Faptul că în această situaţie m-am îmbolnăvit de-nu-ştiu-ce este de-nţeles, dar de ce s-a purtat ea aşa, nu pot să-mi explic deloc.

— Doar la început situaţia pare complicată, dacă e să te gândeşti puţin se va dovedi destul de simplă. Şi deci începem analiza. Omul zgârcit trebuie să fie jefuit. Logic?

— De logic e logic, dar ce legătură are cu mine? - s-a mirat el.

— Nu vă grăbiţi. Zgârcenia, invidia, gelozia, toate sunt manifestări ale aceluiaşi lucru. Dependenţa de dorinţe, apropo, supraalimentarea este tot o dependenţă de dorinţe. Prin ur mare, dependenţa dumneavoastră este mare, adică sunteţi gata să divinizaţi femeia iubită şi pentru dumneavoastră frumuseţea ei înseamnă mai mult decât dragostea ei. Până să vă îndră gostiţi, dependenţa dumneavoastră dormitează, apoi vedeţi o femeie frumoasă şi vă îndrăgostiţi de ea şi cu cât sentimentul dumneavoastră se aprinde mai tare, cu atât mai mult va creşte dependenţa de dorinţe şi cu atât mai mult veţi urî pe urmă şi

veţi fi gelos, doar că acestea vor apărea mai târziu. în planul subtil însă, agresivitatea dumneavoastră izbucneşte de îndată e vă apare dorinţa sexuală. Şi cu cât dorinţa va fi mai mare, cu atât mai mari dimensiunile agresivităţii. întrucât depindeţi de senzualitatea dumneavoastră, nu veţi putea păstra iubirea în cazul înjosirii ei. înseamnă că trebuie să trăiţi sentimentul ataşării, al atracţiei sexuale, al îndrăgostirii, după care să acceptaţi înjosirea tuturor acestora, păstrând iubirea şi bună-tatea. Ce este prietenia? O iubire fără sex. Dintr-un punct de vedere superior, toată situaţia a fost îndreptată spre salvarea sufletului dumneavoastră. Pentru ca să învăţaţi să păstraţi iubirea când se strică ataşamentele omeneşti.

— Ce este cu mine, s-a-nţeles, dar cu ea, ce se-ntâmplă? Am avut senzaţia că-şi bate joc de mine, că îi place să mă chinuie. Bine, în această situaţie am pierdut, dar ce a câştigat ea?

— Aţi câştigat dumneavoastră! Ea, mai degrabă, a pierdut. Cum s-a terminat idila dumneavoastră?

— Ei bine, când am văzut că are faţă de mine doar interese materiale, am început nu s-o refuz, dar nici să-i tolerez toate dorinţele. încetişor idila noastră a ajuns la nu, după un timp ea s-a căsătorit, a făcut un copil.

Tangoul se dansează în doi, - am zis. Dacă vă divinizaţi dorinţele şi frumuseţea omenească, vi se va da o femeie la fel. Uitaţi cum vor evolua lucrurile în planul ei. Dacă femeia frumoasă nu a primit o educaţie severă, adică nu a învăţat să depăşească dependenţa de propria frumuseţe şi propriile dorinţe, începe să lucreze pentru ele şi să le subordoneze tot. Bărbaţii cedează energie unei asemenea femei iar ea înfloreşte şi mai mult. Dependenţa ei de bunăstare, frumuseţe, dorinţe creşte. Iubirea se diminuează, la fel energia. Energie puţină, ea devine mai puţin atrăgătoare şi începe să caute energie. De unde s-o ia? De la bărbatul încântat de frumuseţea ei. înseamnă că efortul de atragere a atenţiei bărbatului trebuie dublat. Şi atunci confortul fizic şi sufletesc se restabileşte. Ea nU vede că sufletul în acest timp suferă. Lucrul se va manifesta mai târziu, la copiii ei, mai degrabă. Iar nu-i ajunge energia, înseamnă că trebuie să aibă loc o idilă, să facă pe cineva să se îndrăgostească de ea ca să-1 refuze după aceea. Sentimentul iubirii are o foarte mare inerţie. Şi dacă bărbatul trăieşte acest

sentiment, încercând să-l satisfacă, destul de curând se va îmbolnăvi şi va muri. înseamnă că dacă a reuşit să-1 facă pe bărbat să se îndrăgostească de ea, multă vreme după aceea va putea să se folosească de bunurile energetice şi materiale. Multe femei au trecut prin această situaţie, când iubirea a fost un cârlig pentru obţinerea bunurilor de trai. Când femeia foloseşte dorinţa sexuală a bărbatului pentru obţinerea energiei, banilor sau cadourilor este una, când însă el s-a îndrăgostit şi ea începe să se folosească de acest sentiment, situaţia se poate schimba radical. Când iubirea este pentru noi un mijloc, începem să o dirijăm şi suntem gata în orice moment să renunţăm la ea. Dar Dumnezeu ne dirijează tocmai prin sentimentul iubirii. Iar când femeia se gândeşte tot mai mult la frumuseţea şi dorinţele ei, se transformă într-un vampir căruia nu-i ajunge energia şi îi trebuie din ce în ce mai mult s-o ia de la alţii. Şi cu cât ia mai mult din forţele vitale ale altora, cu atât mai puţin le produce ea singură. Şi copiii care-i vor veni pe lume se poate să fie vampiri din naştere, adică evoluţia lor normală va fi condiţionată de preluarea energiei de 'a alţii. La distrugerea unei fiinţe vii, a corpului, organelor, funcţiilor se degajă energie, de aceea vampirii au o tendinţă inconştientă spre sadism şi distrugere, dar îşi vor alege victimele după aceleaşi semne, adică pe cei care depind în interior de viaţă, dorinţe, de senzualitatea lor. Criminalul şi victima întotdeauna seamănă în profunzimea lor. Victima îl atrage pe criminal prin chiar starea interioară. înseamnă că pentru a nu fi victimă şi criminal trebuie să nu iei energie de la alţii, ci să o produci tu însuţi. Bucuriile şi plăcerile vieţii ne lipsesc de energie dacă începem să facem din ele ţelul nostru, iar de starea interioară a femeii depinde nu numai nivelul criminalităţii sau al îmbolnăvirilor, dar şi supravieţuirea societăţii în întregul ei. O dată, într-un grup de bărbaţi, în timpul discuţiilor s-a ivit tema femeilor.

— Totuşi spune-mi, trebuie să fie egalitate între bărbaţi şi femei sau nu?

— Desigur că trebuie, - răspund eu, - de aceea nici nu poate fi. Interlocutorii s-au obişnuit deja cu enunţurile mele, aşa încât o asemenea replică nu-i miră.

— Explică-te, - îmi cere unul dintre ei.

— Când vorbim despre egalitatea deplină dintre bărbaţi şi femei, se înţelege egalitate la toate nivelurile. Logic? Logic. Aşadar în planul subtil, informaţional-energetic, femeia îl in fluenţează pe bărbat cu 60-70%, iar bărbatul pe ea cu 30-40%. Adică, în cuvinte simple, dependenţa bărbatului de femeie este de două ori mai mare. De aceea când femeia pretinde o egalitate deplină la nivelul exterior, fizic, aceasta semnifică o inegalitate generală. înseamnă să crească vertiginos importanţa principiului feminin, concentrarea asupra perpetuării vieţii, a vieţii înseşi şi a dorinţelor, totodată. Tendinţa se observă clar în  societatea occidentală.  Urmează pierderea dorinţelor şi

vieţii, adică homosexualitatea, destrămarea familiilor, sterilitatea etc.

— Bine, în Orient bărbatul are prioritate şi copiii sunt mulţi acolo, înseamnă că viitorul aparţine tipului de gândire oriental?

— Când rolul bărbatului este vizibil mai însemnat şi femeia este complet dominată, se vor naşte mulţi copii, deoarece este reprimată dependenţa de dorinţe, de senzualitate. Dar atunci se intensifică tendinţa de a dirija, a conduce. Iar asta duce la creşterea dependenţei de dirijare. Creşte orgoliul şi cruzimea. Creşte drastic probabilitatea războaielor, conflictelor.

— Dar conflicte au fost întotdeauna şi omenirea a supra vieţuit, - remarcă în mod rezonabil unul dintre interlocutori. Acum vitezele au crescut şi totul arată altfel. înainte omul care trăia în Orient, se năştea pe urmă în Occident. La suprafaţă avea un tip de gândire, în interior altul. De aceea reacţia faţă de lumea înconjurătoare era echilibrată. Acum o asemenea forţă naturală nu mai funcţionează. Omul trebuie să utilizeze în mod conştient ambele tipuri de gândire. Adică nici bărbatul, nici femeia nu trebuie să aspire spre o prioritate absolută. Nici victorie deplină, nici egalitate deplină nu poate fi. Bărbatul pierde şi câştigă în acelaşi timp. Femeia, cedând intr-un loc, câştigă în altul. Victoria gândirii orientale, a prin cipiului masculin ameninţă cu distrugerea planetei în aceeaşi măsură ca şi victoria principiului occidental. Am înţeles bine acest lucru prin experienţa sectei Aum Senrik. îmi amintesc, cum la una dintre prelegeri am fost rugat să fac diagnoza ?efului acestei secte. Câmpul lui s-a dovedit a fi uimitor de curat. Mai mult decât atât, am văzut în câmpul lui o pată strălucitoare şi asta se întâmplă la contactul cu planurile superioare. „într-adevăr nu este un om obişnuit, - m-am gândit eu. - Nu degeaba îşi spune Mesia." Dar a reieşit că ţelul sectei era distrugerea întregii omeniri, că idealul conducătorului era Hitler. Pe urmă s-a dovedit că secta a prins în mrejele controlului şi urmăririi aproape întreaga Japonie. Sub pretextul testării angajaţilor din firme, pentru fiecare se alcătuia un dosar. Preluarea conducerii mondiale cu distrugerea ulterioară a omenirii. O asemenea tendinţă se întrevedea, la această sectă, deosebit de puternic. Am decis să analizez această problemă mult mai profund. în primul rând mă interesau două momente.

Ce fel de pată strălucitoare era în câmpul conducătorului? Şi de ce o asemenea sectă s-a ivit în cel mai dezvoltat stat din lume? Pata strălucitoare s-a dovedit a fi omenirea viitorului. Avusesem înainte un diagnostic - potrivirea societăţii cu viitorul. Dacă nu corespunzi înseamnă că eşti bolnav, dacă eşti în conformitate cu 60-70 % şi peste - eşti sănătos. Nu mi-a dat prin minte să-mi pun întrebarea: societatea viitorului însăşi corespunde logicii iubirii divine? A reieşit că foarte slab. Există acolo o dependenţă şi de dorinţe, şi, în foarte mare măsură, de tendinţa de a conduce. Starea societăţii viitorului era determinată de comportamentul acelui om care apărea la nivelul planurilor subtile şi superioare. Reieşeau următoarele. Omul lucra pentru evoluţia sa spirituală, atingea planuri tot mai subtile, iar de acolo era sfătuit să-şi omoare semenii. Rezultă următorul lucru: cu cât contactăr mai intens societatea viitorului, cu cât se apropie ea mai repede de noi, cu atât mai repede vine catastrofa mondială. Şi când urmăm modelul vestic sau estic depindem de viitor, nim canalele lui de transmisie şi negativul, venind din tor distruge prezentul. Dacă urmăm calea reunirii acestor ntrarii, tinzând spre iubire, atunci curăţăm societatea de itor şi ne salvăm. în principiu totul este de înţeles: societatea iitorului este reprezentată de urmaşii noştri. Viitorul determină prezentul, viitorul îl generează. Dar în acelaşi timp, trecutul şi prezentul acţionează asupra viitorului. Dacă ne orientăm asupra senzualităţii, asupra dorinţei de a conduce, nimerim într-o dependenţă totală faţă de viitor, întrucât ele sunt generate de viitor. Dar dacă ne orientăm spre iubirea care naşte viitorul, putem să schimbăm acest viitor. Se spune, de exemplu, că destinul nu poate fi schimbat. S-au convins de aceasta cei care au încercat, la nivelul de suprafaţă, pe seama actelor fizice, schimbând cumva situaţia, să schimbe cursul evenimentelor. Dar dacă omul i se adresa lui Dumnezeu şi iubirii, viitorul se modifica şi prezicerile încetau să mai funcţioneze. Este un lucru constatat. De aceea idolatrizarea şi venerarea femeii este la fel de păgubitoare ca şi dorinţa de a călca în picioare şi a înjosi femeia.

— Vorbeşti frumos, mi se adresează unul dintre interlo cutori. Dă-ne un sfat, mai bine, cum să te comporţi în relaţia cu femeia, în primul rând, cum să înveţi să iubeşti şi să păstrezi iubirea.

— Cândva, o femeie mi-a spus: am putut să-i iert pe bărbaţi, numai când am învăţat să-i privesc ca pe nişte copii, aceasta m-a ajutat să păstrez iubirea în orice situaţie.

Altă cunoştinţă mi-a împărtăşit experienţa lui:

Când am citit cărţile tale, am înţeles că nu-mi stă în Puteri o asemenea rezolvare. Nu puteam să le iert pe femei. înţelegeam că este rezultatul unei adoraţii interioare, pentru mine ele înseamnă prea mult. Frumuseţea universală, sexul, copiii, familia - trebuia să mă îndepărtez de ele, iar eu nu puteam să fac aşa ceva. Mă cuprindeau ca o tumoră canceroasă. Atunci mi-am spus, supărările mele pe femei durează în medie trei luni. Pentru început voi începe să mă supăr doar două luni, apoi voi reduce timpul supărărilor până la o lună şi jumătate. Şi aşa, lucrând cu supărările, am învăţat să mă detaşez de ele iar acum am redus durata supărărilor până la o zi. Şi imediat, situaţia mea cu femeile s-a îmbunătăţit, au început să-mi pricinuiască mult mai puţine neplăceri.

Când între bărbat şi femeie există o relaţie, ei trebuie să se ajute unul pe altul să-L afle pe Dumnezeu în suflet, pentru aceasta trebuie să-şi dea unul celuilalt iubire şi să scuture valorile omeneşti, întrucât evoluţia este un proces de distrugere şi restabilire ulterioară, prin iubire. în măsura în care vă agăţaţi de fericirea omenească, în măsura în care vă veţi teme de distrugerea ei, agresivitatea dumneavoastră, ce vă apără eul omenesc, va fi mare. în psihologie, există cam douăzeci, sau mai multe, teorii ale personalităţii şi, evident, nu există o singură opinie asupra ceea ce înseamnă personalitatea şi nu există o înţelegere a ei, fiindcă pentru a înţelege un lucru trebuie să reuneşti factori de naturi diferite într-un tot unitar. De ce? Deoarece psihologia, pedagogia, medicina nu iau în considerare originea divină a omului. încercarea de a explica totul prin prisma corpului, a psihicului legat de corp nu permite realizarea unui model al evoluţiei, întrucât atunci destabilizarea va fi interpretată ca distrugere. Acesta este modelul care se obţine.

Emoţiile negative duc Ia boli şi îmbătrânire, emoţiile pozitive întineresc organismul, ameliorează metabolismul, ajută la învingerea bolilor, înseamnă că nu trebuie să gândim rău despre ceilalţi şi noi înşine, trebuie să îi iubim pe ceilalţi şi pe noi în primul rând.

Şi cu cât, privindu-ne, resimţim mai multe emoţii pozitive, cu cât ne asigurăm mai tare de fericirea şi sănătatea noastră, cu atât ne va fi mai bine nouă şi celor din jur. întrebarea este de unde să luăm emoţii pozitive? Răspuns: emoţia pozitivă este rezultatul îndeplinirii dorinţelor. înseamnă că la baza fericirii omeneşti stă îndeplinirea dorinţelor şi, atunci ne vom închina nu viţelului de aur, ci dorinţelor noastre. Dar în practică se dovedeşte că a fi prea îngăduitori cu dorinţele noastre şi dependenţi de ele creează şi mai multe probleme, iar ştiinţa începe să se deplaseze pe un circuit închis. Dacă vedem doar omenescul, niciodată n-o să putem depăşi dependenţa de el şi scăpând de una vom da peste alta.

Prima problemă va fi înlocuită de alta şi mai rea.

De curând a venit la mine un psiholog , pentru un sfat.

— Fac parte dintr-o asociaţie a psihologilor, ne ocupăm de problemele de familie, dăm consultaţii în privinţa relaţiilor reciproce, îi învăţăm cum să depăşească şi să aplaneze conflictele şi, ştiţi, rezultatele nu sunt deloc rele.

— In ce constau atunci problemele?, m-am interesat eu.

— Treaba este că familiile tuturor psihologilor au început să se destrame, nu putem să controlăm acest proces patologic.

— Aţi anulat problemele din planul exterior şi le-aţi transferat în planul subtil, aruncând problema asupra copiilor c"enţilor, a voastră înşivă şi asupra copiilor voştri. Să zicem că unii v-au supărat, adică v-au clătinat stabilitatea umană. Supărarea este o reacţie de apărare. Dacă dumneavoastră, văzând pericolul, agresivitatea emoţiei, încercaţi s-o înlăturaţi, ocupaţia este zadarnică. Izbucnirile exterioare ale supărării se vor refugia în interior; să anulezi supărările şi să ierţi sunt lucruri diferite. în fapt, supărarea nu se şterge niciodată. Capătă alte forme.

De curând a apărut la psihologi o nouă tehnică de lucru cu emoţiile negative. Ei îi recomandă pacientului să scrie pe o bucată de hârtie emoţiile negative pe care le resimt acum şi nu le pot depăşi. Apoi hârtia se arde şi gata, nu mai sunt emoţii negative, au rămas doar cele pozitive. Apare un confort exterior şi liniştirea, în realitate însă emoţia reprimată s-a refugiat în interior, în subconştient, devenind şi mai periculoasă. Adică atât timp cât vedem doar eul uman, vrem sau nu, îl vom apăra de distrugere, agresiv. Dacă însă nu ne vom apăra, înseamnă să

procedăm la autodistrugere, adică vom ajuta la omorârea propriului eu uman. Dacă însă conştientizăm că învelişul omenesc vine din cel divin şi se hrăneşte din el, dacă înţelegem că doza de iubire divină ne străbate numai în momentul şocului, al destabilizării structurii omeneşti, distrugerea devine nu o nenorocire de care trebuie să scăpăm, ci un element indispensabil şi dezirabil al evoluţiei. Pentru a ierta trebuie să pornim nu de la eul uman, ci de la cel divin. Eul divin este veşnic şi el nu trebuie apărat, iar dacă veţi vedea în primul rând eul divin şi apoi pe cel omenesc, niciodată nu va apărea în interiorul dumneavoastră, agresivitatea.

Pentru a percepe eul divin mult mai real decât pe cel uman, trebuie să înveţi să vezi, în toate, voinţa divină. Trebuie să înveţi să-L vezi şi să-L iubeşti pe Dumnezeu în toate, întrucât noi vedem lumea cu sufletul, nu cu ochii.

Dacă, revizuindu-ne trecutul căutăm vinovaţi, înseamnă că au un punct de aplicare ura şi condamnarea, atunci renegăm iubirea faţă de trecut, urâm viitorul şi renegăm iubirea faţă de el. în general este un lux nepermis să consumi energia emoţiilor pe regrete, ură, condamnare sau teamă. Energia emoţiilor abia-abia ajunge pentru iubire.

Prin urmare, în cuvinte simple, trebuie să învăţăm să iubim inerţial, orice s-ar întâmpla.

De curând am auzit o frază a unui om şi mi-a plăcut foarte mult. A fost întrebat ce nu i se poate ierta unei femei? El a răspuns simplu: femeii i se poate ierta totul!

Până când nu veţi putea ierta şi ultimul procent înseamnă că nu iertaţi 100 de procente, dacă vă agăţaţi cu un procent de omenesc, nu veţi străbate niciodată până la divin.

în eul uman există două puncte de sprijin. Primul punct - continuitatea, dependenţa de ea dă gelozie, al doilea - tendinţa de a dirija, de a conduce, dependenţa de ea măreşte orgoliul. Sprijinindu-vă pe viaţă şi dorinţe veţi fi slugarnic faţă de femeie, o veţi purta pe braţe, îi veţi îndeplini toate dorinţele. Sprijinindu-vă pe voinţă, pe dorinţa de a conduce veţi călca în picioare femeia, o veţi umili sau, rând pe rând, fie vă veţi umili singur, fie o veţi umili pe ea. Dacă porniţi de la eul divin, orice gest va fi îndreptat nu spre apărarea cu agresivitate a eului uman, împotriva altora sau a dumneavoastră înşivă, ci spre intensificarea contactului cu eul divin. Când spun „eul

dumneavoastră divin" nu înseamnă individualitatea dumnea-voastră în Divinitate. Acolo suntem toţi unitari. Divinul, prin natura lui, este lipsit de conflicte, fiindcă acolo nu există timp după accepţia noastră. Tot omenescul este sortit conflictelor şi conflictul reprezintă o condiţie a evoluţiei, deoarece unificarea se produce prin iubire, adică aspiraţie către Dumnezeu.

Cum arată conflictul la baza lui? Am o anumită dorinţă şi ea vine din corpul meu, din viaţa mea. Altcineva are şi el o dorinţă şi ea vine din corpul lui, din viaţa lui. Şi de la bun început dorinţa lui poate să nu corespundă dorinţei mele, adică izbucneşte un conflict. Pentru a nu exista conflicte trebuie ca structura mea informaţională să fie absolut identică cu structura informaţională a celuilalt om, teoretic imposibil fie şi pentru că ne aflăm în puncte diferite ale spaţiului. Omenirea a visat multe mii de ani la o societate ideală, în care nu vor fi agresiuni şi conflicte. încercarea de a crea o societate lipsită de conflicte, cum a fost în timpul socialismului, a generat dorinţa de a-i face pe toţi, absolut pe toţi identici şi nu atât la exterior, cât în interior, în viziunea despre viaţă, emoţii şi dorinţe. Acest lucru a fost egal cu distrugerea omului, ceea ce se şi întâmpla în fapt, adică se încerca realizarea unităţii nu depăşind conflictul prin apelul la iubire, ci pur şi simplu se iniţia anularea conflictului, prin distrugerea surselor. Cu cât se încerca mai sever menţinerea artei în cadrul absenţei conflictului, cu atât această artă murea mai repede, deoarece iubirea evoluează, nu în absenţa conflictului, ci prin depăşirea lui. Omul are o mulţime de tentaţii şi aceasta generează conflicte. Banii îl strică pe om, dar lipsa lor nu-1 lasă să evolueze. Prima variantă de rezolvare este simplă: banii sunt un rău şi la ei trebuie să renunţi, dar broscuţa nu are bani, nu are supărări, înseamnă că este fericită şi mai bună decât omul,

■ aproape de Dumnezeu! Şi atunci, să propovăduim degra-a renunţarea la tot? A doua variantă: banii sunt sursa zv0|tării posibilităţilor şi trebuie să ne orientăm spre ei şi să em orice pentru a-i avea. înseamnă că banii nu sunt un rău, " un bine. în primul caz, încercarea de a distruge conflictul .mpreună cu cauzele lui, în al doilea caz, o deplină acceptare a conflictului şi a autodistrugerii. Dacă vedem cu prioritate natura divină a omului, nu ne închinăm în faţa conflictului şi nu-l distrugem, fiindcă nu depindem de el. înţelegem că problema nu stă în

bani, ci în atitudinea faţă de ei. Ţelul devine apropierea de Dumnezeu, iar banii devin un mijloc. Şi dacă stau în calea iubirii, renunţăm la ei. Dacă am învăţat să convertim umanul în divin, soarta ne oferă orice bunuri şi nu le refuzăm deoarece ele lucrează pentru iubire şi nu împotriva ei. Şi, cu cât vom avea mai multe bunuri materiale şi spirituale, cu atât mai mult va fi posibil conflictul şi cu atât mai multă iubire va trebui să avem pentru depăşirea lui. Pe măsura evoluţiei, individualitatea fiecărui om creşte, se măreşte anvergura şi diversitatea dorinţelor lui. înseamnă că se intensifică drastic posibilitatea conflictului şi dacă iubirea va fi insuficientă, conflictul se va rezolva nu prin unificare, sinteză prin iubire, ci prin distrugerea surselor de conflict. Părţile conflic-tuale vor încerca să semene unele cu altele. Pentru aceasta îşi vor impune reciproc scopurile şi dorinţele. Susţi-nerea propriei individualităţi va duce la extincţia ambelor părţi conflictuale, sau la asemuirea unei părţi cu cealaltă, cu pierderea propriilor scopuri şi dorinţe. Mai există varianta a treia: extincţia ambelor surse de conflict. în toate cazurile evoluţia se opreşte. După această schemă se desfăşoară acum, interacţiunile dintre state
în toată lumea. încercarea de a rezolva escaladarea conflictului prin măsuri militare, politice, economice nu este în mod real o soluţie a conflictului. Ea nu face decât să-1 ducă la impas şi acumulează potenţialul pericolului de explozie. încercarea de a îndepărta conflictul prin orice măsuri seamănă cu un şarpe care se strânge tot mai mult. Nu cu conflictul trebuie dusă lupta, ci cu noi înşine. în conflict trebuie să vedem un moment de unificare, să vedem ceea ce desparte două părţi, să învăţăm să vedem în conflict nu distrugerea, ci creaţia.

I-am spus unei femei:

— Nu-1 puteţi ierta pe soţul dumneavoastră că v-a înşelat, fiindcă acest gest v-a distrus fericirea omenească şi trecutul nu poate fi întors înapoi. Din moment ce nu se poate redresa feri-cirea pierdută, înseamnă că nici nu se poate ierta. Refuzaţi să acceptaţi trecutul, înseamnă că refuzaţi şi viitorul. Iar în viitor nu aveţi familie, ci divorţ; de aici rezultă automat boala şi moartea soţului. Acum priviţi situaţia în felul următor: trădarea nu este atât distrugerea vechiului, cât posibilitatea de a crea noul. Renunţaţi la vechea fericire omenească, adresaţi-vă lui Dumnezeu şi iubirii. Ce înseamnă să te adresezi lui Dumnezeu?

Este acceptarea destrămării umanului în numele divinului. Iertarea este disponibilitatea de a trece de la uman la divin. Acceptaţi pierderea umanului şi adresaţi-vă iubirii. Prin această dragoste formaţi un nou uman şi el va fi mai aproap de perfecţiune. în fiecare fracţiune de secundă ne distrugem, murim, şi prin iubire, din nou, ne regenerăm.

Care este semnificaţia învierii lui Iisus Hristos? Umanul moare, se destramă, dar iubirea se păstrează orice ar fi şi, prin această iubire, umanul destrămat se naşte din nou. Dimensiunea conflictelor din societatea omenească a atins acel nivel la care este prea puţin doar să păstrezi iubirea şi să te abţii de la ură. Doza de iubire din suflet trebuie să fie cu mult mai mare.

Un asemenea nivel se poate atinge numai când eul divin este perceput cu mai multă acuitate decât cel uman. Oamenii vor fi ca îngerii, se spune în Biblie. Probabil că este vorba despre aceste timpuri, dar deocamdată pentru mulţi, umanul este o stâncă pe care stăm, iar Divinul, o prăpastie în care trebuie să păşim. Şi dacă vom păşi fără iubire într-acolo, ne vom sfărâma, iar dacă vom rămâne pe această stâncă, la fel, vom muri.
Cu câţiva ani în urmă, am urmărit la televizor nişte secvenţe unice din viaţa animalelor. Erau arătaţi nişte pui de vultur într-un cuib agăţat pe un perete vertical, sub ei erau câteva sute de metri, dincolo de marginea cuibului - moartea, în viaţa unui pui de vultur sunt numai câteva zile în care creşte, prinde puteri şi este gata de zbor. El trebuie să păşească în întâmpinarea unei posibile morţi şi să zboare. Şi iată-1 că se caţără neîndemânatic spre marginea cuibului şi încremeneşte în faţa necunoscutului, după care îşi desface aripile şi se aruncă în jos. Din puiul stângaci, imatur se transformă într-o clipă în pasărea frumoasă, puternică. înainte de a zbura trebuie să simtă zborul înăuntrul său. Dacă acest lucru nu se întâmplă, căzând din cuib, puiul flutură dezordonat din aripi, prăvălin-du-se tot mai departe şi mai departe, el trebuie să-şi formeze simţul zborului măcar acum, cât cade. Unii nu reuşesc să prindă acest simţ şi se izbesc de pietre. Majoritatea totuşi dobândesc capacitatea de a zbura. Dar asta încă nu este totul. Secvenţele unice dau posibilitatea de a vedea puii rămaşi în cuib. Ei se tem. Frica inhibă simţul zborului care se dezvoltă în sufletul lor şi care îi va ajuta să capete o nouă viaţă. Dacă în cele două zile rămase nu vor părăsi

cuibul, sunt condamnaţi. Pentru simţul zborului se alocă o cantitate uriaşă de energie şi durează o perioadă scurtă. Atunci pentru a-şi salva puiul, vulturiţa este forţată să facă ceea ce el trebuia să facă de bună voie: îl aruncă din cuib. Şi iar se arată secvenţe unice: neaşteptatul gest al mamei şi ghemotocul moale, lipsit de apărare, căzând în abis, dă dezordonat din aripi, zbătându-se în faţa morţii apropiate. Ce va vedea şi va simţi acum? Pietrele care se apropie, moartea şi scăpărările de spaimă din suflet? Sau pe mama care l-a împins în abis? Va şti el să simtă iubire faţă de mamă? Şi de ceea ce va resimţi, teamă sau iubire, depinde soarta lui viitoare. Convulsiile febrile ale aripilor nu dau nici un rezultat, el a străbătut deja o mare parte din distanţa care-l desparte de pământ şi, dintr-o dată, se petrece un miracol, înăuntrul său el încetează să se mai agate de viaţă, dispar frica şi mişcările dezordonate. Aripile nu mai bat aerul, se opresc şi începe planarea. Un timp zboară razant, apoi dând încrezător din aripi începe să ia înălţime. Pentru a căpăta viaţă, trebuie să fie gata s-o piardă, adresându-se în acel moment iubirii. Evident sau nu, trecem în viaţă prin aceleaşi situaţii. Şi de felul în care trecem prin ele depinde în primul rând soarta urmaşilor noştri, fiindcă emoţiile noastre profunde devin trupurile şi soarta lor.

în viaţa fiecărui om există momente când el trebuie să păşească în Dumnezeiesc, uitând umanul. Şi pentru acest lucru se atribuie uriaşe doze de energie. Dar omul se teme să se Hespartă de fericirea lui. El se asigură că întotdeauna va avea timp s^ ' se ac'reseze 'u' Dumnezeu. Lui Dumnezeu i te poţi adresa în orice moment. Dar astăzi această trecere poate fi uşoară şi fericită, mâine chinuitoare şi periculoasă, poimâine putem sâ-L aflăm în noi pe Dumnezeu numai luându-ne rămas bun de la viaţă.

Hristos are o pildă despre miresele care îl aşteaptă pe mire, numai una se pregăteşte, celelalte se asigură că mai este multă vreme şi numai uneia i se va permite să cunoască ceea ce îi este menit şi ce doreşte. Şi cu cât în fiecare zi tindem spre Dumnezeu şi iubire, cu atât teama pleacă din sufletul nostru şi se dezvoltă simţul zborului care ne va ajuta la momentul hotărât să trecem într-o nouă viaţă şi să ne despărţim uşor de cea veche.

— Apropo, despre femei, - mă opreşte unul dintre inter locutori. Ce faci dacă soţia nu vrea să lucreze asupra sa şi să se roage?

Exact aceeaşi întrebare mi-a pus-o deunăzi un om. M-a sunat la telefon. Situaţia era următoarea: copilul care avea doar câteva luni se îmbolnăvise grav. Medicina era neputincioasă. Atunci i s-au adresat unui bioenergetician, el a început să zică nişte lucruri îngrozitoare, că i s-a furat copilului sufletul, că nu are înger păzitor, că nu-1 poate ajuta pe copil. Părinţii au fost Şocaţi. Şi iată că vorbesc cu tatăl care îmi expune toate aceste lucruri, apoi privesc câmpul copilului.

— Desigur, nimeni nu a furat sufletul copilului - îl liniştesc Pe tată.

— N-am putut să cred aşa ceva, - a răspuns bărbatul, - şi m-am adresat dumneavoastră.

— Dar oricât ar părea de curios, terapeutul a avut în mare parte dreptate. Acum copilul are sufletul unui criminal, con centrarea asupra dorinţelor este colosală. Adică interior este gata să omoare pe oricine ar sta împotriva dorinţelor lui. Agresivitatea subconştientă faţă de oameni este uriaşă. în cel mai bun caz, dorinţa de a-i călca pe toţi în picioare în folosul său se va întoarce împotriva lui ucigându-I, iar bolile grave îi vor curăţa sufletul. Dacă medicina va putea să facă faţă bolilor lui, sunt posibile două deznodăminte. Primul - programul de autodistrugere va pleca în planul subtil şi apoi va duce la cancer, invaliditate sau boală incurabilă, sau va fi aruncat asupra copiilor săi. Atunci, ei fie că nu se vor ivi pe lume, fie vor fi grav bolnavi şi soarta lor va fi distrusă. A doua variantă: medicina va întoarce agresivitatea faţă de sine înapoi spre oameni şi atunci, cu cât mai sănătos va fi copilul, cu cât mai negrii va fi sufletul său, cu atât se va comporta mai agresiv cu oamenii. Este varianta cea mai rea.

— Eu sunt vinovat de problemele copilului? - a întrebat posomorât tatăl.

— înaintea Iui Dumnezeu nu există vinovaţi, iar ideea că cineva este vinovat înseamnă automat dorinţa de a distruge vinovatul. La nivel omenesc putem vorbi de vinovăţia cuiva ca rezultat al încălcării regulilor şi legilor, cu pedepsirea cuve nită. La nivel divin nu există pedeapsă. Orice situaţie ne împinge şi ne duce către Dumnezeu, oricât de tragică ni s-ar

părea. La nivelul divin nu există pedeapsă, există numai ajutor. De aceea nu este voie să spui „Sunt vinovat". Eul dumnea voastră divin este format din iubire şi nu poate fi supus condamnării. Dacă este să vorbim despre cauzele problemelor copilului, ele sunt legate de concepţia greşită asupra lumii, de caracterul şi comportamentul dumneavoastră.

__Bine, toate acestea au legătură cu mine? Doar am lucrat cu mine, am citit cărţile dumneavoastră.

— în esenţă este linia soţiei dumneavoastră. A avut foarte multe situaţii în care a renegat iubirea de dragul vieţii şi al dorinţelor.

Urmează o pauză lungă.

— Problema este că soţia refuză să citească volumele dumneavoastră, nu vrea să se schimbe, nici să se roage şi să meargă la biserică. Poate fi salvat copilul într-o asemenea situaţie?

— Desigur. Nu există situaţii fără ieşire. Dacă s-a formulat un obiectiv înseamnă că există şi un răspuns al lui. întâi, continuaţi să lucraţi cu dumneavoastră, schimbaţi-vă la un nivel subtil mai înalt. Sufletul copilului este deformat, dar în profunzime, la acel nivel care nu se distruge prin moarte, unde nu există vârstă, la acest nivel copilul îşi vede viitorul şi ştie că va fi bolnav şi va muri şi vrea să se vindece, doar că el nu are asemenea posibilităţi. Fiecare criminal doreşte să fie iubitor şi bun, dar dacă îi veţi spune unui cocoşat îndreaptă-te, mergi drept şi fii fericit, el nu va putea s-o facă. Să-i spui unui bolnav eşti bolnav, fă-te sănătos este cel mai simplu lucru, dar să-1 ajuţi să se vindece este mai greu. Sufletul soţiei dumnea voastră este bolnav şi bolnav este sufletul copilului dumnea voastră, în măsura în care învingeţi atracţia fericirii omeneşti, "i subconştient sufletul copilului dumneavoastră se va orienta după dumneavoastră şi schimbările benefice vor veni mai repede. Modificările soţiei dumneavoastră vor fi împiedicate de caracter şi concepţia despre lume, în sufletul ei este puţina iubire şi o imensă dependenţă de fundamentele fericirii umane. Trebuie s-o ajutaţi dându-i iubire şi înjosind umanul. Schim-baţi-vă comportamentul faţă de ea. Dorinţele şi voinţa ei trebuie blocate, nu-i mai toleraţi nimic. Apoi daţi-i un răga dăruiţi-i flori. Dacă nu va renunţa la comandă, dorinţă, îşi va susţine voinţa, principiile şi propria stabilitate, luaţi-vă amantă, dacă acest

lucru n-o va pune la punct, divorţaţi. Poat aşa se va salva viaţa copilului. Divorţul pentru o femeie este oprimarea voinţei, sorţii, vieţii şi dorinţelor. E-adevărat, îr Occident divorţul nu înseamnă nimic. De aceea sunt mar probleme cu sufletele copiilor de acolo. Ştiţi, de fapt eu nu ar dreptul să vă dau sfaturi. Dacă veţi şti să vă percepeţi eul divin, veţi simţi ce trebuie să faceţi şi cum trebuie să vă comportaţi, pentru a vă ajuta soţia. Nu faceţi reverenţe în faţa soţiei, nu vă temeţi să distrugeţi stabilitatea, nu-i faceţi toate hatârurile, mergeţi împotriva voinţei şi dorinţelor ei. Şi-n acelaşi timp manifestaţi faţă de ea iubire şi blândeţe. închi-puiţi-vă că puştiul dumneavoastră nu se comportă corect, pur şi simplu face drăcii, cea mai rea poziţie este să vă enervaţi, să ţipaţi şi să nu faceţi nimic. Este mult mai bine să-i spuneţi: te iubesc, apoi să-i trageţi câteva. Şi mai bine este să vă aşezaţi alături de el şi să hotărâţi împreună o anumită linie de conduită, adică să-i educaţi obişnuinţa de a îndeplini principala dumneavoastră cerinţă iar mai departe nu dumneavoastră îl veţi conduce, ci el singur, prin deprinderile formate de dumneavoastră. Relaţia cu omul apropiat este întotdeauna o educare reciprocă. Şi este foarte important să ştii scopul unei

menea educaţii, căci de orientarea scopului depind foarte multe.

în lume au apărut periodic multe sisteme de educare a copiil°r> despre ele s-au scris cărţi. Unele se declarau a fi o descoperire în domeniul pedagogiei şi educaţiei. Şi toate s-au pierdut în anonimat. De ce? Pentru că scopul lor era dezvoltarea voinţei şi aptitudinilor copiilor, a abilităţii de a dobândi succesul şi de a-ţi realiza dorinţele. Totul s-a dus pe apa sâmbetei pentru că scopul era incorect. Copilului trebuie să i se sublinieze în permanenţă că viaţa lui, destinul lui, voinţa lui, dorinţele lui, aptitudinile şi cariera Iui vor fi întotdeauna un mijloc de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu şi de aflare a propriului eu divin. Fără acest fundament, să construieşti pereţii, adică să dezvolţi calităţile volitive, aptitudinile este periculos şi pentru suflet, şi pentru sănătate, şi pentru destin. Starea copiilor depinde în mare parte de mamă. Cu cât mama uită mai repede iubirea şi se concentrează asupra voinţei şi dorinţelor, cu atât vrea mai mult să-şi depăşească soţul în toate, să şi-1 subordoneze şi să-1 conducă. Dacă această tendinţă nu va fi

oprită la timp, inerţia superiorităţii eului omenesc asupra celui divin îşi întăreşte cursul şi, ca o tumoră canceroasă începe să devoreze sufletul femeii şi al urmaşilor ei. înainte, dacă erau greşite concepţia despre lume, caracterul, comportamentul femeii, aveau efect nu asupra ei, ci asupra urmaşilor ei. Acum totul s-a accelerat. Iată exemplul câtorva dintre pacienţii mei, pe care i-am consultat de curând. încep Pretenţiile, un sentiment al superiorităţii faţă de soţ şi după un t'rnp oarecare, diagnosticul - cancer. Femeii îi este destul de uŞor să se convingă pe sine că soţul nu are dreptate. Ea nu-şi vede propria dizarmonie interioară. Dar dizarmonia din comportamentul şi atitudinea soţului le vede imediat. Şi nici nu bănuieşte că incorectul comportament al soţului este rezultatul stării sale interioare greşite. Dorinţa de a forma relaţiile din familie pornind doar din logica omenească, ne fac la început sclavi ce se tem să clatine stabilitatea fericirii omeneşti, iar apoi demolatori, ducând la dezintegrarea familiei.

Interlocutorii mei mă ascultă cu atenţie.

Apropo, în ultima vreme, - continuu eu, - vin tot mai mulţi pacienţi care se restabilesc după citirea cărţilor mele. De curând m-am întâlnit cu o femeie.

Ştiţi, - mi-a spus ea, -mulţi ani am avut hepatita B, luată în timpul operaţiei. După câţiva ani, mi-au descoperit în plus, hepatita C. Am citit cărţile dumneavoastră şi hepatita mi-a dispărut. După câtva timp analizele n-au mai arătat nici un fel de hepatită. M-am schimbat, am devenit alt om, am avut senzaţia că zbor, iar cu o lună în urmă mi-au descoperit un cancer. Şi nu înţeleg ce s-a întâmplat. Doar continuu să lucrez cu mine.

— Situaţia vi se pare inexplicabilă. Şi la prima vedere apare impresia că toate eforturile dumneavoastră au dus Ia un faliment total, dar în realitate, aţi depăşit prima treaptă, v-aţi pus în ordine. Dar copiii şi nepoţii, mai degrabă sufletele lor sunt într-o stare îngrozitoare.

— Dar eu mă rog pentru sufletele copiilor şi nepoţilor!

— In primul rând: pentru a vă ajuta pe dumneavoastră şi pe copiii dumneavoastră, trebuie să vă schimbaţi în profunzime iar asta înseamnă că trebuie să păstraţi iubirea când se năruie bazele fericirii omeneşti: copiii sunt viitorul nostru, pentru a purifica urmaşii, trebuie să intrăm în straturi foarte subtile,

ne vor permite accesul la ele dacă există agresivitate faţă de ubire. La dumneavoastră în profunzime a rămas o nemulţumire faţă de părinţi, nu sunt anulate pretenţiile faţă de soţ, teama de viitor este uriaşă. Apropo, nemulţumirea de sine, deprimarea sunt aruncate spre urmaşi, adică din 5 puncte nu treceţi la 4. Citiţi cărţile mele, începe purificarea. în acelaşi timp vă schimbaţi şi anulaţi negativul. De aceea vă vindecaţi de hepatită. Mai departe, dinspre urmaşi ies problemele vieţilor dumneavoastră anterioare, problemele copilăriei şi adolescenţei. Iar dumneavoastră continuaţi să curăţaţi stratul superficial. Stratul dinspre urmaşi coboară către dumneavoastră, iar dumneavoastră nu puteţi să-1 curăţaţi. Negativul în acumulare se blochează prin boală.

De curând o pacientă mi-a povestit situaţia ei. Mi-a citit cărţile şi, ulterior, a rămas gravidă.

— Am ştiut că trebuie să trec printr-o încercare şi m-am pregătit pentru ea. în a cincea lună de sarcină s-a mutat la noi soacra, are un caracter, uşor spus, dificil. Mai ales că ştiţi ce înseamnă două femei la bucătărie. M-am străduit din toate puterile s-o iert, când simţeam că nu pot, alergam la icoană şi mă rugam. După o săptămână, în apartamentul nostru s-a mutat mama, înţelegeam că toate acestea mi se dau de sus. Mă convingeam că trebuie să păstrez bunătatea oricât m-ar costa şi parcă îmi reuşea. Copilul s-a născut, dartrăind puţin, a murit.

Pacienta mă întreba: ce s-a întâmplat? I-am explicat că dependenţa ei de nivelul profund rămăsese neatinsă, la fel şi la c°pil. Concentrarea lui pe viaţă şi dorinţe era enormă, în asemenea cazuri se pierde viaţa. De la oricare dintre niveluri am începe să ne schimbăm, adresându-ne lui Dumnezeu, rezultate vor veni mai devreme sau mai târziu, nu avem voie sădisperâm şi să aşteptăm rezultate rapide.

Femeia care avea cancer mi-a pus o întrebare neaşteptată:

— Spuneţi-mi, împărtăşania este de folos? Vreau să mă duc astăzi la biserică.

— Despre asta puteţi să nici nu întrebaţi. Natural că este utilă. Oamenii de ştiinţă au arătat că primim cea mai mare cantitate de informaţii nu vizual şi auditiv, ci prin simţurile gustative, adică ceea ce mâncăm are o foarte mare influenţă asupra noastră, mai ales în funcţie de starea în care mâncăm. Sensul împărtăşaniei este acela că prin pâine şi vin care se

desemnează a fi trupul şi sângele lui Iisus Hristos, ne este mai uşor să ne percepem ca fiind El şi să retrăim patimile Lui. Şi atunci posibilităţile noastre de a păstra iubirea, când se năruie tot, de a-i ierta pe ceilalţi, de a-L vedea pe Dumnezeu în toate, devin cu mult mai mari.

— Dar ştiţi, - a spus femeia - după împărtăşanie, tumora s-a micşorat de două ori.

— Natural, - am răspuns eu. Dependenţa dumneavoastră de voinţă, dorinţe, viaţă s-a micşorat. Dar este puţin doar să percepeţi această stare, trebuie să o menţineţi şi să o dezvol taţi, închipuiţi-vă, femeia se enervează mereu şi emite pretenţii faţă de bărbat şi apoi se duce la împărtăşanie, îi va ajuta oare? Puţin probabil. Dacă însuşi Iisus Hristos nu a putut să-i vin dece pe locuitorii satului său, fiindcă ei nu L-au crezut, ce să spunem despre cei care se duc la împărtăşanie supărându-se, temându-se, invidiind.

Bine, - m-a întrerupt unul dintre interlocutori. - Vor- beşti mereu doar despre lucruri înalte. Hai mai bine să vorbim despre sex.

__ Sexul este un subiect foarte înalt, dacă i te adresezi corect.

__Apropo, despre acel pacient cu soţia tare de cap. Ce să faci cu una ca asta în planul sexului?

__Trebuie să faci mai puţin sex, - am zis.

— Ascultă, ce tot o ţii cu mai puţin şi mai puţin, aşa scrii şi în cărţi. Toţi vor crede că ai probleme cu asta.

Veselie generală.

— Dacă aş scrie cărţile plecând de la experienţa mea personală, ele ar arăta altfel.

— Auziţi, - mi se adresează un interlocutor, - eu am următoarea problemă: mi-a dispărut cu totul interesul sexual faţă de femeia cu care sunt căsătorit civil. Mă atrage sexual o dată pe lună, nu mai mult. în timp ce cu potenţa totul e-n regulă, dorinţele, pe undeva, au dispărut.

— Dar cum a fost în urmă cu câteva luni?

— Ca de obicei, de două ori pe zi, dimineaţa şi seara.

— Câţi ani are ea?

— Eu am aproape cincizeci, iar ea aproape patruzeci.

— Dar ce credeţi, de ce cu vârsta slăbeşte dorinţa sexuală?
Ridică mirat sprâncenele şi dă din umeri.
— Nu ştiu.
— Dar de ce animalele au dorinţe sexuale o dată pe an, iar omul în permanenţă?
Strânge din umeri:
— Nu-mi dă prin minte.
- Sexul poate fi medicament şi boală. în funcţie de atitudinea faţă de el. Am fost întrebat de curând: prin ce se deosebeşte dragostea de adulter? Din punctul meu de vedere iubirea este un cal, iar sexul - căruţa, dacă pui căruţa înaintea calului avem adulterul. In adolescenţă este multă iubire în suflet, de aceea şi activitatea sexuală frecventă poate să nu dăuneze sufletului. Cu vârsta, când iubirea este mai puţină, activitatea sexuală frecventă poate mări drastic dependenţa de dorinţe şi viaţă. în conformitate, gelozia subconştientă şi supărările vor creşte, iar mai departe, urmează boala sau destrămarea familiei. Apropo, comportamentul incorect chiar şi la vârstă matură poate să aibă efecte negative asupra sănătăţii copiilor şi nepoţilor. Ce s-a întâmplat la dumneavoastră? Soţiei dumneavoastră îi trebuie sex de 1-2 ori pe săptămână, iar dumneavoastră îi dădeaţi mult mai des. Dependenţa de dorinţe şi agresivitatea ei subconştientă au crescut de 5-7 ori, în planul subtil ea a început să vă ucidă. Şi cu cât îi daţi mai multă plăcere omenească, cu atât mai repede vă veţi îmbolnăvi şi veţi muri sau vă veţi despărţi. La dumneavoastră se declanşează mecanismul de protecţie, trebuie blocată sursa agresivităţii, concentrarea asupra dorinţelor. Vă pierdeţi atracţia sexuală. Ce se întâmplă în astfel de cazuri? Femeia s-a obişnuit cu sexul zilnic şi, dintr-o dată este lipsită de el. Apar la ea iritarea, supărarea sau gelozia iar agresivitatea subconştientă creşte şi mai mult. La bărbat, dorinţa sexuală devine şi mai mică. Femeia începe să se teamă pentru viitor şi îi reproşează prezentul. La bărbat apare teama şi nemulţumirea faţă de sine. El încearcă să-şi demonstreze că este bărbat continuând s-o satisfacă de două ori pe zi, dar o face împotriva voinţei şi mai departe trebuie să moară, fiindcă .. sUfletul soţiei sale îndeplinindu-i tot mai mult dorinţele, n dacă el are un bun sistem de protecţie vor începe să rhească nu numai dorinţele ci şi potenţa. Aceasta ar provoca ■ mai multe pretenţii din partea

femeii, un şi mai mare fT1pleX la bărbat. Urmează drumul Ia doctor. Medicul profe-ionist utilizează homeopatia, acupunctura, indică un tratament plante, cele mai bune medicamente, face masaj prostatei şi după un timp, spre bucuria comună a soţului şi soţiei, toate funcţiile se restabilesc. Iar începe o viaţă sexuală intensă, iar se aşează căruţa înaintea calului şi după o vreme iar scade dorinţa şi potenţa soţului care încearcă din toate puterile să-şi demonstreze lui şi soţiei că este sănătos iar se urmează un tratament intensiv şi soţul se apără cu toate puterile prin sex, dovedindu-şi lui şi soţiei că totul este bine şi toate necazurile s-au dat la spate. După câtva timp i se descoperă un cancer şi el moareresemnat iar femeia, ştergându-şi lacrimile, îi povesteşte prietenei: se îmbolnăvise de mult, am înţeles asta repede, de îndată ce am observat că i-a dispărut dorinţa sexuală, apoi au venit impotenţa, cancerul, pe urmă a murit. Şi ca să vezi, l-am tratat la cei mai buni doctori, am dat o grămadă de bani şi n-a ajutat la nimic.

Dacă însă femeia nu-i va face reproşuri şi nu-i va pretinde în permanenţă satisfacţia fizică, atunci situaţia poate lua un alt curs.

— Soţul meu este yoghin, - îmi spune interlocutoarea. Avem trei copii, dar nu facem nici un fel de sex, soţul a zis că 'ui asta nu-i trebuie deloc. în toţi aceşti ani nu am avut bărbaţi dar de curând a apărut un cunoscut, faţă de care am sentimente calde, prieteneşti şi nu este exclus ca relaţiile să devină mult mai serioase. M-am gândit că dacă soţul nu are deloc nevoie de sex, poate că am dreptul la o fericire omenească obişnuită.

— Veţi primi exact atâta iubire pe cât de armonioasa sunteţi înăuntrul dumneavoastră.

— Şi totuşi, pot oare să am o idilă pe de lături? - a întrebat femeia.

— Este cu totul de nedorit, - i-am răspuns. Şi văzându-i uimirea sinceră, i-am explicat: - Comportamentul soţului dumneavoastră este determinat de starea dumneavoastră interioară şi de starea copiilor dumneavoastră. Din vieţile anterioare aţi adus o foarte mare înclinaţie pentru plăcerile sexuale. De vi s-ar da puţin mai mult sex, sufletul dumnea voastră ar renega iubirea. Soţul salvează viaţa copiilor săi, îngrădind dependenţa dumneavoastră de plăcerile sexuale. O

idilă în afara căsniciei poate să vă omoare copiii. întrucât atitudinea soţului faţă de soţie este determinată de starea ei profundă, încercând să-şi  satisfacă dorinţele pe de  lături, femeia adesea face un imens rău copiilor şi nepoţilor săi, fără măcar să bănuiască aceasta.

Unul dintre membrii grupului nostru pune întrebarea:

— Nu pot înţelege de ce, să-i aduci satisfacţie femeii poate fi periculos. Eu personal am văzut că după sex, ea devine cu mult mai bună.

— La suprafaţă, - îi răspund. Dacă te ocupi de sex în mod incorect, atunci bunătatea exterioară se transformă repede în gelozie, supărare şi ură. într-o ocazie oarecare am consultat un bărbat, era cât pe ce să moară în urma unei tragedii personale, îi plăcea foarte mult femeia lui. O satisfăcea de trei ori pe zi. într-o dimineaţă n-a mai făcut-o, ea a venit în fuga mare la

rviciul lui şi a făcut acolo ditamai scandalul. Isteria a durat
lt tipa la el că şi-a găsit o amantă, iar după ceva timp a
I at ja aitul, care avea aproape 60 de ani, era cu mult mai în vârstă decât ea şi i-a spus: „Dragă, sexul este o sărbătoare iar sărbătorile nu trebuie să fie dese, contează pe maximum o dată ne lună." Dar asta-i încă prea puţin, el o alerga în fel şi chip, precum un caporal pe soldatul indisciplinat, obligând-o să se simtă o femeie slabă. Cu toate astea ea a rămas cu el.

__Ei bine, - mă întrerupe interlocutorul meu, - ce tot o dai cu sexul incorect şi îngrădirile. Povesteşte-ne mai bine despre cel corect, apropo, de ce animalelor şi păsărilor le este îngăduit să se împerecheze doar o dată pe an?

— Ei, în primul rând sunt cauze pur fizice: prezenţa hranei şi suprafaţa mediului de locuit.

— Dar natura poate crea condiţii să fie sex şi să nu fie urmaşi, de ce nu se întâmplă aşa?

— Pentru că sexul este o concentrare asupra vieţii şi perpe tuării ei şi dacă se va repeta frecvent, dependenţa de viaţă va creşte drastic. Şi atunci viaţa va degenera iar urmaşii se vor naşte lipsiţi de vitalitate.

— De ce omul poate primi o doză considerabil mai mare de plăcere sexuală?

— Pentru că omul, spre deosebire de animale poate să facă din sex, nu un scop, ci un mijloc, adică să transforme umanul m divin. închipuiţi-vă un om care vrea să dobândească mulţi bani, dar nu reuşeşte deloc. De ce? Fiindcă pentru el banii sunt U|i scop. Şi primirea banilor îl va ucide: întâi sufletul, apoi trupul. La fel cu sexul. De ce spunea Puşkin: cu cât iubim mai femeia, cu atât îi suntem mai puţin pe plac. Deoarece, ţelul dumneavoastră fiind posedarea femeii, a frumuseţii trupului ei, primind toate acestea, fie sentimentele vi se vor răci brusc, fie, posedând-o, veţi fi tot mai gelos şi o veţi urî, fje vă veţi îmbolnăvi şi veţi muri. Şi femeia simte întotdeauna ce îi este mai de preţ bărbatului - dragostea sau dorinţa şi fi respinge pe ultimii. Apropo, pe Kazanov l-au întrebat o dată cum a reuşit să seducă un număr atât de mare de femei. „pe toate le-am iubit" a răspuns el. Ce te ajută să simţi iubire? Unul dintre momentele importante este abstinenţa. Postul şi renunţarea periodică la mâncare micşorează dependenţa de dorinţe iar atracţia sexuală se transformă mai uşor în iubire. Fiecare

părticică din Univers trăieşte după legea generală. Divinul naşte timpul, spaţiul şi materia! Toată creaţia lui Dumnezeu tinde înapoi către Dumnezeu şi prin iubire se întoarce în El. Iubirea se transformă în omenesc, omenescul trebuie să se transforme în Divin. Dacă ne impunem periodic îngrădiri ale omenescului, ne creşte posibilitatea de a trece în Divin. Ştiinţa de a păstra iubirea când se năruie umanul, ajută unei astfel de tranziţii. Bărbatul zgârcit, invidios, gelos nu poate fi un bun amant, pentru că el se agaţă febril de viaţă şi dorinţe ceea ce înseamnă că nu va putea converti umanul în divin  iar femeile,  intuitiv, ocolesc asemenea bărbaţi. Mai departe. Să luăm o situaţie obişnuită: amanţii au mâncat bine, s-au pus în pat şi se ocupă de sex. Mâncarea a intensificat concentrarea pe dorinţe, luând acea energie care poate ajuta la transformarea sexului în iubire. Şi încep problemele în planul spiritual şi fizic. Altă situaţie: mi s-au adresat doi soţi cu următoarea problemă. Femeia a făcut afte şi nici un fel de medicamente nu o ajutau, nu se ştie de ce, totul se petrecuse pe hrana . Au intrat în apartament, la amândoi a apărut o uternică dorinţă sexuală şi chiar fără să se dezbrace au " ceput să facă sex. După o jumătate de oră, femeia a resimţit mare greutate în stomac iar în ziua următoare dureri la urinare. Totul semăna foarte tare cu o infecţie puternică. Analizele au arătat ciuperca respectivă. îi explicam soţului: nu este permis să vă realizaţi dorinţa imediat ce a apărut, dacă vă veţi abţine un timp, în ea va fi mai puţină animalitate şi mai mult uman iar acestui uman trebuie să-i ajutaţi să se transforme în divin. Pentru o asemenea convertire sunt necesare timp şi energie. De aceea sunt de neocolit mângâierile premergătoare. La început trebuie să-i faci curte femeii, oprind primele porniri fizice, apoi de neînlăturat sunt mângâierile îndelungi care vor permite straturilor primitive ale omenescului să se înalţe spre cele superioare şi atunci sexul va ajuta la dezvoltarea iubirii în sufletul dumneavoastră şi nu la distrugerea ei împreună cu sufletul. în general, sexul şi hrana sunt stimulente vitale, incredibil de puternice şi utilizarea lor pentru acumularea iubirii divine conferă capacităţi mari. închipuiţi-vă că sunteţi supărat pe cineva şi enervat, este o mărturie a faptului că vă cramponaţi de fericirea omenească, începeţi să mâncaţi în această stare şi asimilarea hranei poate să vă dăuneze, fiindcă ea va mări dependenţa de dorinţe şi viaţă. Dacă înainte de

masă i-aţi iertat pe toţi, i-aţi dat lui Dumnezeu o parte din satisfacţia şi plăcerea pe care o veţi primi de la mâncare, v-aţi rugat înainte de masă, atunci primirea hranei va lucra pentru divin şi nu pentru uman, de fapt pentru Divin mai mult decât pentru omenesc şi atunci energia provenită din dragoste se va transforma uşor în  energia iubirii,  la fel se întâmplă cu sexul. Pentru a transforma energia sexuală în iubire trebuie înainte de aceasta să vă detaşaţi de toate, să-i iertaţi pe toţi, să anulaţi toate momentele de gelozie şi supărare şi să vă concentraţi asupra Dumnezeiescului. Atunci sexul, ca o pârghie, vă duce nu înspre starea animalică, ci spre iubirea Divină. De exemplu toţi ştiu că ingerarea alcoolului măreşte durata actului sexual, dar toceşte simţurile. Nu toţi înţeleg că una se leagă de alta. Alcoolul inhibă conştiinţa şi dorinţa, ceea ce micşorează dependenţa de dorinţa sexuală şi pe seama acestui fapt se dilată timpul actului sexual. Dar dacă inhibi în permanenţă dorinţa ea poate să dispară şi alcoolicului nu-i trebuie nici un fel de sex. El încearcă să simtă iubire distrugând dorinţele şi viaţa, adică pur şi simplu pierzându-le. Dorinţele noastre pot fi intensificate de conştiinţa noastră. De aceea, frânarea conştiinţei şi, în relaţie cu ea, adorinţei nu este obligatoriu să se facă prin alcool sau droguri. Dacă pui o muzică frumoasă, ritmică, poţi obţine un efect considerabil mai mare decât în cazul alcoolului. Când omul este tensionat şi preocupat, dependenţa lui de dorinţe şi viaţă creşte brusc şi în această stare sexul va dăuna sufletului său. Am citit undeva că 30% dintre ruşii îmbogăţiţi, conform statisticii, sunt impotenţi şi nu m-am mirat: încordarea, agresivitatea îi ataşează de fericirea omenească, făcând din sex nu un medicament, ci o boală. De aceea, pe cât amanţii se ajută reciproc să fie relaxaţi şi buni, pe atât energia fiziologică se transformă într-una spirituală. Un iubit atent şi plin de solicitudine o ajută pe femeie să trăiască sentimentul unei relaxări maximale, prin asta ajutând-o să resimtă iubirea.

înainte tineretul era educat destul de sever, religia oropovăduia mereu cumpătarea sexuală, ceea ce ajuta la convertirea energiei grosiere în energia spiritualităţii şi iubirii. Aceasta asigura viitorul, întrucât straturile subtile sunt legate de viitor şi saturarea prin energie şi iubire completa rezervele strategice necesare evoluţiei urmaşilor şi supravieţuirii socie-

tăţii, în lumea contemporană se încearcă prezentarea sexului fie ca medicament împotriva bolilor, fie ca formă de sport, fie ca sursă de plăcere. Şi dacă din el se face un mijloc, acest mijloc nicidecum nu lucrează pentru iubire, bani, sănătate, bunăstare. îmi amintesc că în urmă cu vreo cinci ani, mergeam pe Broadway, în New-York şi nu puteam nicicum înţelege de unde am o senzaţie atât de stranie. „Ceva nu e-n regulă." - mă gândeam. Dar nu puteam deloc înţelege ce se întâmplă şi deodată, pe neaşteptate, am înţeles: treceau femei frumoase dar nimeni nu le băga în seamă, ca în Rusia. Cel mai interesant este că am început să mă uit la femeile frumoase cu ochii americanilor. Mai târziu am descâlcit iţele acestui fenomen. Frumuseţea în America este o posibilitate de a câştiga bani. Femeia frumoasă poate să câştige mai mult decât cea urâtă şi atât. De aceea frumuseţea este privită cu indiferenţă, nimeni nu freamătă şi nu se înclină în faţa ei ca în Rusia. Dacă frumuseţea şi sexul sunt scopuri, asta distruge, dacă frumuseţea şi sexul devin mijloace pentru acumularea omenescului, distrug Şi mai repede. Dacă frumuseţea şi sexul sunt un mijloc pentru aflarea Divinului îl fac pe om să evolueze dar ca să simţi că iubirea este prioritară faţă de omenesc, trebuie să te abţii Periodic de la omenesc şi să fii gata să-1 pierzi de dragul iubirii.

— Şi atunci, trebuie să execuţi de fiecare dată un dans complicat în faţa soţiei? - întrebă interlocutorul meu.

- Desigur, - îi spun, - să-i dăruiţi şi flori şi să-i faceţi curte, să o duceţi la restaurant şi la concerte şi să vă manifestaţi grija, să o pregătiţi pentru sex şi să-i iertaţi orice.Dacă doar vă trântiţi în pat şi pretindeţi datoria conjugală, pe plăcere să nu contaţi. Femeia trebuie să se pregătească pentru aceasta pur fiziologic. Trecerea energiei animalice în cea omenească şi Divină este o treabă responsabilă şi aici trebuie să vă ajutaţi unul pe altul. Cu vreo 20 de ani în urmă, mi s-a povestit o istorioară: soţul a început s-o asedieze cu gesturi tandre pe soţie, dar ea era prost dispusă şi 1-a oprit grosolan: „Ce-ai tăbărât pe mine ca un cocoş?" El s-a supărat şi s-a dat la o parte. După câteva zile s-au împăcat, dar prima încercare sexuală n-a dus la nimic. S-au chinuit câteva luni şi totul fără rezultat. S-au dus la doctor. L-a consultat pe soţ şi a spus că este complet sănătos. L-a sfătuit să încerce cu alte femei şi, lucru de mirare, i-a reuşit excelent. Bucuros, a alergat la soţie şi iar a fost un fiasco total. S-au

chinuit încă un an şi s-au despărţit. Prin urmare când soţul şi soţia nu dau mare atenţie grijii unuia faţă de celălalt, mângâierilor, reducând totul la pură fiziologie, problemele cu sănătatea şi soarta sunt garantate. Uneori, este adevărat, amândoi suferă o pronunţată slăbire a tuturor simţurilor şi aceasta ajută la menţinerea familiei. Dar o asemenea impotenţă sufletească nu este cea mai bună soluţie. Adesea femeia este împinsă spre adulter chiar de soţ, refuzând s-o ajute să trăiască un sentiment înalt, mulţi bărbaţi după nuntă se jenează să-i dăruiască soţiei flori şi să o curteze. Ei consideră că o dată cetatea cucerită, victoria obţinută, soldaţii pot fi lăsaţi la vatră. Dar femeia este o cetate ce trebuie luată cu asalt în fiecare zi. Ne-am obişnuit să ne ruşinăm de dragoste şi să ne mândrim cu ura. Divinul reprezintă rădăcinile :ar viaţa şi dorinţele - trunchiul şi crengile, iar, pentru ca arborele să crească, trebuie să te preocupi şi să ajuţi procesul de creştere, să uzi periodic, să tunzi coroana dacă rădăcinile nu fac faţă alimentării ei. Pe cât soţii se ajută reciproc să vadă în sine şi în partener Divinul, pe atât de armonioase vor fi şi relaţiile lor sexuale.

— Apropo, cum e cu privitul filmelor pornografice, face rău sau e de folos? - întreabă unul dintre ascultători.

— La noi se consideră erotic filmul în care nu se arată direct copulaţia şi organele sexuale. Din punctul meu de vedere toate astea sunt filme porno. Primul impuls vine de la corp. Are loc concentrarea pe principiul animal, prin urmare oprimarea umanului şi a Divinului. Dacă se arată iubirea dintre un bărbat şi o femeie, afecţiunea tandră a unuia faţă de celălalt şi apoi actul sexual este vorba despre erotică, tot restul este pornografie iar vizionarea frecventă a unor asemenea filme dăunează sufletului şi trupului. In principiu este o cale directă către impotenţă. Nu de mult doi tineri căsătoriţi mi-au măr turisit că pentru ei actul sexual nu mai este posibil într-o situaţie obişnuită, ci numai după urmărirea unor filme porno. Cu cât omul încearcă mai tare să-şi aprindă simţurile cu ajutorul diverselor trucuri, cu atât mai repede creşte concen trarea subconştientă pe partea fiziologică a sexului şi cu atât mai repede se produce degradarea simţului sexual.

— Femeile nu trebuie să se îmbrace frumos şi nu este cazul să-i excite pe bărbaţi?— întreabă unul dintre cei prezenţi.

■ In fiecare eveniment există o formă şi există un conţinut. Conţinutul este iubirea, iar forma, frumuseţea. Şj dacă nu observăm că s-a dus conţinutul şi continuăm să ne închinăm formei, cu cât o facem mai tare, cu atât se distruge ea mai repede. Să luăm, de pildă, o masă frumos aranjată, la ce foloseşte? înainte omul înghiţea o bucată de carne şi era mulţumit. Unul dintre scopurile servirii mesei este de a frâna dorinţa primitivă de saturare şi de a transfera energia în planuri mai înalte. Omul trebuie să mănânce mai puţin, să primească însă mai multe senzaţii gustative. Conversaţia, muzica în timpul mesei, frumuseţea aranjării mesei şi decorului facilitează transformarea animalicului în omenesc şi apoi în Divin, îmbrăcămintea frumoasă şi relaţiile frumoase constituie de asemeni un fond favorabil pentru evoluţie.

— Apropo, să vorbim despre sex, - aminteşte un inter locutor. - Cum trebuie să fie relaţiile după actul sexual?

In primul rând atingerea orgasmului nu trebuie să fie un scop. Altfel, ca o consecinţă se poate degrada aspectul senzitiv şi fizic. Urmăriţi-vă şi comparaţi-vă sentimentele înainte şi după actul sexual. Dacă toate sentimentele înalte şi-au pierdut orice valoare, însemnă că v-aţi asigurat de probleme în privinţa relaţiilor, sănătăţii, sorţii. Dacă însă v-au rămas, după actul sexual practic aceleaşi sentimente de iubire şi bunătate, înseamnă că totul este în regulă şi atunci veţi constata după, că sufletul şi trupul vă sunt mai uşoare. Actul sexual consumă o imensă cantitate de energie. Dacă omul este crispat, agresiv în interiorul său, dacă plăcerea fizică este un scop pentru el şi nu un mijloc, sexul îl îmbătrâneşte şi îi intensifică dependenţa de fericirea omenească. Mai departe, pentru ca omul să nu moară, se declanşează sistemele de apărare: ruperea relaţiilor, bolile venerice, scăderea senzitivităţii şi potentei, bolile fizice etc. Arn utilizat o dată următorul sistem de diagnosticare: luam informaţia care atingea doar formele subtile de energie ce trec prin corp, ea seamănă cu acel tip de energie numit în medicina chineză - chi. Prin urmare, dacă energia străbate liber corpul, omul este sănătos; emoţiile agresive generează blocaje unde energia este frânată şi urmează perturbarea funcţiilor organului din locul respectiv. Atitudinea incorectă faţă de sex creează mari blocaje în regiunea primei ceakre. Scade nivelul energetic al întregului organism, apar îmbolnăvirile şi nu doar ale

sistemului uro-genital. Dacă mâncăm cu lăcomie şi facem sex cu lăcomie deja avem o viitoare boală. Pierderea de energie va fi mai mare decât acumularea ei. Şi de unde luăm noi energie? Din iubire. în cazul unui act sexual corect realizat, cantitatea de energie primită din sferele superioare trebuie să fie mai mare decât cea consumată. Şi ce simţi în acest caz? Am spus deja, o senzaţie de uşurinţă în suflet şi corp. Dacă tranşa de energie psimită este foarte mare, câteva ore după, uneori chiar şi 24, puteţi avea senzaţia că sunteţi un copil căruia i se cântă în timp ce este legănat. Cu cât sunteţi mai aproape de senzaţiile copilăriei, cu atât aveţi mai multă energie. Dar care sunt semnele insuficienţei energetice? Mişcări brutale, rigide, emoţii grosolane, greutate în corp şi în suflet. Când este multă energie, cea mai rapidă mişcare rămâne ritmică. Comportamentul dur şi mişcările brutale ne lipsesc de energie. Gesturile line, frumoase ne permit să creştem nivelul energetic. De ce privim cu plăcere baletul, dansurile? învăţăm gesturile care economisesc energia. Când omul începe să practice gimnastica chinezească, Qigong, unde orice mişcare trebuie să fie lină, curgând dintr-una într-alta, i se modifică nivelul energetic, i Se poate schimba chiar şi caracterul, concepţia despre lume. Cea mai mare energie se ascunde în iubire. Şi în măsura în care ne comportăm, ne mişcăm şi vorbim corect, ne creşte şi nivelul energetic. De ce omul se comportă uneori ca un bădăran, îj umileşte pe ceilalţi, simţind în asta o satisfacţie, - este vorba de vampirism, dacă nu poţi să-ţi obţii propria energie, începi să o iei de la alţii. Când sadicul îşi tortureazǎ victima, el este satisfăcut pentru că victima îi cedează energie, adică dorinţa de a distruge totul în jur, de a-i jigni şi umili pe oameni este numai şi numai încercarea de a primi energie din afară, când nu există înăuntru. Diabolos, în traducere din greaca veche înseamnă „cel care dezbină, distruge".

Evident că îngerul care s-a întors cu faţa de la Dumnezeu şi deci, de la iubire, nu va avea energie şi va trebui s-o extragă din alţii. Prin urmare, dacă te porţi agresiv cu partenerul sexual sau măcar nu i-ai iertat jignirea, energia pierdută va fi mai mare decât cea primită.

— Da, dar cum e cu Cleopatra? îşi omora iubiţii şi se simţea excelent. Şi uite câte femei ar vrea să-i semene.

Când putrezeşte conţinutul, forma mai poate înflori o vreme. Cu cât este mai frumoasă faţa şi silueta unei femei, cu atât mai mare este dimensiunea senzualităţii ei, iar senzua litatea ia multă energie. Şi dacă o asemenea femeie are puţină iubire şi bunătate, pierderea de energie se va produce mai repede decât la alte femei. De aceea femeile frumoase au mai rar copii normali, adesea senzualitatea scade până la frig'- ditate, familiile se dezbină mai des. Dacă însă încearcă să compenseze pierderea de energie prin vampirism, degradarea se petrece nu numai la nivelul fizic, de suprafaţă, ci atinge şi damentele profunde ale fiinţei umane, iar dacă această je eSte conducătorul unui stat se va dezintegra nu numai fletul ei, ci şi statul însuşi. Să ne gândim de ce a apărut nditia de a-ţi da viaţa pentru o noapte de sex. Cu cât femeia e concentrează mai mult asupra plăcerii fizice, cu atât este mai mare dependenţa de dorinţe şi cu atât mai puţină iubire şi energie îi rămâne. Mai departe vine schimbarea frecventă a partenerilor. Căci se poate suge nu numai energia trupului, se poate suge energia sorţii, energia viitorilor copii, energia vieţilor viitoare. Iar când bărbatul ştia că după o noapte de sex va fi omorât, emisia de energie era cu mult mai mare. Patima crescută pentru plăcereafizică, mai devreme sau mai târziu duce la patologie.

— Iată, spuneţi că gelozia şi zgârcenia sunt legate una de alta, dar ce rezultă din asta?

— La nivelul material acest sentiment arată ca zgârcenia, la nivelul spiritual ca gelozia, la nivelul senzitiv ca invidia. Dar la baza acestora stă o singură cauză - dependenţa crescută faţă de viaţă şi dorinţe. Omul dependent întotdeauna va fi gelos şi zgârcit. întotdeauna se va teme prea mult pentru viaţa lui. Astfel încât o atitudine incorectă faţă de mâncare şi sex poate creşte dependenţa de viaţă şi dorinţe şi produce temeri, invidie, gelozie şi zgârcenie.

— Dar cum să te rogi în timpul sexului şi al mesei, pentru a micşora ataşamentul?

— Intervenţia conştiinţei poate fi periculoasă fiindcă ea ^ste legată de valorile umane. Pentru a percepe Divinul, la lr|ceput trebuie să te depărtezi de conştiinţă, apoi de voinţă şi dorinţe, pe urmă de viaţă. De aceea, trebuie să te rogi în mod serios înainte de mâncare şi de actul sexual. Atunci prjn inerţie,

în interior vă veţi adresa Divinului, iar în afară vieţii şi perpetuării ei.

— Dar cum să faci dacă în timpul actului sexual îţi vin în minte tot felul de gânduri?

— N-are importanţă, întrucât este o dovadă de activitate crescută a conştiinţei. Se poate repeta mereu „Doamne primeşte iubirea şi plăcerea mea" atunci concentrarea asupra conştiinţei şi dorinţelor se va micşora. Dacă îi veţi da mereu iubirea şi plăcerea lui Dumnezeu, mai ales în timp ce mâncaţi şi în timpul sexului, pe urmă nici nu veţi mai avea nevoie de cuvinte. Doar vedeţi şi simţiţi: tot ceea ce faceţi este un mijloc de aflare a iubirii pentru Dumnezeu.

— Apropo, am încercat aşa, - spune unul dintre cei prezenţi, - şi durata actului sexual creşte, şi senzaţiile devin mult mai subtile.

— Iar la mine invers, totul a scăzut în intensitate.

Este temporar, - îi spun. - La nişte prelegeri, o femeie mi-a trimis un bileţel: în timpul actului sexual i-a mărturisit lui Dumnezeu dragostea sa şi după asta i-a dispărut orice atracţie în relaţie cu soţul. La prima vedere, tragedie: adresându-i-se lui Dumnezeu n-a primit nici un fel de fericire, dimpotrivă a pierdut-o. Ce face omul într-o asemenea situaţie? Ajunge cu rugăciunea, trebuie să dăm fuga la doctori. Dar ce s-a petrecut de fapt? Ataşamentul subconştient faţă de soţ era imens, dependenţa de viaţă şi dorinţe, de 10 ori peste nivelul critic, urma un divorţ sau moartea soţului. Când i s-a adresat lui Dumnezeu, pentru o vreme a fost blocată sursa viitoarelor ecazuri, adică o concentrare mărită pe instinctul sexual. Dacă te temi şi mergi mai departe către Dumnezeu şi iubire, totul va restabili pe urmă în varianta armonioasă.

__Apropo, ce părere ai despre naşterile în apă sau sub anestezice?

__Am diagnosticat o dată nişte copii născuţi în apă, e adevărat, nu direct, ci după fotografii şi filme video. M-a surprins faptul că în structurile lor de câmp se vedeau destul de des linii de oprimare a urmaşilor, la mulţi, dependenţa de viaţă şi dorinţecreştea dintr-un anume motiv,naşterile fără dureri influenţaseră negativ structurile energetice profunde.

Mi-am amintit de Biblie, unde Dumnezeu le spune lui Adam şi Eva: „Aţi păcătuit şi de acum femeia va naşte în dureri". Probabii că aceste cuvinte din Biblie nu sunt întâmplătoare dar care este sensul lor? Mulţi ani, aceasta a fost pentru mine o enigmă, numai de curând am înţeles despre ce este vorba. în ce constă păcatul lui Adam şi Eva? Să pui viaţa şi perpetuarea ei mai presus de iubirea faţă de Dumnezeu, s-o consideri mai importantă. în momentul în care femeia naşte, se produce o imensă concentrare pe viaţă şi perpetuarea ei. Şi dacă nu este destulă iubire şi are loc un dezechilibru puternic spre partea vieţii şi dorinţelor, înseamnă, pe mai departe, o degradare a vieţii şi dorinţelor, adică o degenerare a urmaşilor, ■ar durerea pe care o suportă femeia în timpul naşterii scade concentrarea pe viaţă şi dorinţe. Cu cât femeia este mai orientată spre bunăstare, cu cât înseamnă pentru ea mai mult satisfacerea dorinţelor şi consolidarea vieţii, în comparaţie cu ■ubirea, cu atât devine mai agresivă în adâncul sufletului şi cu at mai dureros se desfăşoară naşterea şi mai puternice sunt durerile în timpul ciclului. Iar naşterea dureroasă arată că în sufletul mamei şi al copilului nu este destulă iubire faţă de Dumnezeu şi durerile îngrădesc măsura fericirii lor. De aceea în primul rând, trebuie să te gândeşti nu la confortul şi naşterea fără dureri, ci la starea interioară corectă a mamei. Atunci copilul se va ivi pe lume repede şi fără dureri. O pacientă mi-a povestit: „Am trăit în Rusia şi am visat mereu să plec în străinătate şi să fiu acolo cu adevărat fericită. în Rusia rămâneam gravidă ca o pisică, m-am mutat în altă ţară şi totul s-a terminat, am confort, am bunăstare, dorinţe împlinite, dar ce n-am făcut, la ce doctori n-am fost, nici un rezultat. în cele din urmă mi-am luat mâna de pe toate. Dacă nu sunt copii, înseamnă că nu-i dă Dumnezeu, trebuie să accept şi să continuu să trăiesc şi, imediat am rămas însărcinată, iar copilul s-a născut greu, mai mult de-o zi şi-o noapte. Durerile au fost sălbatice, doctorii au spus că dacă mai durează puţin, copilul nu va supravieţui. Totul s-a terminat cu bine, dar intuitiv am simţit că prin chinurile mele am salvat viaţa copilului. Pe de-oparte iubire, pe de alta chin. După asta am înţeles ce suferă Născătoarea de Dumnezeu din icoanele pravoslavnice, acolo este iubire şi chin în acelaşi timp, în vreme ce arta occidentală zugrăveşte simplu o mamă fericită ce-şi hrăneşte pruncul".

— Hai să ne întoarcem la femei, - spune unul dintre inter locutori, - totuşi, cum să te comporţi corect cu femeia? Ce este mai bine, s-o pedepseşti sau să te îngrijeşti de ea?

— Este foarte simplu, - răspund eu. - Are dreptul să pedepsească cel care ştie să aibă grijă.

?Ajunge cu femeile, - mă întrerupe alt interlocutor. – Am t de curând o notă interesantă. Un călugăr budist stă în apă ?cotită, sub cazanul cu apă în clocot se adaugă lemne, iar el

• în mâini nişte creveţi congelaţi, îi fierbe ţinându-i în mâini, pă care îi împarte oamenilor. Conform logicii ar trebui să fiarbă el în câteva minute, dar el stă o jumătate de oră, o oră şi resimte nici un disconfort. Cum se poate explica un asemenea fenomen? De ce oamenii de ştiinţă îşi desfac braţele a nedumerire? Să lăsăm teoria, oare nu există nici o ipoteză care să încerce să explice acest fapt?

__Oamenii de ştiinţă nu pot explica aceasta fiindcă nu au un model corect al timpului. Se consideră că timpul vine din trecut în prezent şi merge spre viitor, adică parcă n-ar exista viitor. Prezentul se modifică, evoluează şi dirijează viitorul, adică având în mâini prezentul, putem dirija în orice fel viitorul. Prezentul este real şi dens, viitorul este iluzoriu şi imponderabil. Aceasta-i materialismul. Idealismul spune invers. Viitorul este mult mai real decât prezentul. Viitorul reconstituie în permanenţă prezentul. De aceea nu noi ne conducem soarta, ci soarta ne conduce pe noi. Dacă trupul uman este susţinut în permanenţă din viitor prin curenţi continui de energie, înseamnă că se poate micşora dependenţa de prezent, mărind concentrarea asupra viitorului. Să spunem că din viitor primim 20 de unităţi de energie pe secundă. Pentru a te simţi confortabil în apă fierbinte trebuie să primeşti din viitor 100 de unităţi de energie, iar pentru a sta confortabil în apă clocotită, trebuie să primeşti 240 de unităţi. Cu cât primim mai multă energie din viitor, cu atât corpul nostru devine invulnerabil. Cum să te transferi în viitor? Trebuie să fupi legătura cu prezentul, anulând toate ataşamentele faţă de lumea înconjurătoare şi faţă de viaţa însăşi. Meditând îndelung, călugărul dobândeşte acea stare în care aportul de energie este mai mare decât pierderea. Corpul se regenerează cu o viteză considerabil mai mare decât înainte şi omul poate să supravieţuiască în condiţii vitrege.

Când în lagărele staliniste şi fasciste deţinuţii obişnuiţi mureau, iar cei credincioşi rămâneau, funcţiona acelaşi mecanism, doar că monahul budist creşte contactul cu viitorul pe seama detaşării, discreditării totale a vieţii şi dorinţelor, în timp ce credinciosul primeşte aceeaşi stare prin iubirea faţă de Dumnezeu. Fenomenul învierii morţilor, vindecării de boli grave, teleportării, levitaţiei, apariţiei obiectelor de nicăieri -toate acestea decurg din dirijarea timpului, mai precis a straturilor care sunt legate de viitor. încercările de a influenţa tehnic viitorul pot avea ca rezultat ceea ce numim miracole. Să transformi apa în vin, unele metale în altele şi lucrurile necomestibile să Ie faci hrană. Nu numai Iisus Hristos le făcea. Prin contactarea planurilor subtile ale viitorului le poate face orice om. De pe acum oamenii de ştiinţă, efectuând experimente asupra câmpului magnetic, încep să influenţeze structurile viitorului, modificând structura atomică a substanţei. Prea puţin ne imaginăm cât de periculoasă este dirijarea viitorului fără să înţelegem pentru ce o facem. Şi pentru sfinţi, şi pentru vrăjitori mecanismul funcţiona la fel, permiţându-le să zboare prin aer, să transforme unele substanţe în altele, sa învie morţii şi să înlăture bolile grave. Când un sfânt făcea minuni, pornind de Ia iubirea pentru Dumnezeu, energia luata din viitor era completată de el prin iubire. Dacă însă aspiraţi către Dumnezeu nu era destulă, toate fenomenele duceau .. lumea înconjurătoare şi faţă de viaţa însăşi. Meditând îndelung, călugărul dobândeşte acea stare în care aportul de energie este mai mare decât pierderea. Corpul se regenerează cu o viteză considerabil mai mare decât înainte şi omul poate să supravieţuiască în condiţii vitrege.

Când în lagărele staliniste şi fasciste deţinuţii obişnuiţi mureau, iar cei credincioşi rămâneau, funcţiona acelaşi mecanism, doar că monahul budist creşte contactul cu viitorul pe seama detaşării, discreditării totale a vieţii şi dorinţelor, în timp ce credinciosul primeşte aceeaşi stare prin iubirea faţă de Dumnezeu. Fenomenul învierii morţilor, vindecării de boli grave, teleportării, levitaţiei, apariţiei obiectelor de nicăieri -toate acestea decurg din dirijarea timpului, mai precis a straturilor care sunt legate de viitor. încercările de a influenţa tehnic viitorul pot avea ca rezultat ceea ce numim miracole. Să transformi apa în vin, unele metale în altele şi lucrurile

necomestibile să le faci hrană. Nu numai Iisus Hristos le făcea. Prin contactarea planurilor subtile ale viitorului le poate face orice om. De pe acum oamenii de ştiinţă, efectuând experimente asupra câmpului magnetic, încep să influenţeze structurile viitorului, modificând structura atomică a substanţei. Prea puţin ne imaginăm cât de periculoasă este dirijarea viitorului fără să înţelegem pentru ce o facem. Şi pentru sfinţi, şi pentru vrăjitori mecanismul funcţiona la fel, permiţându-le să zboare prin aer, să transforme unele substanţe în altele, sa învie morţii şi să înlăture bolile grave. Când un sfânt făcea minuni, pornind de la iubirea pentru Dumnezeu, energia luata din viitor era completată de el prin iubire. Dacă însă aspiraţi către Dumnezeu nu era destulă, toate fenomenele duceau la pierderea viitorului, continuând cu degenerarea şi moartea. Apropo, apostolul Pavel vorbea despre faptul că orice miracole, fără iubire în suflet, nu numai că nu înseamnă nimic dar sunt chiar dăunătoare. Şi totuşi, cine are dreptate, idealistul sau materialistul? Au dreptate şi unii şi alţii. Viitorul acţionează asupra noastră şi noi acţionăm asupra viitorului.

Când am început să mă ocup de terapie, eram convins că boala este un rezultat exclusiv al trecutului, gândirea şi comportamentul incorecte duc la îmbolnăvire. Dacă ne revizuim trecutul, boala trebuie să treacă, aşa se şi întâmpla. Dar, cu uimire am văzut că multe boli sunt legate de evenimentele viitorului. Le spuneam pacienţilor: cereţi-vă iertare pentru gestul pe care l-aţi făcut în viitor şi, oricât ar fi de straniu, aceasta dădea rezultate. Pe urmă am înţeles că este o cale lipsită de perspectivă. Să scormoneşti mereu în viitor înlăturând problemele care vin de acolo, este totuna cu modalitatea chirurgicală ce-l lipseşte pe om de posibilitatea de a se pune în ordine. Viziunea corectă asupra lumii - aceasta este posibilitatea de a dirija viitorul. Apoi am observat că schimbarea atitudinii faţă de trecut influenţează evenimentele viitorului. Trecutul acţiona asupra viitorului şi viitorul asupra trecutului. A reieşit că timpul curge constant în două direcţii opuse. Din trecut în viitor la nivelul fizic, exterior şi din viitor "i trecut în planurile subtile. Ceea ce numim prezent este Perioada interacţiunii trecutului şi viitorului, ocupând cam 25 e minute. Tot ceea ce vedem în trecut ne aşteaptă în viitor. e aceea le propun pacienţilor: revizuiţi toate evenimentele ■Rutului

repetând: nu există vinovaţi, în trecut se află "mnezeu şi iubire. Cu cât atitudinea faţă de trecut este mai puţin agresivă, cu atât avem mai multe şanse pentru un viitor fericit. în trecut, Dumnezeu şi iubire, în viitor, Dumnezeu şi iubire! Când începi să simţi aceasta, atunci începi în mod real să te schimbi.

— Reiese că, în cazul materialismului timpul curge într-o direcţie, iar în cazul idealismului în cealaltă direcţie?

— Se poate spune şi aşa. Ştiinţa are o anumită atitudine faţă de timp, religia, alta. Putem vorbi despre o noţiune ca cea de „neprevăzut" în cazul în care timpul curge din trecut spre viitor. Fiindcă întâmplarea este un eveniment ce nu poate fi prognozat. Analizând experienţa trecutului, avem posibilitatea de a privi în viitor, dobândind capacitatea de a prognoza. Dar o asemenea prognoză nu poate fi completă. Şi atunci introducem noţiunea de factor aleator şi legitate. Dacă însă viitorul, adică planurile subtile încep să fie percepute ca mult mai reale, cuvântul „aleator" se va înlocui cu cel de „legitate".

Unul dintre cei prezenţi pune o întrebare interesantă:

— Printr-un comportament incorect putem să dăunăm puternic viitorului? Aşa-i?

— Aşa,-răspund.

— Dar să cureţi viitorul, după spusele tale, este cu mult mai greu. Unde e atunci dreptatea?

— în câteva zile poţi provoca viitorilor tăi copii atâta rău încât ani de zile pe urmă nu-I mai poţi îndepărta.

— Dar asta se poate întâmpla şi în plan fizic?

In două secunde se poate întoarce volanul şi să cazi în râpă, iar apoi să plăteşti toată viaţa pentru asta. Dar în planul subtil, fiindcă \uii vorba, este cu mult mai uşor să întorci orice eveniment înapoi, să-1 trăieşti din nou, să-1 îndrepţi. Şi cu cât e cramponăm mai mult de logica superficială, omenească, cu atât mai mult ne îndepărtăm de logica viitorului şi de logica Divină. Pentru a influenţa viitorul trebuie să debranşăm logica superficială şi să ne adresăm prin iubire eului nostru divin. Prin iubire viitorul se restabileşte.

— Bine, dar cum să opreşti logica omenească?

— înainte acest lucru se făcea frânând sau anulând conşti inţa, pentru o vreme. Izolarea, tăcerea, oprirea gândurilor, şederea în întuneric, sistarea privirii, cufundarea într-o stare vecină cu moartea, suspendarea hranei, sunetele şi mişcările

ritmice, substanţele halucinogene etc. Efectiv se reuşea frâ narea logicii superficiale pe calea desprinderii de lumea încon jurătoare, a ruperii tuturor legăturilor.

— Bine, dar se poate, fără să renunţi la lume, să obţii acelaşi lucru?

— Desigur, ce se întâmplă când iertăm pe cineva? Accep tăm anularea logicii omeneşti şi transferăm punctul de sprijin asupra iubirii. Cum lucrează conştiinţa noastră? în primul rând ea este legată de memorie. Cum funcţionează mecanismul memoriei? într-o fracţiune de secundă ne amintim de un fapt care s-ar fi putut petrece cu un minut, un ceas, o zi sau mai devreme, adică reducem la un punct substanţa, spaţiul, timpul. Mecanismul memoriei lucrează în primul rând Ia nivelul com primării senzitive a timpului. Evenimente diferite încep, la comprimarea timpului, să capete trăsături similare. Sinteza este reunirea unor situaţii diferite într-una singură, memoria este prima treaptă a comprimării timpului, iar sinteza, a doua. Cu cât comprimarea timpului se petrece la scară mai mare, cu atât mai puternic atragem spre prezent, trecutul şi viitorul. Pronosticul viitorului reprezintă de asemeni evenimente viitoare, comprimate într-un punct. Având asupra lumii o imagine de perspectivă, putem să o dirijăm. Regulile şi legile pe care le deducem ne permit să prezicem viitorul. Timpul comprimat într-un punct are o oarecare stabilitate. Cu cât raza timpului este mai amplă, cu cât mai largă sinteza, cu atât mai mare este stabilitatea fasciculului temporal-informaţional şi cu atât mai multe sunt posibilităţile de a prognoza viitorul. Conştiinţa umană este rezultatul interacţiunii colective. Dacă în copilărie, individul nu a avut relaţii cu semenii, el nu va deveni om, se va preface în animal. Conştiinţa colectivă, evoluând, comprimă timpul şi prognozează viitorul. în ea există principalele puncte de stabilitate. La nivel material sunt legile economice, la cel spiritual - cultura şi politica, la cel afectiv - morala şi etica. Legile economice se schimbă destul de repede, politica mai încet. Cultura este o noţiune şi mai stabilă. Religia, morala, etica depăşesc prin stabilitate tot restul. Fără noţiuni ca morala şi etica, nu este posibilă evoluţia societăţii, întrucât ele constituie un mecanism ce reuneşte conştiinţele tuturor membrilor societăţii, determinând comportamentul omului în viitor.

Comportamentul este consolidat prin legi civice şi juridice. Destabilizarea eticii şi moralei ruinează conştiinţa colectivă. Cu cât ne concentrăm mai puternic pe morală, etică şi echitate, cu atât depindem mai puternic de conştiinţa colectivă. Dar legile după care trăim comprimă spaţiul şi timpul pe o rază limitată. Trece timpul şi, indiferent de dimensiuni, modelele de ieri încetează să ma' funcţioneze. Sunt necesare contracţii ale timpului la scară ş' mai mare, o nouă etică şi morală. Dar aceasta este o cu totul tă structură. Nu se poate folosi în acelaşi timp şi cea veche şi ea nouă. La cea veche trebuie să renunţi. Iar aceasta înseamnă schimbare completă a viziunii asupra lumii înconjurătoare. Cu cât omul a susţinut în viaţa lui mai aprig dreptatea, cu cât j-a judecat şi învinuit mai des pe ceilalţi, cu atât îi va fi mai greu să treacă în noile forme de conştiinţă. în măsura în care înţelegem relativitatea şi permanenţa atât a moralei cât şi a eticii, cu toată necesitatea lor, în măsura în care înţelegem că nu există vinovaţi înaintea lui Dumnezeu, că veriga principală care ne uneşte este dincolo de limitele timpului şi spaţiului, cu atât suntem mai deschişi faţă de viitor şi putem acţiona asupra
lui.

— Am auzit că în budism, - spune unul dintre cei prezenţi, - se utilizau constant tehnicile comportamentului ilogic, im previzibil, ale întrebărilor şi acţiunilor, la prima vedere, stupide. Toate acestea erau pentru destrămarea imaginii lumii?

— Da. îmi amintesc o istorie povestită de cineva. La un sfânt a venit un învăţăcel şi i-a spus că este gata să facă pentru el orice faptă. „Bine! a zis sfântul, scoate morcovii din pământ şi îngroapă-i la loc cu frunzele în jos". S-a dovedit că pentru ucenic aceasta a fost cu mult mai dificil decât să renunţe la viaţă. Distrugerea modelului obişnuit al lumii este peste puterile lor, pentru mulţi. Adesea este mai uşor să mori.

— înseamnă că, putem să nu ne temem pentru locuitorii Rusiei? Atâta idiotism s-a adunat în socialism încât nu mai Putem fi dogmatici. Dar despre faptul că în filozofia indiană se Prezicea venirea epocii „Shudr". Se refereau la socialism?

Eu cred că acest lucru s-a spus despre întreaga lume. Înainte de crearea noii imagini a lumii are loc distrugerea lumii vechi şi dacă nu este suficientă iubire, atunci lumea veche nu

trece în cea nouă ci pur şi simplu se năruie. Probabil că în Biblie această perioadă se numeşte sfârşitul lumii.

— Cum va fi oare morala şi etica în cadrul noii omeniri?

—- în primul rând, acestea se vor orienta în mare măsură spre iubire, motiv pentru care oamenii se vor putea înţelege mult mai uşor. întrucât întregul univers a emanat din iubire, tot prin iubire universul poate fi concentrat într-un punct, adică îl putem sintetiza şi înţelege. Cu cât posibilităţile noastre de iubire sunt mai mari, cu cât mai mult vom percepe în mod real eul nostru divin, cu atât mai adânc şi mai amplu vom începe să înţelegem lumea înconjurătoare şi cu atât mai mari vor fi posibilităţile de a ne înţelege între noi şi de a dirija viitorul. Oamenii vor vorbi cu atât mai puţin despre blamare şi cu atât mai mult despre a se ajuta unii pe alţii. Legile vor fi îndreptate spre păstrarea şi dezvoltarea iubirii din sufletele noastre. Morala şi etica vor apăra în primul rând nu trupul nostru, ci iubirea şi sufletul nostru. Salvându-ne în viitor, noi ne salvăm şi în prezent.

— Eu am citit ieri o notiţă interesantă, - îmi spunea unul dintre prietenii mei - Sub influenţa anesteziei omul este încăl zit până la 43 grade, trec durerile, chiar şi cancerul, începe întinerirea. Oare este mai bine decât înghiţirea medicamen telor?

— Dacă prin aceasta nu se schimbă caracterul şi concept'1 despre lume a omului, este puţin posibil ca acest efect să aiba o durată lungă. Este tot una cu trădarea şi înjosirea ta s influenţa anesteziei. Sufletul nu se chinuie şi nu suferă, tânjeşte după iubire.

— Ei bine, ce se întâmplă cu alcoolul, totuşi, să-1 bem sau sânu-lbem?

__Băuturile alcoolice ajută să întrerupem legătura cu lu mea înconjurătoare, să ne îndepărtăm de conştiinţă şi de aceea are loc o răbufnire a iubirii şi a mărinimiei în suflet. Insă în momentul când începi să depinzi de aceasta, are loc şi dezin tegrarea, întrucât aceasta devine nu un mijloc ci un scop.

—Ce se întâmplă cu alimentaţia? înainte omul a mâncat mult şi fără gust. Pe măsura dezvoltării însă, noi mâncăm din ce în ce mai puţin, iar plăcerea este din ce în ce mai mare. Eu cred că acelaşi lucru se întâmplă şi cu alcoolul.

—Dar ai uitat despre sex, - mi-aduce aminte un membru al auditoriului. - Ce se întâmplă cu acesta?

—Eu cred că se întâmplă acelaşi lucru ca şi cu alimentele şi cu alcoolul.

—Apropo, este dăunător să te ocupi de onanism sau este folositor?

—Energia sexuală se transformă în permanenţă în senti mente umane şi divine, înălţătoare. Cu cât are loc mai dificil această transformare, cu atât mai mult apare necesitatea eliminării energiei prin onanism. De ce călugării renunţă la V|aţa sexuală? Pentru ca să fie mai uşoară transformarea umanului în divin. Dacă călugărul începe să invidieze, să se suPere şi Să aibă un sentiment de tristeţe, atunci nu are loc ransformarea energiei. Atunci energia sexuală acumulată, fie e u'e eliminată, fie cauzează îmbolnăvirea. Dar noi nu 1 n em cu toţii sfinţi şi în tinereţe fiecare trece prin această aPa. Ce poate însemna un astfel de lucru pentru un tânăr? este când are Ioc supraîncărcarea cu energie sexuală şi alta este când aceasta devine un scop, izvor de satisfacţie şi apare dependenţa de ea. în acest caz se pot ivi probleme. Cea mai rea faţetă a acestei probleme îl constituie sexul virtual cu ajutorul computerului. Acesta duce direct la impotenţă precum şi la destrămarea soartei.

— Dar tu singur ai spus că sexul înfăptuit corect este util că acesta duce la întinerire şi Ia încărcarea cu energie. Dar de ce trebuie să faci mai puţin?

O atitudine justă faţă de mâncare întăreşte de asemenea sănătatea, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să mănânci cât se
poate de des. Un om mi-a relatat următoarea poveste. El avea probleme cu pielea şi s-a dus în Israel la Marea Moartă. „După două zile de şedere, pielea mea a devenit ca la un nou născut, - a spus el. - Iar mai departe s-au întâmplat următoarele: am luat cina într-un restaurant. în seara aceea s-au servit nişte gogoşi foarte gustoase. Am pus câteva din ele într-un pachet şi le-am luat cu mine. Peste câteva ore m-am dus la malul Mării Moarte. Totul a fost învăluit în ceaţă. Hotelurile se scăldau în lumini feerice. Totul era frumos, minunat. Mi-a venit pofta de mâncare. Am scos din pachet o gogoaşă şi am mâncat cu poftă. Am simţit că m-am săturat şi nu mai am nevoie de

altceva. Stăteam şi mă uitam la a doua gogoaşă. Mă gândeam că este gustoasă, e păcat să o arunc. Iar până a doua zi se învecheşte. M-am gândit, m-am gândit, apoi am dat din mână şi am hotărât să o mănânc; forţat, dar am mâncat-o. După aceasta mi s-a aplecat. Aveam senzaţia că mor. Tot atât cât am zburdat în ultimele două zile, exact atâta am zăcut după ce am mâncat această gogoaşă. A doua zi mi-a apărut o erupţie pe toată pielea, mai rău decât înainte de a sosi în Israel. După aceasta m-am mai chinuit câteva zile. Atunci când în permanenţă încâlci armonia lăuntrică îţi forţezi sentimentele, iar organismul nu mai luptă. De îndată ce mi-am revenit cât de cât, am înţeles imediat cât de periculos este să mănânci peste măsură." Iată că dacă alimentaţia peste măsură dă pestecap energia, atunci blamarea şi pretenţiile faţă de alţii sunt mult mai periculoase, - am arătat eu. Blamarea este un fel de alimentaţie peste măsură din punct de vedere moral şi etic. Dar în acest caz, spre deosebire de corp, nu putem observa rezultatele catastrofale. Uneori primim semnale de sus.

O cunoştinţă de-a mea mi-a povestit ieri un episod interesant din viaţa ei. Aceasta s-a întâmplat cu câteva zile în urmă. Ea se afla cu mama în locuinţă şi trebuia să spele nişte rufe. în acest timp, mama ei se uita la televizor. Cunoştinţa mea nu a pus în funcţiune maşina de spălat şi timp de o jumătate de oră a spălat rufele cu mâna. Când a părăsit baia, mama ei, dintr-o dată, a spus iritată: „începi acum să speli rufele, iar eu nu pot să mă uit la televizor!" - „Eu, în mod special, pentru a nu o deranja pe mama, am spălat rufele cu mâna, iar ea s-a năpustit asupra mea, - a gândit fata. - Ea este totuşi din cale-afară de nedreaptă." S-a dus înapoi în baie, şi deodată s-a auzit un zgomot.

«Eu m-am gândit, e foarte posibil ca mama să fi căzut. M-am uitat înjur şi am întrebat: „Mamă, ce s-a întâmplat?"» -«Icoanele din camera ta, nu ştiu cum, dar au căzut», - a raspuns ea. Eu am adus acasă două icoane mari şi le-am fixat de perete, - îmi spunea cunoştinţa. - Cum au putut să cadă cu taţa în jos, e greu de închipuit, dar eu am înţeles, acest lucru era legat de dezaprobarea mea. Cu o jumătate de an în urmă a avut loc un eveniment care a depăşit orice limită a lom •• umane. Eu am fost la Berlin şi am intrat într-unui dintre cel mai mari magazine universale. Nemţii

constituie un pOno amabil şi corect. Ce s-a întâmplat cu vânzătoarea, nu înţelege. Ea, însă, din cauza unui fleac s-a năpustit pur «i simplu asupra mea, purtându-se cu obrăznicie. S-a purtat cu mine complet nedrept. Eu nu i-am răspuns nimic şi am plecat mai departe. Trebuia să dau un telefon. Am cumpărat o cartelă de telefon de la o fată şi m-am apropiat de telefonul care se afla în apropiere, introducând cartela. Pe cadran trebuia să apară inscripţia: „Aveţi atâtea şi atâtea minute" sau „V-au mai rămas atâtea minute." Acest lucru înseamnă că acea cartelă funcţionează şi se poate suna. Pe ecranul care se aprinde sunt programate numai câteva fraze. Dar, când am introdus cartela, am citit deodată informaţia: „Treceţi la celălalt telefon." 0 asemenea frază nu trebuia să apară, dar eu, uluită, scot cartela şi mă duc la celălalt telefon. Şi ce crezi? La celălalt telefon pe ecran apare aceeaşi frază. Şi-aşa am luat la rând telefoanele care m-au pasat fiecare la un altul. La urma urmei m-am dus la fata care mi-a vândut cartela. „Mă scuzaţi, cartela dumnea-voastră e defectă" - i-am spus. Ea merge cu mine până la primul telefon, introduce cartela, ecranul se iluminează, afişează că ini-a rămas numai un minut, ea mă roagă să-i spun numărul, formează liniştită numărul şi îmi spune că s-a făcut legătura. După aceea, ea agaţă receptorul în furcă şi mă roagă să formez singură numărul. Introduc cartela, formez numărul, iar după câteva secunde aud glasul cunoştinţei mele pe care am vrut s-o sun. Cu colţul ochiului am văzut că o fată, care stătea în spatele meu, arată cu capul spre mine şi face senin cu tul î° Juru' Amplei ca şi când ar vrea să dea un telefon.

terminat convorbirea şi am scos cartela. Apoi mi-am adus nte că am vrut s-o sun pe prietena mea. Reintroduc cartela • văd textul obişnuit: „treceţi la celălalt telefon." Am înţeles c că toată chestiunea este legată de mine şi nu de cartelă, ci de telefon sau de vânzătoare. Timp de zece minute am spus rugăciuni şi i-am iertat pe toţi. Apoi m-am dus din nou la telefon şi totul a fost normal. Mi-am sunat prietena şi m-am dus acasă.

__Deci iată, - am continuat eu - acum intervine acel timp când susţinerea fermă a tabloului obişnuit al lumii devine din ce în ce mai periculoasă, însemnătatea ridicată a bunurilor vieţii ne

poate lega de formele învechite mai puternic decât este admis. Iar dacă noi nu dorim să transformăm în mod voluntar imaginea lumii, atunci această distrugere va avea loc prin boli sau nenorociri. Cu cât este mai mare hotărârea noastră de a ne schimba în interior, cu atât mai puţin avem nevoie de mecanismul constrângerii.

— Oare şederea noastră la Marea Moartă ne ajută să schimbăm modelul lumii?

— Da. Dacă ne aflăm în mediul care subjugă viaţa, fie ne degradăm şi ne destrămăm, fie încercăm să micşorăm inde pendenţa noastră faţă de mediu, întărind contactul cu primele surse prin sentimentul iubirii. Iată de ce, destabilizarea perio dică a bazelor vitale, a vieţii, a corpului, a conştiinţei, nu numai că întăreşte imunitatea noastră, dar ne ajută la dezvoltare.

— Apropo, - unul dintre membrii grupului ne aduce aminte. - Noi, împreună cu grupul am fost nu demult la izvoa-rele de apă minerală. Şi iată că unul dintre noi s-a vlăguit şi chiar a adormit în apă şi a rămas în ea mai mult de o oră. Apoi a paralizat. Timp de zile întregi nu a putut să se mişte. De ce s-a întâmplat oare acest lucru?

— Deoarece subjugarea a fost mai puternică decât rezerva iubirii din suflet. Dacă ar fi existat o frică puternică, părerea de rău, deprimarea, paralizia ar fi putut să dureze. Cu cât suntem mai mult orientaţi spre iubire, cu atât degradarea se transformă în dezvoltare. Odată, am făcut baie în izvoare calde de apă sulfuroasă. Am stat cam zece minute şi a început să mă doară inima. De câteva ori m-am dus la băi, după care mi-a pierit într-un fel pofta. Am înţeles că a trecut suprasolicitarea şi totul poate deveni nu un folos, ci o păgubire. Am încercat să desci-frez situaţia, întrucât şederea într-o asemenea apă constituie un stres, am hotărât să calculez cât o să rezist în apă. Se pare că în conştient confortul deplin era aproape 100%, iar în sub-conştient numai de 15%, iar din primele clipe ale şederii într-o asemenea apă, în subconştient a apărut sentimentul de frică, deprimare, părere de rău etc. Lucrurile au mers nu spre dezvoltare şi năzuinţă, spre iubire, ci către îngustarea ei. Atunci, înainte de a intra în apă, am început să mă rog. „în ciuda faptului că se distruge viaţa şi conştiinţa mea, iubirea lui Dumnezeu se păstrează şi se măreşte", - am repetat eu. Acelaşi

lucru am făcut în apă. Stresul interior a crescut la 70-80%. Astfel, dacă cu ocazia primei şederi în apă de izvor, după un timp oarecare puteau să apară probleme de sănătate, în special cu plămânii, atunci a doua oară a apărut nu slăbirea ci întărirea imunităţii. Printre altele, a crescut în primul rând capacitatea energetică a primei ceakre informaţionale. înainte, mului i-a fost o frică apropiată de panică, de distrugerea rnagin'' obişnuite a lumii, iar acum omul învaţă s-o înţeleagă.
în curând, o asemenea distrugere va constitui un element necesar pentru dezvoltare.

._Tu vorbeşti despre distrugere. - Acest lucru este bun, dar iată că acum, în „arta" noastră, se practică fapte ca sfâşierea, uciderea şi tăierea. Se pune problema ce este bun în cadrul acestora.

— Bineînţeles că nu este nimic bun. Totul depinde de motivaţie. Soldatul distruge în luptă viaţa unui alt om şi primeşte pentru aceasta o decoraţie. Dar dacă omul omoară pe cineva din gelozie sau din lăcomie, atunci va fi judecat.

— Ei bine, poţi să pui un diagnostic ultimului hit, pe care acum îl vedem în permanenţă la televizor?
Fără nici o problemă. Probabil că tu ai auzit acolo ase menea cuvinte: „Să nu mori, tu numai să trăieşti. Dacă doreşti, eu zdrobesc stelele, omor vecinii care te împiedică să dormi."
în principiu, aici chiar şi fără diagnosticare poţi să înţelegi totul. Deşi în acest cântec se vorbeşte despre dragoste, de fapt scopul principal îl constituie viaţa ei şi dorinţa ei. Astfel, cu cât este mai mare concentrarea asupra dorinţelor, cu atât este mai mare agresiunea asupra întregii lumi şi asupra propriei persoane. în acest caz, în principiu, cântecul reflectă o stare patologică sau mai bine zis o tendinţă spre patologie. Dar dacă după diagnosticare ataşamentul faţă de dorinţă din acest cântec este de 13 ori mai mare decât nivelul mortal, omul căruia îi place acest cântec poate deveni impotent sau i se destramă familia sau i se duc de râpă toate dorinţele. Copiii lui pot deveni criminali sau homosexuali, adică pot avea tendinţe patologice.

— Dar uită-te la cântecul următor. Acesta conţine urmă toarele cuvinte: „Nu mai am nevoie de o aşa dragoste, nu mă supăra."

— Şi aici avem de-a face cu o agresivitate ridicată, depen dentă de dorinţă, este de opt ori mai mare de nivelul critic.

— E ciudat, - intervine unul dintre interlocutori. - Dacă aceste cântece dezvoltă patologia, de ce ocupă ele primele locuri în topul hiturilor?

Eu am dat din umeri:

— Aici probabil că avem de-a face culegea marilor cifre. Presupunem că există 20% din rândul ascultătorilor care au o tendinţă patologică. Pentru acest cântec, ei dau bani. Dar dacă acest hit va fi prezentat în permanenţă la televizor atunci, în loc de 20% pot apărea 30% sau mai mulţi. Showmanii primesc banii şi cu cât primesc mai mulţi bani, cu atât mai multe posibilităţi au să influenţeze opinia acelora care apreciază cântecele şi care acordă acestora primele locuri în spectacolele hiturilor. Orice tendinţă cuprinde o inerţie atât pozitivă cât şi negativă. La început tineretul primeşte asemenea cântece cu urale, apoi se împuşcă sau se spânzură. Şi este puţin probabil ca medicii să poată caracteriza acestea drept artă contem porană.

— Ei bine, dar dacă vor fi interzise filmele şi cântecele în care se propovăduieşte distrugerea?

Indiferent ce fel de baraje am construi, lacurile de acu mulare se vor umple. Apa trebuie transferată doar într-o altă albie. Distrugerea constituie un element necesar al dezvoltării. Astfel, judecând după toate, în mod periodic, aceste procese se includ în subconştientul fiecărui om de pe Pământ. în acest moment este important faptul asupra căruia eşti îndreptat şi ce fel de rezerve de iubire ai în sufletul tău. Cu cât este mai puţină iubire în suflet, cu cât mai puternic noi, prin visuri, ţeluri şi concepţii despre lume, suntem legaţi de omenire, cu atât mai mică va fi dezvoltarea şi mai mare patologia.

— Ei bine, te rog să diagnostichezi un cântec, - a propus vecinul meu. - Acest cântec a fost compus de un poet zis „albastru". Acel cântec este probabil în general o catastrofă.

— Cântecul este curat - am spus eu. - Principal este nu cel care-1 cântă, ci ce anume introduce în acest cântec şi spre ce se orientează când îl interpretează. Apoi, în afară de cântăreţ, mai există şi autorul cântecului. El poate pur şi simplu să constate starea lui patologică, iar aceasta să se disperseze în sufletul spectatorilor. Poate să transmită experienţa de depăşire a stării

patologice şi, în consecinţă, să nu dăuneze sufletelor, ci să le ajute.

— Se întâmplă că întreaga omenire are un viitor destul de sumbru, - a observat unul dintre noi. Tema violenţei se află acum pe primul loc în artă.

— în prezent are loc o accelerare, iar toate tendinţele imperfecte se vor dezvolta destul de repede şi vor muri, se înmulţesc tendinţele patologice, deocamdată nu există o concepţie corectă despre lume, dar pretutindeni în lume pot fi observaţi germeni care ne îndeamnă spre armonie. Nu putem să gândim rău despre viitor, întrucât în viitor noi ajungem la Dumnezeu, ne întoarcem la Dumnezeu. Orice eveniment care are loc şi va avea loc ne împinge pe noi spre iubire şi spre Dumnezeu. Voinţa divină se manifestă în toate. Procesul atologic este necesar pentru faptul de a împrăştia pe cei care nu au învăţat să iubească. Dacă noi vorbim şi gândim sumbru despre viitor, noi ne îndepărtăm de Dumnezeu şi de iubire. Nu demult, am trecut printr-un asemenea eveniment. Au apărut probleme pe care trebuia să le rezolv. Trebuia să scriu o carte, iar în problemele mele a avut loc un eşec total. Eu înţeleg că nu am putere pentru a face totul deodată. Şi încercând ca prin interior să mă apuc de soluţionarea sarcinilor puse, simt că nu voi reuşi. Cu cât doresc mai mult să rezolv mai repede toate problemele cu atât mai greu mă apasă ceva pe suflet. Am hotărât să-mi pun un diagnostic. Se pare că starea mea a fost aidoma unei stări de sinucidere lentă. A apărut o dorinţă de cinci ori mai mare de a muri din cauza înjosirii soartei. Eu mi-arii spus: nu lua asupra ta multe lucruri, acolo, sus, se hotărăşte ce ai de făcut. Dacă nu poţi să rezolvi dintr-o dată problema, atunci rezolv-o pe bucăţi. Eu pot să fac ceea ce pot, iar restul îl va hotărî Dumnezeu. Am simţit o uşurare în suflet, iar problemele le-am rezolvat cumva. Dar, timp de încă zece zile mi-au apărut programe de autodistrugere, adică în conformitate cu inerţia, un timp destul de îndelungat, am simţit o decepţie şi lipsă de dorinţă de a trăi. Iată de ce, atunci când te gândeşti la viitor, nu este voie nici măcar să te forţezi şi să induci o greutate în suflet, pentru că o asemenea stare ne împiedică să trăim iubirea. Apropo, dacă cineva v-a supărat, atunci, în primele 15 zile vă veţi întoarce în permanenţă la această situaţie. Astfel, în subconştientul dumneavoastră, fie că doriţi sau nu, treceţi prin

această situaţie din nou, aproximativ de o mie cinci sute de ori. Cu cât sufletul dumneavoastră este mai antrenat în vederea păstrării iubirii şi eliminării pretenţiei, cu atât procesul de distrugere se transformă în proces de creaţie. Este natural că pentru aceasta trebuie să ne pregătim din timp, adică noi trebuie în permanenţă să depăşim atracţia fericirii omeneşti. Atunci când nouă ne este teamă să nimicim stabilitatea, deseori ne dezicem de dragoste.

-— Ce este rău în faptul că bărbatul vine din timp acasă şi face totul ca soţia lui să fie fericită?

— Până când stabilitatea nu devine un scop, totul este normal. Dar dacă soţul nu a venit acasă din timp, soţia începe să se irite, să se enerveze, ceea ce constituie nişte semne periculoase. Ea începe să susţină modelul lumii, în care din ce în ce mai mult se reliefează orientarea asupra vieţii ei şi a năzuinţelor şi din ce în ce mai puţin asupra dragostei. Nu demult, un bărbat mi-a cerut nişte sfaturi. Problema constă în următoarele: copilul lui are epilepsie. în sângele lui au descoperit o componentă a cărui existenţă i-a condus la concluzia epilepsiei. Tatăl a dus copilul la un bioterapeut. După un tratament, a dispărut componenta respectivă din sânge, precum şi epilepsia. „Eu am citit cărţile dumneavoastră, - a spus tatăl. -Şi aş fi dorit să ştiu dacă băiatul meu nu va avea probleme noi?" - „Uitaţi, - am încercat să-i explic tatălui. - Dumneavoastră aveţi în general două linii de fericire umană. O linie este linia vieţii, a continuării ei, tema dorinţei şi geloziei. Cea de-a doua linie o constituie soarta, tendinţa de a dirija, apărarea vieţii, tema mândriei. Copilul dumneavoastră a avut o •nare concentrare pe dorinţa de a conduce. Aceasta înseamnă că dacă pe el l-ar fi lecuit numai cu medicamente, atunci Printr-un tratament eficient mândria ar fi scăzut, iar dependenţa s-ar fi transformat în gelozie. Astfel, dependenţa de dorinţă ar fi ajuns nu de 2-3 ori mai mare, cum fusese până la tratament, ci de 11-12 ori mai mare. Aceasta înseamnă că epilepsia ar fi trecut, dar cu timpul ar fi început să apară probleme cu sistemul urino-genital. Ar fi putut apărea şi probleme cu încheieturile, cu pancreasul, cu ficatul, vederea şi auzul etc. Toate acestea ar fi început să funcţioneze mai rău. în afară de aceasta, ar fi avut loc destrămarea vieţii personale şi neplăceri în ceea ce priveşte soarta etc. Energoterapeutul este un om echilibrat, dar întrucât caracterul copilului în timpul

tratamentului nu s-a schimbat, a avut loc acel transfer de la mândrie la gelozie. Este adevărat că nu este de 11-12 ori mai mare peste punctul critic, ci de 7-8 ori. Dacă mama copilului ar fi putut ierta şi păstra iubirea în orice condiţii, atunci copilului i s-ar fi curăţat ambele ramuri ale umanului. Apropo, atunci când omul începe să se roage, recunoscând că boala lui este legată de mândria ridicată, atunci poate avea loc o asemenea mişcare de la mândrie la gelozie. Totodată, dacă omul se roagă numai pentru a-şi recăpăta sănătatea, cu un scop final, cu atât mai puţine vor fi schimbările reale şi va exista pur şi simplu trecerea şi transformarea unor probleme în altele. Astfel, în primul rând, trebuie să lucreze mama." - am conchis eu .- „Mama însă refuză categoric să lucreze asupra ei, - a spus tatăl. - Cărţile dumneavoastră nu sunt citite de ea." „Atitudinea dumneavoastră faţă de ea nu permite ca ea să se dezvolte, - am arătat eu. - Cărţile mele constituie o psiho-traumă. Ele vorbesc despre pierderi şi cu cât este mai ferm orientat omul spre stabilitate, cu atât îi este mai greu sâ citească lucrările mele. Dumneavoastră v-aţi temut mulţi ani de cea mai mică neînţelegere în relaţiile cu soţia. V-a fost frică de răcirea relaţiilor şi de îndepărtarea ei de dumneavoastră, pentru a păstra familia, femeia trebuie să se concentreze şi să acumuleze iubire în suflet. Pentru aceasta, în mod periodic, trebuie experimentată frânarea voinţei şi a dorinţei. Dumneavoastră, însă, temându-vă pentru uman, aţi împins-o în permanenţă către voinţă şi dorinţă. în ceea ce o priveşte, ea a început să-şi păstreze familia nu prin armonie internă, punând un accent mai mare pe straturile exterioare, adică: pe soţul ei nu trebuia să-1 mai iubească, el trebuia dirijat, disciplinat, trebuia solicitat şi dojenit etc. în ceea ce priveşte copilul, această tendinţă dinspre nivelul superior, a intrat în adâncime şi a început să elimine iubirea şi, în consecinţă, a apărut boala." -„Şi acum ce este de făcut? - a întrebat bărbatul - Oare trecutul nu-1 mai putem întoarce şi corecta?" - „De ce nu se poate? Schimbând atitudinea faţă de trecut, noi schimbăm însuşi trecutul. Apoi boala este în primul rând o reacţie a viitorului. Vă este greu să credeţi, dar chiar şi acum, când optica dumneavoastră se schimbă faţă de familie, copilului dumneavoastră îi este mai bine. Ajutaţi-o pe soţie să se simtă slabă şi fără apărare. Ajutaţi-o să se simtă iubită şi s-o păstreze, iar atunci copilul

dumneavoastră nu va avea nevoie nici de medicamente nici de vindecători."

— Hai să vorbim despre sex, - a întors vorba interlo cutorul. - Cum să trăim dacă tot timpul ne abţinem?

— Nu te întrista, - am răspuns eu. - Unii mănâncă mai mult, alţii mai puţin. Fiecare are un mod de viaţă. Apoi, ca să renunţi la ceva, trebuie sa ai ceva. în cazul în care nu există în suflet teamă, invidie şi supărare, atunci sentimentul de iubire îţi va spune de la sine cât şi ce anume îţi este necesar.

— Apropo, tu crezi în semne sau nu? - m-a întrebat prietenul meu.

— Cred şi în semne şi în indicii, am răspuns eu.

— Dar tu ai avut aşa ceva?

Da, am avut şi nu demult. Eu am visat toată viaţa să am o casă în natură. Deodată, mi s-a propus un teren. Locul a fost minunat. Distanţa - o jumătate de oră din centrul oraşului. Alături un parc imens. Au fost trase toate liniile de comu nicaţie. Astfel, cu timpul, se putea construi o casă care să corespundă total cu cerinţele mele. Ştiu faptul că o casă sau un apartament cumpărat întăreşte puternic sentimentul de apărare.

La ce a visat omul în epoca primitivă? - La o locuinţă care să-1 apere de frig, la mâncare, care să-i permită să-şi păstreze viaţa, la sex, care să ducă mai departe neamul şi cu cât visează mai mult omul şi doreşte să obţină aceste valori, cu atât mai mult se poate aştepta să apară probleme. La mine problemele au apărut imediat. Ne-am dus să întocmim actele pentru achizi ţionarea terenului. Eu nu cunoşteam drumul, iar tânărul care m-a ajutat să-1 cumpăr s-a aşezat la volan. După ce am trecut de câteva cartiere, deodată, în faţa maşinii a sărit un câine de rasă collie. Maşina 1-a lovit, el s-a rostogolit în aer şi a căzut pe pământ. Am crezut că l-am omorât. Dar câinele s-a ridicat şi, şchiopătând, a fugit. Am ajuns la notar, unde am aflat că în ziua respectivă nu se mai întocmeau acte. Pentru a nu pierde timpul stând la coadă, am hotărât să amânăm problema pentru a doua zi. Când am pornit spre vilă, de câteva ori, sub roata maşinii s-au aruncat animalele. Cu greu am putut frâna maşina. Din interes, am diagnosticat aceste animale. Toate aveau ataşamentul faţă de o soartă şi viaţă pozitivă. Când o asemenea dependenţă depăşeşte nivelul critic, animalul îşi

caută singur moartea. De fapt, la fel ca şi omul. Cu toate că la nivelul conştiinţei, acesta nici nu poate să ghicească acest lucru.
A doua zi am pornit iar de la vilă şi un beţiv a păşit deodată şi a căzut sub roata maşinii mele. Nici până azi nu-mi dau seama cum de nu l-am strivit. Dar, am avut destul de multă minte să realizez că eu nu trebuie să cumpăr acel teren. Când cineva trăieşte într-un apartament mic şi apare posibilitatea de a cumpăra unul mai mare sau când activitatea ta, munca ta, situaţia ta te obligă să ai un anumit nivel de confort este una. Când însă visezi foarte mult la ceva, atunci nu situaţia te împinge la confort, ci tu te străduieşti să-1 capeţi din răsputeri. Astfel se poate întâmpla ceea ce a scris Gogol în povestea „Mantaua": bogaţi devin aceia care sunt pregătiţi pentru aceasta. Talentaţi devin aceia care nu distrug talentul. Realizarea personală constituie o mare fericire. Dar până când omul nu-şi pune în ordine sufletul, el nu poate atinge această fericire. în principiu, predestinarea noastră se ascunde în dorinţele noastre şi visele noastre din tinereţe. Câţi tineri talentaţi nu am văzut eu, cărora soarta nu le-a permis să se manifeste.
Capacităţile dezvăluite, renumele, banii, i-ar fi omorât destul de repede sau i-ar fi împiedicat pe copiii lor să apară pe Pământ. Pe mine m-a interesat întotdeauna o frază enigmatică a lui Esenin: „Este exact aşa şi în acelaşi timp de neînţeles, a spus unul dintre noi: «Unui om dur i se cuvine bucuria, iar celui sensibil îi revine tristeţea»." Ca şi cum dacă ar exista multă iubire în suflet, ar trebui să existe şi bucurie. O persoană sensibilă, delicată, are mai multă iubire în suflet decât persoana dură. Şi totuşi tristeţea înseamnă depresie, renunţarea la dragoste. Care este sensul în acest caz? Tristeţea şi amărăciunea încă nu înseamnă depresie. Puşkin a introdus în literatură noţiunea de tristeţe luminoasă. Şi tristeţea şi melancolia constituie un adio, un rămas bun de la ceva. Aduceţi-vă aminte maxima mea veche: - „Cele mai teribile pierderi sunt acelea pe care nu le observăm." Omul dur deseori se bucură numai pentru faptul că nu observă ce a pierdut. în realitate însă, mecanismul arată astfel: iubirea de Dumnezeu naşte dorinţă şi sensibilitate. Cu cât este mai mare dimensiunea dorinţei, cu atât mai multe poate atinge omul în viaţă. Cu atât mai mult este capabil de o imensă dragoste umană. Tot ceea ce

este uman şi tot ceea ce dobândim noi trebuie să pierdem. Iată, deci, dacă simţim de 10 ori mai mult dragostea umană şi satisfacţie, noi percepem acest ceva ca pe ceva necesar. Şi în acelaşi timp, când noi pierdem de 10 ori mai multă fericire, atunci apare mecanismul aprecierii. Dezvoltarea nu înseamnă numai un avânt al sentimentelor şi dorinţelor, ci un mijloc de creştere în dimensiunile sentimentelor bolnăvicioase. Pe măsură ce ne dezvoltăm, posibilităţile de chinuire a corpului rămân aceleaşi, iar dimensiunea chinurilor sufleteşti devine mai puternică. Iată de ce, cu cât este mai înaltă sensibilitatea şi dimensiunea sufletească a omului, cu atât mai adânc şi mai acut poate el să simtă boala, iar pe de altă parte nu orice boală poate fi suportată de el. în asemenea cazuri se pot alege câteva căi. Prima cale: dacă nu suporţi suferinţa, atunci începe mai departe boala, nenorocirea şi moartea. A doua cale: se poate degrada, renunţa Ia sentimente cuprinzătoare micşorându-se atunci şi plafonul bolii. Calea a treia: să ne adresăm iubirii şi |Uj Dumnezeu, atunci suferinţa ca pierderea fericirii umane nu se transformă în chinuri de nedepăşit. Divinul, deci, noi nu-1 pierdem niciodată. Şi iată o întâmplare pe care putem s-o numim drept ilustrare pentru alfabetul vieţii.

.— Eu am ocupat o funcţie înaltă, - povestea un pacient. -Am avut de toate: bani, putere şi posibilitatea împlinirii dorinţelor. Apoi, în continuare, am avut şi mai mult, adică iubire. Dar femeia a fost măritată. La început fericirea ne-a orbit şi acuprins totul. Dar cu cât a durat mai mult idila noastră, cu atât mai mult am început să suferim. Eu eram căsătorit, ea era căsătorită. S-a creat o situaţie de nerezolvat. La un moment dat eu am simţit că mai departe nu mai pot, că sufletul meu nu poate suferi mai mult. Peste câteva zile am început să am neplăceri la locul de muncă. Nu se ştie de unde, au început să apară şi mai multe probleme. Iar după o jumătate de an am intrat la puşcărie. Primul an petrecut în puşcărie a fost un coşmar. Tot ce s-a întâmplat a fost deosebit de injust şi ilogic. Acolo, în închisoare, am citit cartea dumneavoastră şi anii au zburat pe neobservate. Am înţeles ferm: că dacă am renunţat la suferinţele sufleteşti care mi-au limpezit iubirea faţă de Dumnezeu, înseamnă că eu trebuia să mor. Moartea, însă, mi-a fost schimbată în chinuri fizice. Când ştii pentru ce suferi înseamnă că dispare suferinţa.

Eu mă gândesc că de multe ori mi se pun două întrebări: de ce oamenii talentaţi dispar mai des decât ceilalţi oameni? Şi de ce oamenii corecţi trăiesc adeseori mai prost decât ticăloşii şi nemernicii? Iar bunătatea şi onestitatea înseamnă de la sine fericire. Fericirea, însă, înseamnă mult mai mult decât banii. Şi dacă noi considerăm că pentru onestitate trebuie să ne plătească în plus, atunci greşim. Deşi, este adevărat, că dacă te ocupi de afaceri şi nu eşti onest şi de încredere, câştigând azi, neapărat pierzi mâine sau poimâine. Când în America au fost chestionate câteva mii de milionari, a reieşit că una din condiţiile bogăţiei lor ei le numeau încredere şi onestitate.
Apropo, eu am observat o particularitate interesantă. Când pe mine m-au înşelat, furându-mă sau însuşind banii mei, eu spuneam mereu că aceşti oameni vor fi pedepsiţi de Dumnezeu. Dar nu a avut loc nici o pedepsire. Apoi eu i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru faptul că nu s-a întâmplat nimic, întrucât s-ar fi destrămat terenul pentru răzbunarea mea, pe care eu am numit-o dreptate. După aceea, întâmplător, am aflat că aceştia s-au înglodat în mari datorii, iar suma acestei datorii a fost egală cu banii pe care i-au luat de la mine. Acolo, sus, există o anumită raţiune. Şi acolo nu trebuie să te bagi cu logica ta care caută în permanenţă vinovaţi şi exacerbează dorinţa de a se răzbuna. închipuiţi-vă că a apărut o problemă. Să spunem că este vorba de o mare neplăcere, iar în acel moment se degajează la dumneavoastră o porţie de energie care permite soluţionarea problemei. Să spunem că trebuie să înţelegem de ce s-a întâmplat acest lucru şi ce trebuie făcut ca lucrurile să nu se repete în viitor. Adică, fiecare neplăcere degajă o porţie de energie necesară pentru dezvoltarea ulterioară.
Dacă noi începem să manifestăm ură şi supărare, căutând vinovaţi, părându-ne rău că s-a întâmplat acest lucru, atunci simţim o nemulţumire de sine şi teamă pentru viitor, iar o mare parte din energie se consumă în zadar. Dezvoltarea nu a avut loc. înseamnă că mai departe vor apărea mai multe probleme. Cu cât vedem în toate voinţa divină, cu atât noi economisim energie pentru dezvoltarea proprie fără a o cheltui în zadar. O cunoştinţă mi-a spus următoarele:

— Eu m-am simţit mai bine când am început să repet fraza: ._Doamne, eu nu iau nici o hotărâre." Şi procedez la fel, dar de fiecare dată simt că voinţa şi dorinţa mea sunt secundare.

— Ce este o intuiţie bună? Cum să dezvoltăm în sine intuiţia?

— Depinde ce înţelegeţi dumneavoastră prin intuiţie bună? S-a dus un om într-un cazinou şi a câştigat o sumă mare de bani. El s-a bucurat şi a spus ce intuiţie bună am avut. A doua zi însă, a fost jefuit şi ucis. Astfel intuiţia lui a fost bună sau nu? Noi, cu toţii, ştim viitorul în subconştient. Iar intuiţia noastră eâte îndreptată înspre supravieţuirea de perspectivă, adică în primul rând spre dezvoltarea sufletului. Intuiţia, însă, trebuie să ne ocrotească de tot ceea ce poate deteriora sufletul nostru şi câteodată chiar şi de viaţă, dacă noi nu ne folosim de aceasta în mod just. Deseori, o intuiţie bună este numită aceea care ajută la îndeplinirea dorinţelor noastre. Dacă, însă, noi devenim robii propriilor dorinţe, atunci în acest plan o intuiţie bună pentru noi este sinuciderea.

— Hai să vorbim mai bine despre femei, - îmi spune prietenul meu întrerupându-mă. - Nu pot înţelege nicidecum. Să ne înălţăm deasupra femeii, s-o asuprim, nu este bine, să o nimicim, deasemenea nu-i bine, să fim egali cu femeia tot nu este bine, deci ce trebuie să simt eu când comunic cu o femeie?

Noi trebuie să ne ajutăm reciproc ca să ajungem la Dumnezeu. Aceasta înseamnă că noi toţi trebuie să ne sprijinim ca să simţim sentimentul iubirii. Ce ne împiedică să percepem sentimentul iubirii? Autoprotecţia. în faţa acestui sentiment noi trebuie să fim complet fără protecţie. Dacă noi încercăm să ne protejăm cu bani sau cu aptitudinile, noi le pierdem. Dacă noi încercăm să ne acoperim cu o situaţie sau cu o locuinţă luxoasă, noi le pierdem. De dragoste nu se poate ascunde nici măcar în spatele vieţii, adică s-o faci mai importantă decât iubirea. înseamnă că trebuie să trăim în acel mod, care ne ajută să experimentăm sentimentul iubirii. în primul rând noi trebuie să vedem eul divin în omul apropiat şi să ne simţim în faţa lui fără apărare, ca un copil iubitor. în al doilea rând, noi trebuie să vedem eul uman şi să ne comportăm faţă de el ca un tată iubitor, cu o dragoste care nu exclude severitatea şi pedeapsa. în al treilea rând, noi trebuie să vedem sufletul egal cu noi şi să manifestăm o dragoste de prieten şi frate. Este neapărat necesar şi sentimentul sexual, dar numai

după ce am învăţat concomitent să simţim cele trei nivele anterioare. în ceea ce priveşte regimul duşmanului pe care putem să-1 urâm şi pe care trebuie să ne răzbunăm, regimul robului, pe care poţi să-1 calci în picioare, regimul de rivalitate şi dorinţa de a simţi superioritatea, toate acestea pot fi eliminate.

— Apropo, - se agită un nou interlocutor, - de unde a apărut superstiţia de a nu da şi a nu lua bani seara?

— Probabil, din cauză că cu câteva ore înainte de somn tot ceea ce facem se situează într-un loc superior în subconştient, iar în cazul în care luăm bani înainte de somn sau dacă îi numărăm, acest lucru poate întări dependenţa de soarta favo rabilă, iar ca urmare încep problemele. De ce este preferabil să se facă cu câteva ore înainte de somn? Atunci dependenţa de dorinţă este mai mică.

— Ce se întâmplă cu sexul înainte de somn? - mă întreabă prietenul.

— Cu sexul trebuie să te ocupi în loc de somn, şi atunci totul va fi normal, - am răspuns eu şi cu greu m-am abţinut să nu zâmbesc.

— De ce nu se pot pune cheile pe masă?

— Masa pe care noi mâncăm are în subconştientul nostru o însemnătate deosebită. Tot ceea ce stă pe masă măreşte valoarea acestuia. Cheile de la casă le considerăm drept un simbol al apărării şi al soartei favorabile şi lăsarea lor pe masa pe care se mănâncă, judecând după toate, poate întări depen denţa de o soartă favorabilă. în general, într-un apartament, acele obiecte care sunt aşezate deasupra a ceva, măreşte însemnătatea lor şi în consecinţă este nevoie ca aceste obiecte să le alegem corect.

— Apropo, eu doresc să mă duc să fac exerciţii într-o sală de antrenament, - mi se adresează unul din cei prezenţi. - Dacă întăresc muşchii şi devin mai puternic, poate să-mi dăuneze acest lucru?

— Da, poate. De ce vrei să te duci la antrenamente?

— Cum de ce? Pentru a deveni mai puternic, a mări volumul muşchilor şi pentru a dobândi o siluetă atletică.

— în consecinţă, ca să se uite fetele după tine, nu-i aşa? - presupun eu.

— Dar de ce nu?

— Şi acum analizează care sunt scopurile tale: 1) să întăreşti sănătatea înseamnă concentrarea spre viaţă; 2) să care sufletul lui se detaşează de viaţă şi dorinţă, lui îi este mai uşor să perceapă eul său divin şi să se concentreze asupra acestuia, iar apoi el coboară între oameni, în vale, şi deodată observă că nu poate să-şi menţină această stare. El se întoarce înapoi şi dobândeşte din nou starea înălţătoare a sufletului, iar apoi coboară în vale încercând să-şi păstreze aceasta stare. Când reuşeşte, el înţelege că a ajuns mai departe în evoluţia sa. Se pare că a fi sfânt în mijlocul oamenilor este mult mai greu decât detaşându-te de toate; este mai greu să păstrezi calmul, bucuria şi iubirea când eşti împins, umilit şi când toţi se comportă cu tine nedrept şi cu atât mai greu este să-ţi păstrezi starea justă interioară când trebuie să te aperi sau să ataci. Artist devine acela care pe dinăuntru este încălzit de iubire. Scopul artelor marţiale nu Îl constituie umilirea şi distrugerea adversarului, ci păstrarea eului tău adevărat în condiţiile cele mai grele şi inadecvate pentru aceasta; nu victoria exterioară ci cea interioară şi în primul rând asupra eului tău uman este cea care contează. Capacitatea de a învinge fără a lupta a demonstrat echilibrul interior al celui care practica artele marţiale. Adevăratul învingător este acela al cărui victorie nu este băunită. învingând eul uman propriu, învingi deja orice armată. La început noi ne raportăm la propriul eu uman cum se raportează peştele la stăpânul său, ploconindu-ne în faţa acestuia şi depinzând de el; apoi cu iritare şi ură ca şi slugile care doresc să se echilibreze; apoi începem să-l călcăm în picioare ca stăpânul pe sluga sa indolentă; apoi începem să-l iubim ca pe un copil imperfect, fără aroganţă, teamă şi iritare, ajutându-l cu dragostea noastră şi educându-1 corect.

— Hai să tragem o concluzie asupra celor spuse de tine, - a arătat prietenul meu. - Astfel, care sunt cauzele bolii? 1) Mediul nefavorabil - este clar. 2) Obiceiurile dăunătoare. 3) Atitudinea incorectă faţă de alimente şi de sex. 4) Concepţia incorectă despre lume şi ca atare, faţă de caracter.

— Eu aş fi pus concepţia despre lume pe primul loc.

— Oare de la lipsa de sex pot apărea boli?

— Bineînţeles, ca şi de la subalimentare. Să presupunem că sentimentul de dragoste trebuie să se transforme în energie sexuală. Dar dumneavoastră vă aflaţi într-o stare de iritare, de

supărare, de încărcare nervoasă şi ca rezultat atracţia sexuală nu mai intervine. Este la fel ca şi când dumneavoastră ar trebui să mâncaţi dar din cauza unor necazuri trăite v-aţi pierdut pofta. Este natural, că pot apărea probleme. Dar din nou starea dumneavoastră interioară echilibrată vă sugerează singură ce să mâncaţi, în ce cantitate şi când. Se întâmplă ca uneori să doriţi să flămânziţi, iar alteori să înfulecaţi.

— Ce demonstrează faptul dacă actul sexual este foarte scurt?

— în primul rând, acesta este determinat de starea femeii şi nu a bărbatului. înseamnă că ea are o concentrare subconştientă ridicată a dorinţelor.

— Dar dacă totul se petrece foarte repede - este bine sau rău?

— Eu cred că are loc acelaşi fenomen ca şi când dumnea voastră aţi consuma masa de prânz într-un minut. Pentru transformarea energiei este încă nevoie de timp.

— Care trebuie să fie timpul optim?

Aproximativ de la 5 la 20 de minute, adică exact cât recomandă medicii. Apropo, o femeie m-a întrebat nu demult care este cauza bulimiei? Adică ea la început mănâncă, apoi are greţuri. Tema este una şi aceeaşi, adică legată de gelozie şj de dorinţe. Una dintre trăsăturile ataşamentului faţă de dorinţă depinde de alimentaţie. Omul nu poate să învingă dorinţa de a mânca. Se acumulează un complex care duce la vomă. Când eu vorbesc despre gelozie, subînţeleg dependenţa de viaţă şi de dorinţă. Pur şi simplu la unii oameni aceasta poate arăta ca invidie, iar la alţii ca bârfa; la al treilea apare ca lipsa de dorinţă de a trăi, iar Ia al patrulea ca gelozie, la al cincilea însă, ca o teamă în faţa viitorului. Când copilului îi este frică să rămână singur, el se teme foarte tare de moarte. Aici avem de-a face de asemenea cu dependenţa de viaţă şi dorinţă, întrucât la baza tuturor dorinţelor se află atracţia sexuală, adică continuarea vieţii, se poate trata această dependenţă în primul rârid prin păstrarea iubirii atunci când sentimentul este diminuat. Capacitatea de a ierta pe omul iubit, care a înşelat, a supărat, s-a certat, capacitatea de a păstra iubirea, atunci când viaţa se destramă, adică în timpul bolii şi al morţii, permit înlăturarea cauzelor care stau Ia baza multor probleme.

— Dar dacă eu voi ierta în permanenţă omul care mă trădează şi nu se comportă adecvat, oare eu nu-I stimulez?

— Suntem cu toţii fiii lui Dumnezeu. Dacă copilul face năzbâtii, în sufletul dumneavoastră îl iertaţi întotdeauna deşi prin aceasta îl pedepsiţi. Pur şi simplu nu trebuie să uităm că noi suntem cu toţii nişte copii mari.

Eu am o întrebare interesantă, - intervine unul dintre ascultători. - Am practicat yoga. Aici, în principiu, se poate reduce orice exerciţiu fizic Ia două tipuri - este asana cămilei şi asana iepurelui. în prima postură, stând în genunchi începi să te mişti în spate, iar în a doua - invers. Dar iată, prima zjţie este foarte grea pentru femei, iar a doua pentru bărbaţi. De ce?

._ Aceasta întrucât prima poziţie constituie înjosirea femeii, iar cea de-a doua reprezintă voinţa şi dorinţa de a conduce. Pentru femei sunt importante familia, copiii, continuitatea neamului, adică dorinţa. Pentru bărbat sunt însă importante munca, aptitudinile voinţa şi dorinţa de a conduce. Astfel aceste poziţii principale permit să blocheze concentrarea asupra a două tendinţe ale fericirii umane. Se poate afirma că yoga este o filozofie descrisă prin mişcări şi posturi.

După câteva zile eu mergeam cu trenul care mă ducea la Moscova. Sub bătaia ritmică a roţilor pe mine m-au preocupat în permanenţă problemele mele. Astfel, până acum, nu pot înţelege cauza scurgerii energiei. Dacă reglementez problema cu rinichii, atunci începe să sufere ficatul. Atâta timp cât există scurgerea energiei, ceva trebuie să doară. Este posibil ca eu să merg cu prima viteză. Vitezele cu care am ieşit, profunzimea problemelor pe care Ie rezolv necesită cuplarea vitezei a cincea, iar eu călătoresc cu viteza întâi sau a doua. Este nevoie să schimb ceva în mod esenţial. în primul rând este nevoie să mă ascund, să mă deconectez din cotidianul vieţii. Când şarpele îşi schimbă pielea, el trebuie lăsat singur. Apropo, iată încă o cauză a bolii. Omul se împotriveşte destinului său. El trebuie să schimbe, să presupunem, profesia, obiceiurile şi modul de viaţă, dar el s-a ataşat atât de mult de stabilitate şi existenţă pozitivă, încât renunţă să facă ceea ce solicită de la el soarta. Dar mai departe urmează boala şi moartea. Apropo, referitor la muncă. S-ar putea ca să fi sosit timpul ca să termin cu extrasenzorialul? în ultima vreme aş dori foarte mult să mă ocup de pictură. Acest lucru nu este întâmplător. Dar cu cercetările din ultimul timp s-

au acumulat o serie de probleme mult mai repede decât posibilităţile mele de a le rezolva. Dar şi obiceiurile mele trebuie precis schimbate. Să te grăbeşti în ultimele clipe nu este o ocupaţie foarte plăcută. în memoria meaa revenit un episod care s-a întâmplat cu doi ani în urmă. Mergeam cu maşina spre casa de vacanţă, am deviat de pe traseul principal pe un drum îngust. în faţa noastră, la mijlocul drumului gonea un camion. Am încercat să-1 ocolesc pe partea stângă, accelerând până la 120-130 km pe oră. în acel moment, camionul a început să se întoarcă spre stânga. Semnalizatoarele din spate erau acoperite cu noroi, astfel că nu am putut să văd direcţia în care dorea să meargă camionul. Dar şi aşa era târziu. Eu am apăsat puternic pe pedala de frână şi imediat am înţeles că roţile au înţepenit. Astfel, ca o sanie, cu o viteză imensă, intram în camion. M-a salvat numai obiceiul meu de a lupta pentru viaţă până la ultima picătură. Mi-a mai rămas numai o secundă sau două. încă puţin şi intram sub camion. Atunci, în loc să apăs pe pedala de frână, plin de panică, am apăsat pe pedala de gaz. Maşina a sărit în faţă, evitând impactul cu camionul şi apoi imediat am întors volanul spre dreapta. Ca pe un film luat cu încetinitorul eu am văzut colţul caroseriei camionului care a alunecat la cinci centimetri de bara maşinii noastre. Am făcut un zig-zag şi am zburat mai departe alături de camion. Dacă eram derutat pe drum, putea să ne coste mult pe toţi. Am hotărât în sinea mea că nu voi mai proceda niciodată astfel.
Apropo, eu întotdeauna făceam încă o prostie. La curbe treceam mereu de la o viteză la alta, decuplând motorul. După care intram în curbă cuplând în viteza a treia, maximum a patra, ceea ce mi-a permis să păstrez controlul asupra maşinii. Arn cuplat înainte de curbă, dar înainte am redus din viteză, iar atunci când frânam, în nici un caz nu umblam la schimbătorul de viteză. Este mai bine să schimbi ferodourile de frână decât cârjele. Unele dintre obiceiurile mele cele mai proaste erau supărarea, iritarea şi exigenţa înaltă faţă de oameni. De ce nu pot să renunţ la aceasta? Pentru că eu nu pot forma pe alţii. Ce înseamnă să conduci un alt om? Aceasta înseamnă să găseşti un compromis între dorinţele lui şi ale mele. înainte mă enervam când colaboratorii făceau ceva superficial. Schema raţionamentului era următoarea: omul primeşte un salariu cu care este mulţumit. înseamnă că dacă nu-şi face datoria, el nu se

comportă normal. Eu am încredere în el, iar el mă trădează şi mă înşeală. înseamnă că el este rău şi trebuie supus judecăţii. Am încercat să revizuiesc această schemă: în primul rând, omul nu va munci niciodată pentru mine. El munceşte pentru viaţa lui, pentru a-şi satisface dorinţele. Dacă eu nu ţin cont de acest lucru şi încerc sută la sută să îl întărât împotriva mea, atunci între noi se iscă un conflict. în al doilea rând, eu am încredere în cineva dar, de fapt, eu am transmis pur şi simplu obligaţiile mele altuia şi încep să depind de el. Cu cât am mai multă încredere în cineva, cu atât mai mult depind de acesta, astfel încât adeseori suprema mea încredere nu era de fapt altceva decât o lene obişnuită şi lipsa dorinţei de a conduce corect. Se ridică problema cum să conduci corect. Dacă eu mă amestec în orice detaliu, eu nu o să am putere. Să presupunem că există suprafaţa globului şi pe aceasta milioane de puncte iar în centrul lui un singur punct. Se poate conduce prin suprafaţă sau se poate conduce prin centru. înseamnă că trebuie să renunţăm la controlul detaliilor şi să încetăm să acordăm acestora vreo atenţie. Dar în schimb trebuie solicitată necondiţionat respectarea a două-trei puncte principale. Numeroase persoane, educând copiii, îi tracasează în permanenţă, le controlează fiecare pas şi se impacientează la cea mai mică acţiune incorectă. Pe noi ne conduc obiceiurile noastre, înseamnă că dacă formăm la copil un comportament just, atunci cauza impacientării dispare. Eu am încercat să analizez esenţa pretenţiilor mele faţă de copii. La urma urmei, i-am adunat şi le-am spus:

— Pentru ca să nu existe conflicte între noi, ţineţi minte că trebuie să faceţi două chestiuni - prima: să iubiţi, să stimaţi părinţii şi să aveţi grijă de ei; a doua: dacă părintele v-a rugat ceva trebuie să îndepliniţi acel lucru şi încă imediat. După aceasta ne-a venit mult mai uşor să trăim. Am început să ne înţelegem cu copiii. Aceasta înseamnă că, uneori, toate dorinţele şi pretenţiile noastre trebuie pur şi simplu reduse la câteva principii esenţiale. în acest caz, orice problemă de comunicare şi de conducere ne dă un impuls spre dezvoltare şi nu spre pierdere de energie prin impacientare şi nemulţumire. Eu mi-am adus aminte de o situaţie recentă care mi s-a întâmplat. Voi descrie în linii generale această întâmplare. Eu şi partenerul meu de afaceri trebuia să îndeplinim câteva sarcini. Ca urmare

a greşelii mele involuntare, acesta a suferit într-o oarecare măsură. Iată că ne-am întâlnit să discutăm planul viitor de acţiune. în timpul convorbirii el şi-a amintit de greşeala mea. Eu am început să mă apăr, răspunzând prin a-1 ţnvinui. Din întâmplare, conflictul nu s-a încheiat cu întreruperea deplină a relaţiilor. Cel mai interesant lucru a fost că în multe privinţe trebuia să cedez. Se pare că cu cât am încercat mai mult să-mi apăr dreptatea sau demnitatea, cu atât mai puţin puteam controla situaţia. Aducându-mi aminte de întreaga noastră discuţie, eu mi-am fixat câteva reguli: 1) să nu te aperi emoţional când te supără cineva, adică niciodată să nu răspunzi cu un reproş sau cu supărare la supărare; 2) să nu învinuieşti, să nu spui lucruri supărătoare; 3) să demonstrezi mărinimie şi să faci complimente. A doua zi m-a sunat acest om şi a început discuţia într-o manieră de acuzare şi agresiune. Dar eu m-am comportat deja cu totul altfel.

— Dumneavoastră îmi spuneţi nişte lucruri supărătoare, - am replicat eu. - Credeţi că această manieră ajută relaţiilor noastre?

Dacă ieri tendinţa principală a fost de acuzare şi lipsă de bunăvoinţă, atunci acum a devenit o conversaţie de bunăvoinţă şi explicativă. La început eu am demonstrat bunăvoinţa mea, iar apoi, liniştit, am rezolvat orice problemă, necontrazicându-l pe interlocutorul meu, ci stând alături de el. A doua conversaţie a avut deci loc ca şi cum ar fi fost purtată de doi oameni complet diferiţi. Unul a fost ieri, altul a apărut azi.

Mi-am adus aminte de un alt episod pe care mi 1-a povestit un pacient al meu. Acesta, împreună cu doi prieteni, au stat pe o bancă alături de catedrala Nikolski. Ei au băut. în acel moment s-au apropiat doi miliţieni tineri.

— Iată, acesta este beat, au arătat ei spre unul din noi. Voi puteţi pleca, iar pe acesta îl luăm cu noi.

O asemenea situaţie este obişnuită, se procedează la sacrificarea unei sume mici de bani pentru nevoile miliţiei. Dar aici tinerii au fost montaţi să fie fermi. în asemenea condiţii, eu, de obicei m-am iritat şi am demonstrat dreptatea mea, învinuind sau dojenind pe alţii. însă deodată m-am comportat cu totul altfel.

— Dumneavoastră aveţi prieteni? - i-am întrebat eu pe miliţieni.

Nu s-au aşteptat la o asemenea întrebare. Ei s-au înmuiat.

— Da, avem, şi care e problema?

— Dumneavoastră v-aţi abandona prietenul, dacă cineva v-ar propune s-o faceţi?

Timp de câteva minute, stând pe gânduri, ne-am privit. Apoi unul din ei a dat din umeri, după care amândoi au plecat.

— Cum explicaţi acest eveniment? - m-a întrebat paci entul.

La nivelul uman, interesele noastre niciodată nu coincid pe deplin. Cu cât ne străduim mai mult să dirijăm pe cineva, concentrându-ne asupra umanului, cu atât mai mult se vor naşte învinuiri, reproşuri şi iritări. însă dacă noi vedem în om în primul rând divinul, atunci întotdeauna găsim un limbaj comun şi înţelegere. în acest caz, orice problemă se rezolvă rapid şi reciproc avantajos. Aceasta înseamnă că trebuie să elaborăm în noi înşine obiceiul de a vedea în primul rând în om divinul şi să ne comportăm faţă de acest divin cu dragoste şi bunătate. Apropo, şi copiii trebuie să aibă aceeaşi atitudine faţă de părinţi. înainte de toate sentimentele pe care trebuie să le manifeste faţă de părinţi, se situează iubirea şi bunătatea. Indiferent cum te-a supărat părintele, nu este voie să te aperi emoţional, adică nu este voie să te iriţi, să te superi şi să reproşezi. Atunci înţelegerea comună va însemna o căutare reciprocă a divinului şi nu apărarea şi distrugerea umanului.

Dacă noi manifestăm în primul rând iubire faţă de un alt om, atunci putem percepe uşor acel uman care izvorăşte din divin. Pentru a conduce omul, trebuie să ţii cont de posibilul lui comportament. Apoi, de aici, trebuie să treci de la comportament la necesităţile şi dorinţele lui. Şi cu cât simţim mai bine aceste lucruri, cu atât ne este mai uşor să determinăm părţile sale slabe, adică dependenţa lui mărită de ceva, şi invers, capacitatea de a învinge ceva. Cum să ne comportăm faţă de semeni? în aşa fel încât ei să ajungă mai uşor la Dumnezeu. Văzând în om divinul, noi vom putea vedea când putem să ajutăm omenescul său, şi când este posibil să-l limităm şi să-1 prejudiciem. Cu cât îl înţelegem mai mult pe celălalt om, cu atât este mai uşor să găsim un limbaj comun cu el şi să rezolvăm împreună cu el o oarecare problemă. Legile dirijării se reduc la cunoaşterea esenţei umanului prin adresarea tot mai frecventă la divin. Şi cu cât ne-am obişnuit mai mult ca energia care

emană în primul rând din iubire să o adresăm eului divin al omului, cu atât mai mult nu ne este îngrozitoare individualitatea lui, neasemănarea cu noi, care pot deveni izvorul conflictului. Astfel, atunci ne este mult mai uşor să acceptăm boala şi înjosirea propriului eu uman. Să schimbăm reflexele supărării şi condamnării cu reflexele năzuinţei către iubire, ceea ce este destul de complicat, dar noi trebuie să găsim calea fie că dorim sau nu aceasta.

In memoria mea scânteiază o recentă convorbire cu o cunoştinţă. în glasul acesteia răsuna disperarea. — Nu ştiu cum să rezist la toate acestea, - spunea ea. - pe
mâna nepotului s-a declanşat o tumoare. Peste trei zile va fi supus unei biopsii. Fiica mea nu a citit cărţile dumneavoastră. Vă rugăm să ne spuneţi ce să facem, cum să acţionăm?

înainte eu m-aş fi aruncat de la început să diagnostichez copilul şi să văd cauza apariţiei tumorii. Dacă am fi înlăturat cauza, am fi înlăturat şi tumoarea. Acum însă conversaţia a decurs cu totul altfel.

— Copilul nu trebuie supus diagnosticării, - am spus eu.

— Atunci cum să procedăm?

— Diagnosticarea are sens atunci când omul a făcut maxi mum posibil pentru a se schimba şi a învăţat în mod real păstreze iubirea, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla. La început, problema trebuie soluţionată pe plan general, apoi examinate detaliile. Dumneavoastră doriţi să începeţi cu deta liile şi vă veţi gândi nu la iubire, ci la metode tehnice care contribuie la îndepărtarea tumorii. Situaţia, însă, este suficient de clară şi fără o diagnosticare, la să vedem, dumneavoastră aţi pronunţat fraza: „Cum să rezist la toate acestea?" înseamnă că dumneavoastră nici acum nu acceptaţi situaţia trauma tizantă. Dar dumneavoastră aţi citit cărţile mele şi aţi vizionat videocasetele. Ce să spunem atunci despre fiica dumnea voastră? Cu cât ne îndreptăm mai puţin înspre iubire, în cazul unor neplăceri, cu atât mai mare va fi nenorocirea, fiica dumneavoastră avea probleme cu soţul?

— Bineînţeles că da. Exista în permanenţă un fel de nemulţumire.

— Dacă noi nu ne orientăm spre iubire, atunci ne orientăm spre uman. într-un asemenea caz trebuie să creăm un model, utl stereotip de comportament just: fie un comportament

mediocru pe care îl vedem în lumea înconjurătoare, fie un comportament superior, ideal. Tot ceea ce iese din cadrul acestui model ne stârneşte respingerea, neplăcerea, o agresivitate interioară sau exterioară. Cu cât avem mai puţină iubire, cu atât mai tare susţinem modelul acceptat de noi. Fata dumneavoastră s-a aflat timp îndelungat într-o situaţie pe care nu a acceptat-o. Aceasta înseamnă neacceptarea, înjosirea destinului. Voinţa, destinul, aptitudinea, toate acestea sunt legate de mâini şi de picioare. La mamă, s-a acumulat timp îndelungat această negativitate, iar la copil, s-a manifestat ca tumoare. Pot să repet încă o data: pentru naşterea şi supravieţuirea copilului este necesară iubirea. Aceasta din urină apare atunci când noi ne îndepărtăm de uman. Eu nu o să o examinez acuma pe fiica dumneavoastră, dar sunt convins că mijlocul cel mai uşor de îndepărtare ea nu l-a putut accepta. Dacă ea, cu ajutorul oamenilor, nu a învăţat copilul să se purifice, atunci reacţia nejustă a acestuia faţă de evenimentele din viitor se va manifesta imediat prin boală. Dar întrucât în acest caz s-ar putea să intervină mai degrabă oncologia, mama nu are posibilitatea să păstreze iubirea, nu numai în varianta cea mai uşoară, dar şi în cea mai tare variantă, în cazul în care se tratează bolile şi nenorocirile. Dacă mama poate fi purificată numai prin moarte, dar ea încă va mai trăi, atunci, copilul ei are şanse de a supravieţui numai în cazul unor boli incurabile sau invaliditate. Bineînţeles că aici cauza nu rezidă numai în mamă, ci este vorba şi de viaţa anterioară a copilului, precum şi moştenirea întregului neam. Cu mama, însă, el este cel mai puternic legat şi în consecinţă, schimbarea ei trebuie să fie la maximum. Revizuiţi-vă din nou viaţa şi încercaţi sâ-j mulţumiţi Iui Dumnezeu pentru supărarea provocată de oameni şi pentru neplăcerile hărăzite de soartă. învăţaţi copilul să acumuleze dragoste şi el se va însănătoşi. Pentru a elabora reflexul de iubire şi de bunătate, trebuie să reamintiţi mii de situaţii problematice. Trebuie să repetaţi în permanenţă că adresarea ia iubire şi la Dumnezeu nu este ceva temporar, limitat la o perioadă, până când există problema, ci este ceva necondiţionat şi pentru totdeauna. Atunci, la dumneavoastră o să aibă loc schimbări profunde.

Eu stau culcat într-un compartiment de vagon, pe patul de sus. Sunt legănat uşor şi aud bătăile ritmice ale roţilor trenului,

în memorie îmi apar frânturi de situaţii. Noi aşteptăm cu toţii o minune şi dorim să intrăm în rai. începem o conversaţie în maşină. Jeepul imens alunecă cu siguranţă pe drumul de munte. în partea stângă se scurge apa albastră a râului Katon.

— Te rog să-mi oferi o soluţie cum să îndepărtez deodată ataşamentele, - mi se adresează interlocutorul.

— La tine totul durează şi este chinuitor. Trebuie să ierţi, să nu-ţi pară rău şi să nu-ţi fie teamă.

— Trebuie să existe o asemenea soluţie, când purifici dintr-odată sufletul şi îndepărtezi toate ataşamentele.

Eu am dat din umeri. O asemenea soluţie eu nu cunosc decât în teorie. Este necesar ca toate ataşamentele să le comasăm într-unui, iar apoi, de la eul uman să păşim la cel divin. Numai dacă divinul va deveni o mai mare realitate decât umanul, atunci sufletul s-a purificat, iar ataşamentele sunt îndepărtate.

— Dar acesta este un drum lung, - ridică el din umeri. Îmi recomanzi din nou să mă chinui, să sufăr şi să mă târăsc încet înainte. Tu să-mi dai soluţia ca să îndepărtez brusc toate ataşamentele.

— De ce să-ţi dau soluţia? i-am răspuns eu calm. - Tu ai soluţia.

.— Care? - s-a înviorat cu bucurie interlocutorul.

— Pistolul. Scapi deodată de toate ataşamentele.

Interlocutorul dă iar din umeri.

— Eu vorbesc serios cu tine.

-Tu înţelegi despre ce este vorba? - am răspuns eu. - Tu vrei ca în câteva clipe să-ţi purifici sufletul, adică să înveţi să ierţi, să devii mai blând în ceea ce priveşte caracterul şi să vezi în orice divinul. Uneori nouă ne trebuie ani de zile pentru a ne debarasa de un singur obicei dăunător. Iar tu vrei deodată să-ţi schimbi total caracterul. Aceste schimbări bruşte cauzează pur şi simplu moartea. Nu ajung rezervele de iubire.

— Dar cum a fost cu Christos, oamenii s-au schimbat într-o secundă?

— El avea un nivel suficient de iubire pentru ca omul să se transforme complet. Aceasta pentru că eul divin a fost mult mai real decât cel uman. Bineînţeles că noi putem aştepta cea de-a doua venire, dar este mai bine să începem să acţionăm

acuma, să năzuim spre Dumnezeu şi spre iubire. Aceasta se întâmplă lent şi chinuitor, dar în schimb sigur.
Gândurile mele se întorc la copilul bolnav. De obicei cancerul constituie o încărcare negativă a copiilor. Dacă un copil mic are cancer, atunci înseamnă că există probleme deosebite şi cu copiii viitori. în plan subtil el a fost atins de evenimentele din viitor. Trecerea în revistă în mod corect a acestora contribuie la venirea pe lume a viitorilor lui copii. Dar el are în loc de iubire numai furie interioară şi condamnare. Va trebui să-i spună bunicii şi mamei să aibă o grijă mai mare faţă de copilărie şi adolescenţă. în această perioadă se formează caracterul şi se pun bazele relaţiilor emoţionale faţă de lume. Maturitatea sexuală, dragostea, căsătoria, sarcina, toate acestea trebuie să fie pure. Cât de interesant este acest lucru, m-am gândit eu. De fapt, am citit în Biblie: va fi o judecată supremă şi Dumnezeu îi va pedepsi pe toţi pentru păcatele lor. Am crezut că tocmai aşa se va întâmpla, însă am uitat din nou faptul că Biblia este alegorică. în realitate, totul se aseamănă în esenţă, dar în contemporaneitate este altceva ca formă. în Biblie, judecata supremă trebuie să aibă loc în anii următori. Care sunt însă acele păcate pe care le-am acumulat? Se presupune că rezidă în copiii noştri. în mod periodic, orice grup de fiinţe vii, fie că moare, fie că trece pe o treaptă nouă. Acest nou apare prin schimbarea urmaşilor. Este natural faptul că sufletul fiecăruia trebuie să poarte o cantitate mare de iubire şi în aceasta constă esenţa dezvoltării umanităţii, adică pregătirea pentru o asemenea tranziţie. Pentru aceasta, de pe descendenţii viitori trebuie să cadă noroiul asupra părinţilor. Toate formele de agresiune faţă de iubire şi delimitarea de aceasta trebuie să se întoarcă la părinţi, care trebuie să suporte boala. Cu cât năzuiesc mai mult părinţii spre Dumnezeu şi spre iubire, cu atât mai repede are loc purificarea care poate să arate ca o boală, nefericire, catastrofe sau pieire. înseamnă că în curând se vor bloca principalele ataşamente. Una din principalele valori o constituie continuarea vieţii şi atracţia sexuală. în Evul Mediu, scăderea dependenţei faţă de toate funcţiile s-a manifestat prin epidemii, sifilis, gonoree, ciumă şi holeră. în prezent, locul lor 1-a luat SIDA, sterilitatea şi nar-cOlTiania. Cu cât este mai multă iubire în noi, cu atât mai catastrofală va fi purificarea la dimensiunile planetei. în prezent, fiecare om hotărăşte pentru el

încotro se va îndrepta: spre iubire sau spre condamnare. în ceea ce priveşte diagnosticarea mea reiese că prima izbucnire a purificării va începe în anul 2002, apoi o perioadă va urma o pauză. în anul 2008 va începe o răbufnire şi mai mare, care va dura până în 2020. Pentru unii, această trecere va avea loc pe neobservate, pentru alţii va fi chinuitoare, iar pentru cea de-a treia categorie va fi imposibilă. La nivelul de suprafaţă, viitorul este acolo, departe, imaterial şi invizibil. în plan subtil, viitorul este aici, acum. Cum suntem noi acum aşa va fi şi viitorul nostru. Putem să nu privim înapoi în trecut, trăind toate păcatele noastre. Putem să ne schimbăm în interior pe deplin, revizuindu-ne viaţa noastră viitoare. Atunci viitorul se va schimba. După concepţia clasică indiană a karmei, tu eşti condamnat să prelucrezi tot ceea ce ai înfăptuit cândva. Deodată, tâlharului care a fost răstignit lângă Christos, acesta îi spuse: „Tu ai avut încredere în iubire, tu ai văzut eul meu divin, păcatele tale au dispărut." Cu cât credem noi mai mult în iubire, cu atât se schimbă viitorul şi trecutul nostru. Câteodată, pentru aceasta, noi trebuie să pierdem dorinţa, voinţa şi viaţa. îmi vin în gând nişte articole interesante pe care le-am citit în ziare. în Statele Unite ale Americii, în unele state, violatorii sunt infectaţi cu substanţe care îi transformă în impotenţi pentru totdeauna. Unii dintre aceştia au fost bolnavi de SIDA şi a ieşit la iveală că SIDA dlspare împreună cu potenţa sau dorinţele sexuale. Savanţii au mers mai departe şi cu acordul pacienţilor de SIDA au trecut la experimentare, făcându-le asemenea injecţii, iar SIDA a dispărut. Savanţii s-au înşelat întrucât aceste injecţii nu au condus la impotenţă, iar cu toate acestea, boala a trecut. De multe ori au venit la mine oameni suferinzi sau care au suferit de homosexualitate sau narcomanie, iar în toate cazurile, eu am văzut unul şi acelaşi lucru, adică o imensă dependenţă de dorinţă şi viaţă. Aidoma păcatului originar al lui Adam şi Eva. Fie că dorim sau nu, noi trebuie să-1 depăşim. Se pune problema de ce SIDA, în general, îi atinge pe narcomani şi homosexuali? Aceasta se întâmplă pentru părinţii lor, soţiile lor sau copiii lor purtau în subconştient o dependenţă crescută de dorinţă şi viaţă. Atât homosexualitatea şi narcomania, cât şi SIDA pot fi uşor combătute dacă bolnavul este pregătit în mod real să renunţe la fericirea umană în folosul iubirii de Dumnezeu. Dacă

soţia şi mama sunt gata să acţioneze în această direcţie, respectivul proces trece mult mai repede şi mai uşor.

în permanenţă, eu m-am deconectat de probleme. Bătaia roţilor de tren care mă linişteşte şi mă destinde, mă poartă în ceaţa lipsită de formă. însă, din inerţie, îmi răsar frânturi de idei. Din nou cineva mi-a propus prin Internet alcătuirea unei hărţi a bolilor şi legăturilor acestora cu păcatele. N-am putut să înţeleg de ce nu doresc să compun o asemenea schemă. De-abia nu demult am înţeles că acest lucru împiedică posibilitatea de a avansa. Să presupunem că există o legătură precisă între boală şi încălcare. Omul s-a îmbolnăvit, s-a rugat pentru iertarea păcatelor, apoi s-a însănătoşit şi s-a dus mai departe. Apoi nu mai este nevoie să te rogi. Deja eşti sănătos şi tul decurge normal. Rugăciunea devine un mijloc de recă-
pătare a sănătăţii. Adică scopul rugăciunii este dorinţa şi viaţa.

>ju trebuie să despici firul în patru în caz de boală şi probleme, legându-le de o anumită încălcare, ci trebuie legate împreună soluţionând problema principală, adică trecerea umanului în divin. înainte m-am gândit că este suficient să învârti butonul în suflet şi totul revine la normal, dispare şi boala. Am îndepărtat ataşamentul pentru mult timp, dacă nu pentru totdeauna; şi mi se pare că totul decurge dintr-una în alta, totul este unitar. Dar dacă încercăm să normalizăm numai detaliile, atunci ne vom izbi întotdeauna de probleme noi. Un singur lucru se poate face acum: să sintetizăm tot ceea ce este încălcat, deteriorat, legat de tema dorinţei, adică ceea ce mai devreme numeam gelozie şi am văzut în ea numai dependenţă de relaţii şi de tema voinţei, de dirijare şi soartă, sau tot ce mai devreme am numit orgoliu şi am văzut în aceasta numai dependenţă de aptitudini. Deşi, din nou, acţionând asupra semnelor, aceasta ne va arunca de la un nivel uman la altul. Noi ne vom concentra iarăşi asupra încălcărilor noastre, uitându-ne înapoi şi depinzând din ce în ce mai mult de uman. Se cuvine să ne gândim mai puţin la uman pentru că acum nu este timpul.

Mă întorc la problemele mele. Copacul creşte din sământă. Sământa determină în întregime felul copacului. Din ce s-a născut diagnosticarea mea? în mare măsură, din dorinţa de a păstra viaţa şi sănătatea. Nu demult, m-a sunat o femeie la rugămintea unei cunoştinţe.

— Familia mea începe să se destrame şi s-a înrăutăţit brusc sănătatea. N-aţi putea să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

— Fata dumneavoastră cea mare s-ar putea să moară. Ea nu poate accepta sau primi în interiorul ei înjosirea dorinţelor, a relaţiilor şi atrădării. Dumneavoastră nu aţi învăţat-o să facă acest lucru. învăţaţi-o acum, până când nu este prea târziu.

După un minut de convorbire a început să mă doară puternic capul. Aceasta, evident, nu s-a datorat numai supraîncărcării. In momentul diagnosticării eu am gândit în subconştient nu despre faptul cum s-o ajut să ajungă la Dumnezeu, ci despre faptul de a întări sănătatea şi viaţa ei. Da, asta înseamnă că eu trebuie să revizuiesc atitudinea mea faţă de metode. Altfel, eu trebuie să-mi pierd sănătatea şi viaţa. Să trecem mai departe. Eu am încercat să explic totul în sistemul meu: cunoaştere-putere, putere-dirijare. Cu cât am încercat mai mult să înţeleg lumea înconjurătoare, cu atât mai mult doream s-o dirijez. Gândirea trebuie să fie înglobată în sentimente, iar sentimentele trebuie să se transforme în iubire. Adică impulsul pentru orice acţiune trebuie să izvorască din iubire. Dar la mine, numeroase acţiuni pornesc din logică, din înţelegere şi gândire. Aceasta înseamnă că accentul pus asupra dirijării creşte şi creşte în mod corespunzător şi orgoliul, astfel încât ne putem aştepta la ivirea unor mari probleme. In continuare, eu, în mod evident, am ghinioane cu urmaşii. In tinereţe, eu am avut multe trăsături precum aroganţă, supărare şi gelozie. Şi urmaşii sunt încărcaţi de-a binelea cu aceste trăsături. în afară de aceasta, mai am o trăsătură - tămăduirea, cu care m-am ocupat în ultimii cincisprezece ani. Nu demult mi s-a pus următoarea întrebare:

— Este posibil ca tămăduirea să influenţeze negativ asupra sănătăţii doctorului?

— Da, se poate, şi încă cum!

Omului care mi-a pus întrebarea i-au murit ambele neveste ■ cancer. Amândouă s-au ocupat de tratarea oamenilor. La una din lecţii s-a apropiat de mine o femeie şi mi-a povestit că după mulţi ani de tămăduire s-a îmbolnăvit de diabet. Astfel, concentrarea permanentă asupra vieţii şi dorinţelor a dus Ia creşterea multiplă a geloziei subconştiente, a pretenţiei ei faţă de bărbaţi, ceea ce a dus la îmbolnăvire.

îmi aduc aminte de un alt eveniment pe care mi 1-a povestit o femeie tânără:

— Ştiţi, eu am încercat să vindec cu ajutorul mâinilor şi după o perioadă mi s-a pus diagnosticul de leucemie. Printre altele, când eu tratam, am observat că şi caracterul meu s-a înrăutăţit. Imediat am încetat orice tratare. Am început să mă rog, iar leucemia a dispărut. Nu demult, un prieten de-al meu, în timpul unei conversaţii, a amintit de o cunoştinţă comună. Acesta a fost un tămăduitor cu calităţi superioare. Nu demult, însă, i s-a extirpat un rinichi.

„Apropo, despre rinichi, - m-am gândit eu. - Şi pe mine mă dor rinichii, iar scurgerea energiei continuă. în primul rând aceasta este legată de urmaşi. Oare i-am încărcat aşa de mult în ultimii cincisprezece ani? Dar pe de altă parte, dezvoltând înţelegerea şi mergând înainte eu am salvat nu numai viaţa mea, ci şi acopiilor. Dacă aş fi stagnat, ocupându-mă activ de tămăduire, mi-aş fi consumat puterile aducând daune şi mie şi copiilor. înţelegerea pericolului m-a mânat înainte, ducân-du-mă în permanenţă pe calea cea bună. Dar cu toate acestea, 0 oarecare criză e iminentă. Dacă încerc să mă ocrotesc de aceasta cu ajutorul rugăciunii, nici aceasta nu ajută. Ceva trebuie să schimb. Şi ce anume? Deocamdată nu ştiu. înţe legerea ajută să te schimbi mai repede. în aceste câteva luni eu trebuie să înţeleg ce anume mă împiedică să depăşesc umanul şi să ating adevărata iubire. Odată sarcina pusă, găseşti şi răspunsul la aceasta. Dumnezeu nu te încearcă peste puterile tale, mi-a venit această idee fiind pe jumătate adormit. Principalul este ca să nu ne fie teamă de viitor şi să avem încredere în noi. înainte de culcare trebuie să ne aducem aminte despre acceptarea deplină a voinţei Domnului" - m-am gândit eu, după care am adormit.

AMERICAN BEAUTY

La un seminar am fost întrebat dacă pictez. Eu am răspuns că nu dispun de energie pentru a crea capodopere, toată energia mea se consumă pentru scrierea cărţilor. Dar după a şaptea carte mă apuc neapărat de pictură. Pentru câteva secunde au trecut prin mintea mea amintirile referitoare la tablourile pictate de mine. Privit din afară totul pare simplu. Dacă ai timp, te aşezi şi pictezi un tablou. De fapt, ce se petrece? La început apare inspiraţia. Timpul curge din viitor în prezent. De acolo apare în chip de sclipire de moment imaginea viitorului tablou. Aceasta devine posibilă după crearea unei stări anume şi reţinerea

acesteia pentru o perioadă destul de îndelungată. Sufletul pictorului trebuie să se pregătească pentru naşterea picturii ca într-un proces de zămislire, iar atunci, din viitor apare fecundarea. Acesta este insă numai începutul, copilul trebuie să se nască!

Din punctul de sclipire încep să apară detalii şi se desfăşoară atât spaţiul cât şi obiectele materiale. Imaginea apărută, modelul, trăieşte într-un alt timp, diferit de prezent.

Apoi, timpul începe să se scurgă din prezent în viitor. Pictorul ia pânza şi apar diferite obiecte materiale. Forma, culoarea lor legătura dintre ele reflectă lumea înconjurătoare. Indiferent cât de variate şi individuale ar fi obiectele, ele sunt legate de unitatea iniţială. Şi această unitate nu dispare, indiferent cât de mult s-ar dezvolta individualitatea fiecărui obiect. Indiferent de dimensiunea pânzei, lumea creată de pictor trebuie să reflecte legile principale ale universului.  Adică în fiecare pictură, indiferent ce ar picta artistul, el trebuie să arate întregul univers. Pictura este holografică în timp şi spaţiu. Intr-o pictură contemporană de natură moartă, noi trebuie să simţim societatea în care trăieşte pictorul, pământul pe care se află el, sistemul solar în care se află Pământul, galaxia, acest Pământ, altă lume şi în ultimă instanţă întreaga existenţă.

Cu cât există mai multă iubire în sufletul pictorului, cu atât mai mult va izvorî din planul subtil sclipirea şi iluminarea, iar anvergura tabloului va fi cu mult mai mare. Dar cu cât trebuie să resimţim mai multă iubire, cu atât trebuie să fie mai mare disponibilitatea noastră de a învinge atracţia fericirii umane. Sau, vorbind într-un limbaj simplu, cu cât este mai mare dimensiunea suferinţei pe care o putem primi şi suporta, păstrând dragostea, cu atât mai mari sunt posibilităţile noastre de creaţie.

Iată de ce picturile create de pictori talentaţi nu constituie pur şi simplu reflectarea dimensională a lumii închise într-un volum mic, ci este un mijloc prin care se descrie cum anume din uman se creează Divinul. La fel ca şi orice film artistic reuşit care ar fi prezentat o scenă nouă fără să depăşească spaţiul unei camere. Se poate prezenta o imagine desfăşurată a stenţei omenirii în întregime. Eu mă uitam la filme care au cerit un renume mondial şi care au obţinut multe premii. S-a doverit că toate aceste filme sunt realizate cu exactitate în

elanul emoţiilor profunde. Totodată, prin problematica unui singur om, ridică acele probleme pe care trebuie să le rezolve toată omenirea.

Nu demult am vizionat filmul care a cucerit cinci premii Oscar". Filmul se intitula „American Beauty" (Frumuseţea americană), făcând aluzie la un subiect american frumos. Dar începutul filmului a fost straniu. Eroul filmului vorbeşte despre sine din punctul lui de vedere şi spune că i-a mai rămas puţin de trăit. Prima preocupare a eroului principal, în fiecare dimineaţă este masturbarea în baie. Soţia, este o femeie iritată şi în permanenţă supărată pe el. Când ea se dezlănţuie cu pretenţiile sale, eroul principal îi aduce aminte că pentru afacerile ei a contribuit şi el cu bani. Divorţul pentru ea va fi dureros. El îşi iese din fire şi îşi înjoseşte mereu soţia. Cu fiica sa nu are nici un contact. Mai mult decât atât, când aceasta vede că tatăl ei începe să-i facă curte prietenei ei, este gata să-1 omoare. De fapt, nu numai că este gata, ci în mod real caută mijloace de a-l ucide. Filmul prezintă un interior splendid, cina la lumina lumânărilor şi o întreagă patologie care priveşte fiecare erou prezentat.

Alături de ei stau vecinii. Oare lumea lor interioară este mai bună? Nu. Se pare că este chiar mai rău. Un colonel din armata americană este gata să-1 omoare pe fiul său, aflând că acesta a intrat în cabinetul lui, încălcând dreptul său teritorial şi dreptul Proprietăţii private. El îşi urăşte fiul şi îl suspectează că se droghează. S-a purtat ca un tiran cu soţia, într-o asemenea manieră, încât pentru ea a rămas o singură funcţie, adicv menţinerea ordinii ideale în casă. Apărând moralitatea, ordine şi curăţenia, colonelul ţine vesela la loc de cinste, dar în spatele acestora se vede zvastica nazistă. Cel mai nereuşit este băiatul lor. El nu numai că se droghează, dar şi comercia-lizează drogurile. Cu câţiva ani în urmă, pentru o observaţie lipsită de precauţie adresată lui de un coleg de clasă, băiatul aîncercat să-1 omoare. Datorită insistenţei tatălui, el a fost internat timp de doi ani într-o clinică de psihiatrie. Este bine cunoscut de cei din jur. Starea lui patologică stârneşte teama în rândul acestora.

In film sunt prezentate la întâmplare două familii americane tipice precum şi acele tendinţe care domnesc în societatea americană. Deplină izolare între copii şi părinţi, degradarea

relaţiilor familiale. Relaţiile umane între soţ şi soţie, în mare parte sunt de afaceri şi nu umane. Fiecare luptă pentru teritoriul său, apărându-l cu vehemenţă indiferent de cine. Aceste două familii arată deosebit de patologic. Dar prin ele sunt prezentate principalele tendinţe în cadrul cărora se dezvoltă societatea americană. Numai două persoane în acest film arată paşnic şi echilibrate, acestea fiind prieteni homo-sexuali care aleargă dimineaţa pe lângă casele eroilor principali.

Astfel, eroul principal trebuie să fie ucis. Apoi, se dovedeşte că pe el vor să-1 omoare cu toţii. Deci, propria fiică ce nu vede în el un tată ci un bărbat libidinos. Propria soţie, pe care nu o dată a înjosit-o. Vecinul, a cărui stabilitate şi linişte Ie-a încălcat. Unde este acel mecanism de declanşare ce lansează evenimentul prezis? Eu m-am uitat la film şi nu am mai văzut ■ jc asemănător. Dimpotrivă, eroul face cunoştinţă cu prie-a fiicei. O fiinţă tânără, senzuală, care tot timpul povesteşte , Dre penisurile bărbaţilor şi despre aventurile ei fără să se fiiască deloc. Mai mult decât atât. El trage cu urechea la ceste discuţii care au loc în dormitorul fiicei sale cu prietena e; §i unde aceasta, cu răsuflarea tăiată de la fanteziile erotice spune că doreşte o apropiere fizică cu el. Se întâmplă ceva cu eroul principal. El se apucă de culturism pentru a fi pe placul tinerei fete. Se învoieşte de la serviciu, şantajându-i totodată pe superiorii săi. După reacţiile lor se vede că acest fel de a fi nu îl caracterizează, dar acest lucru nu constituie întreaga metamorfoză prin care trece el. Pe deasupra, el face cunoştinţă cu vecinul şi începe să consume narcotice. Deci, cu el se petrece cu adevărat un proces straniu. Dar este de neînţeles unde poate duce acest proces. Odată, el 1-a chemat pe tânărul vecin pentru a obţine următoarea porţie de droguri. Colonelul, urmărindu-1 de la fereastră pe băiatul lui, a văzut întâlnirea acestuia cu vecinul, a dedus că băiatul său este homosexual. După aceasta, îi trage o bătaie zdravănă băiatului şi îl alungă din casă. Mai departe se întâmplă ceva de neînţeles. Apărătorul curăţeniei, moralei şi principiilor, colonelul, vine la erou şi începe să-1 sărute pe buze, manifestându-şi acordul pentru începerea unor relaţii homosexuale. Fiica doreşte să plece pentru totdeauna din

casă. Soţia, care s-a antrenat cu pistolul la poligon, a decis să-şi omoare soţul, întrucât nu mai putea suporta înjosirea.

M-am uitat la film până la mijloc şi mai departe nu am avut stare să mă mai uit. Dacă autorul a vrut să prezinte moravurile care domină în societatea americană, atunci acestea sunt şi aşa cunoscute din ziare. De ce este nevoie să băgăm încă o dată nasul în mizeria umană? A trecut un timp oarecare şi, neavând ce să fac, am hotărât să văd până la capăt acest film. Dacă eroul principal trebuia să fie omorât, atunci în fiecare situaţie trebuia să apară cauza asasinării lui. De asemenea, şi ;n comportarea eroului principal trebuia să fie ascunsă pricina morţii, „sâmburele rolului", cum spunea Stanislavski. Dar eroul se comportă la fel ca oamenii obişnuiţi. Se ceartă cu o soţie dură, doreşte să se culce cu o fată tânără, pleacă de la un loc de muncă şi se angajează într-un alt loc, consumă droguri pentru a se detaşa de o viaţă familială de care s-a săturat. Se pune întrebarea de ce să fie omorât? De ce moartea lui este o legitate, dacă despre aceasta se vorbeşte la începutul filmului şi iată că se apropie dezlegarea. Fiica, certându-se cu prietena, fuge de acasă, iar tatăl rămâne singur singurel cu prietena ei care are experienţă în desfătările sexuale, în ciuda vârstei sale fragede. Şi deodată, spre mirarea eroului principal, se clarifică că prietena fiicei sale nu are nici o experienţă sexuală şi este virgină. Aceasta înseamnă că toate porcăriile şi relatările sale erotico-sexuale au fost simple scorneli. în faţa lui, el vede o fată fragilă şi fără apărare. Iar dorinţele sale sexuale se înfrânează deodată şi se transformă în gingăşie şi căldură paterno-prietenească. Dacă a existat sau nu între ei o relaţie sexuală, în film nu se precizează. S-ar putea să fi fost. Dar noi vedem o faţă a unui om cu totul diferit. Un om delicat, bun la suflet şi binevoitor. „Totul va fi bine" repetă mereu el. Şi noi credem acest lucru. Dar iată că în acest moment, nu se ştie de ce, soseşte cu maşina acasă soţia lui cu pistolul încărcat. Iar după puţin timp vedem ţeava pistolului care se apropie de pul lui. Dar el este omorât totuşi nu de soţie, ci de vecinul olonel. Happy end-ul nu a ieşit. Adică, a ieşit totuşi, dar din motive necunoscute, după acesta a urmat un deznodământ sângeros.

Oare totuşi de ce l-au omorât? Şi de ce filmul se termină cu povestirea bizară a eroului principal despre moartea sa. Adică viaţa s-a întrerupt, dar eroul continuă să trăiască. De ce trebuia să se arate aşa ceva? în ultimul timp, în arta cinematografică americană, marile premii sunt obţinute de filmele care sunt într-adevăr educative, sunt în spiritul blândeţii, al înţelepciunii, al înţelegerii şi iertării. Dacă acest film a obţinut numeroase premii, înseamnă în primul rând că este un film important pentru America. Acest film, deci, are o importanţă educativă pentru întreaga societate americană.

A trecut un timp şi eu am înţeles că lucrurile stau într-adevăr aşa. înainte, la capătul străzilor principale se construiau biserici. Omul care trecea pe stradă trebuia să fie atenţionat în permanenţă despre divin. Acest lucru îl ajuta pe om să se dezvolte. La capătul bulevardului principal al New York-ului care se numeşte Wall-Street şi care se află în Manhattan nu este aşezată o biserică ci o statuie a unui taur imens. Este acel taur de aur la care se roagă Wall-Street. Banii nu reprezintă pur şi simplu fericirea materială. Aceştia sunt în primul rând înfăptuirea dorinţei şi apărarea vieţii. La aşa ceva se roagă omenirea contemporană? La ce visează această omenire? Ea visează la bunăstarea vieţii şi la înfăptuirea dorinţelor. America reprezintă liderul. Ce înseamnă frumuseţea? Aceasta este sensibilitate, dorinţă. în ce constă visul american? El constă în bogăţia care permite îndeplinirea tuturor dorinţelor şi creează o viaţă confortabilă. întrucât la baza dorinţelor stă continuarea vieţii, adică dorinţa sexuală, frumuseţea în stil american trebuie să fie în primul rând sexuală.

Pentru a obţine succese, trebuie să fii lider, să f]j putemic,nu trebuie să semeni cu alţii şi nu trebuie să fii victimă. In America poţi să jigneşti un om foarte puternic spunându-i: „Tu eşti un ratat!" Există un program genetic al organismului care determină dezvoltarea lui în continuare. Programul genetic al societăţii este sistemul de orientări valorice, de ţeluri prioritare şi felul în care acestea sunt transmise tineretului. Aşa cum vede tineretul mediul înconjurător, aşa va fi el în viitor. Totul este conceput în aşa fel, încât copiii constituie lupa părinţilor. Orice program se intensifică de zeci de ori, urmând fie dezvoltarea, fie degradarea.

Cum vede lumea înconjurătoare acela după care a primit titlul acest film? Ce fel de sistem de valori propovăduieşte şi încearcă să accepte reprezentanţa conducătoare a tineretului american? Principiile sunt câteva. Principiul de bază îl constituie banii. De dragul lor poţi să te culci chiar cu cel care nu-ţi place. De dragul lor poţi să renunţi chiar la toate („de la orice sentiment sufletesc"). Pentru a primi mulţi bani trebuie să te evidenţiezi. Şi n-are importanţă dacă tu omori pe cineva sau îl salvezi. Important este să atragi atenţia. Atunci vei avea celebritatea şi, prin urmare, banii. Trebuie să fii cinic, să ai voinţă şi să fii dur, să mături fără şovăire tot din calea ta şi să mergi spre o viaţă de succes.

Iată genele care stau la baza formării adolescenţilor americani. Ce îi aşteaptă - dezvoltarea sau degradarea? Filmul arata tocmai acest lucru. Punctul culminant al filmului are loc mei când eroul se îndrăgosteşte de o fată tânără. Ce să alegi, a neostea sau sensibilitatea? La început, sufletul eroului tinde ore dragoste. El încearcă un sentiment înălţător. Dar ceea ce a ascultat el îi schimbă orientarea. Astfel pentru el viaţa şi dorinţa devin un scop absolut. Iar pentru îndeplinirea propriei dorinţe se poate face orice. Se poate trăda şi şantaja, şi acest lucru el îl face la locul de muncă. De ce are el nevoie de bani? Pentru a-şi satisface dorinţele. El îşi cumpără o maşină nouă la care a visat dintotdeauna. Şi cu cât el depinde mai mult de dorinţele lui şi de viaţă, cu atât devine mai agresiv şi în primul rând faţă de soţie şi fiică. . Şi cu cât sentimentele lui faţă de adolescentă cresc, cu atât mai puternică este dependenţa de dorinţe şi cu atât mai agresiv devine nu doar la exterior, ci şi în interior. Când această dependenţă interioară depăşeşte un anumit nivel, atunci trebuie să piardă ceea ce îi umple sufletul de agresivitate şi îl îndepărtează de iubire. Dacă acest proces ar fi avut loc încet, el s-ar fi desfăşurat în felul următor: la început ar fi avut loc distrugerea dorinţelor, adică s-ar fi destrămat familia, s-ar fi deteriorat sănătatea şi ar fi scăzut potenţialul. Apoi s-ar fi destrămat soarta. Adică pe erou l-ar fi urmărit insuccese băneşti şi aceasta până când el n-ar fi restabilit genele deformate ale concepţiei sale despre lume. El ar fi început să supravieţuiască atunci când s-ar fi întors spre iubire şi ar fi simţit că dorinţele lui, plăcerea sexuală şi viaţa lui sunt secundare. Dar aici sentimentele care îl cuprind sunt prea puternice, iar procesul se

desfăşoară rapid. Inerţia sentimentelor îl împinge ferm pe erou de la iubire la viaţă şi dorinţe. Linia roşie este deja depăşită, dar el nu ştie acest
lucru. Eroul este condamnat, el şi aşa va fi omorât de cineva-fie de soţie, fie de vecin, fie de fiică sau de o maşină aflată în trecere. Şi în acest moment, văzând în faţa sa pe fata lipsită de apărare, el înţelege că aceasta este cu totul alta în interiorul ei. Ea a încercat să fie aşa. Ea a vrut numai să corespundă frumuseţii americane şi visului american. înseamnă că au eşuat şi trădarea lui, şi înjosirea celor apropiaţi, şi idolatrizarea sexualităţii. Eroul se întoarce din nou spre iubire şi pentru el dorinţa, sexul şi viaţa devin secundare.  Degradarea lui se opreşte. El a ales o altă cale şi înţelege că această cale îl duce spre salvare. Dar genele nu se schimbă dintr-odată. Conştiinţa îl îndreaptă spre supravieţuire, dar emoţiile interioare profunde au acumulat o inerţie ireversibilă. Cine îl va ucide? Fata, soţia sau vecinul colonel. De ce oare? Pentru că propria concentrare asupra reuşitei în viaţă şi a dorinţelor sunt stabilite din punct de vedere ideologic. în ce constă esenţa fascismului? Divinizarea vieţii şi a dorinţelor. Care este esenţa socialismului? Ea constă în acelaşi lucru. Numai că fascismul s-a autointitulat naţional-socialism. Ca să dobândească adevărata fericire, un grup de oameni trebuia să înlăture celelalte grupuri, adică să nimicească toate naţionalităţile de pe pământ şi să lase una singură. Trebuie să fie o naţiune absolut pură, o morală absolut pură şi cele mai drastice legi. Numai atunci se poate păşi spre un viitor luminos. Colonelul doreşte să-şi facă o viaţă curată ca un cristal. Conştiinţa lui interpretează în mod specific visul american. Iată de ce el îi urăşte pe homosexuali, pe narcomani, şi venerează în taină fascismul. Deodată, însă, în lumea lui minunat orânduită şi precisă intervine eşecul. Partea lui personală, adică fiul lui, se dovedeşte a fi narcoman şi homosexual. Viaţa şi dorinţele colonelului au suferit un crah. Dar imensa dependenţă de dorinţe şi orientarea către ele rămân. în exteriorul iui, el se aruncă în direcţie opusă, încearcă să devină el însuşi homosexual schimbându-şi în realitate, pur şi simplu forma de concentrare asupra dorinţelor. Dar pentru el, acest lucru se sfârşeşte tragic. El a plecat dintr-o tabără în alta, pe care a urât-o. Dar acolo el nu a fost primit. înapoi nu se mai putea întoarce, ceea ce înseamnă că trebuie să se omoare fie pe sine, fie pe

vecinul său. Fascismul propune să-i omori pe alţii, de aceea el a hotărât să-1 omoare pe vecinul sau. Cum se termină filmul? Eroul bizar vorbeşte despre viaţa lui, despre moartea lui. Aceasta este cea de-a doua lui revelaţie. La început, sentimentul iubirii părea mai important decât dorinţele. Acum, sentimentul iubirii i s-a părut mai important decât viaţa, iar dorinţele s-au destrămat, însă iubirea şi bunăstarea au rămas. Şi iată că eroul principal împărtăşeşte cu noi experienţa de viaţă şi cea de dincolo de moarte, ajutându-ne să simţim cum trebuie să trăim în mod corect şi ce este fericirea adevărată. Orice capodoperă comprimă într-un  punct spaţiul  şi timpul. Comprimând spaţiul, arată prin sine întregul univers. Comprimând timpul, arată trecutul, prezentul şi viitorul. Acest film ajută societatea americană nu numai să se vadă dintr-un anumit unghi dar să vadă şi posibilul său viitor.

Numeroasele decenii de alergat după fericire au format în America un genotip emoţional ce va fi greu de invins. America ni-1 aminteşte pe eroul principal care începe să realizeze deficienţa percepţiei sale asupra lumii. Dar, această revelaţie poate apărea destul de târziu. întrucât America reprezintă liderul ideologic pentru majoritatea ţărilor lumii, în această ţară au loc mai repede acele procese care se acumulează pe ascuns în întreaga omenire. Şi, când vom conştientiza şi simţi orientarea corectă şi vom începe să ne schimbăm, depinde de noi dacă o vom face până la, sau dincolo de linia roşie.

A trecut o perioadă şi eu m-am întors iarăşi în gând la acest film. în ei este totuşi vorba nu numai despre ţara soarelui care apune, ci şi despre civilizaţiile occidentale. Dacă la începutul filmului se vorbeşte despre faptul că eroul principal trebuie să moară, înseamnă că noi trebuie să vedem cum comportamentul şi concepţia despre lume a eroului principal pot duce la boli şi moarte. Este un film despre viaţă şi de aceea cauzele din cadrul lui sunt prezentate destul de exact. In primul rând, este vorba de atitudinea incorectă faţă de femeie, umanul este situat mai presus de Divin. Dacă bărbatul vede în femeie numai o femeiuşcă, dacă senzualitatea şi sexualitatea sunt un scop, acest lucru duce la deteriorarea sănătăţii şi destrămarea vieţii. Eroul, comiţând o greşeală capitală, comite apoi şi celelalte greşeli. Nu ai voie să jigneşti şi să înjoseşti femeia, nu ai voie să

te superi pe nimicuri, nu ai voie să te răzbuni, să învinuieşti pe cineva, nu ai voie ca problemele nerezolvate să le stingi cu alcoolul şi narcoticele şi nu ai voie să trădezi. Toate acestea, însă, Ie-a comis eroul principal pentru că el are deplasate reperele primordiale. Omul trebuie să ofere mereu o doză de iubire şi căldură celor apropiaţi şi lumii înconjurătoare. Trebuie să activezi în permanenţă iubirea din sufletele celor apropiaţi. Cu cât dăruim mai multă iubire, fără a cere ceva în schimb, cu atât depindem mai puţin de valori şi de lumea înconjurătoare.

Dacă nu mergem spre iubire, atunci ne îndreptăm spre supări şi blamare. Supărările amplifică gelozia, iar blamările amplifică orgoliul. Eroul principal a văzut prea târziu, dincolo de toate straturile omeneşti, iubirea. Târziu pentru corpul său, dar la timp pentru sufletul său, întrucât de suflet poţi să ai grijă chiar cu câteva secunde înainte de moarte, pentru că sufletului îi este menit să trăiască mai departe. Această senzaţie se şi transmite în dialogul de după moarte al eroului principal.

## TANGO CU TIMPUL

Decembrie, anul 2000.

Ies din bucătărie şi arunc o privire asupra orologiului agăţat pe perete. Acul ce indică secundele a rămas imobil. Soţia remarcă privirea mea şi mă anunţă:

— Trebuie dus la reparat, s-a stricat aseară. Am crezut la început că nu este bună bateria, am pus una nouă, dar nimic nu s-a schimbat.

Eu, absent, mă uit la ceas, îl scot de pe perete şi fac instinctiv diagnosticarea, ca să văd ce s-a întâmplat. Oprirea ceasului are legătură cu mine. în acest moment ceasul începe să ticăie, iar secundarul începe să se mişte, dar nu aşa cum trebuie. Mă uit la ceas şi sunt nedumerit. Apoi înţeleg: secundarul se învârte invers. O jumătate de minut acul merge înapoi. Apoi se opreşte o secundă şi, ca şi cum s-ar fi trezit la realitate, începe să se mişte ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat cu ceasul? - mă întreabă soţia.

— Eu am probleme cu timpul amorf, - îi răspund eu, - iar ceasul reacţionează. Agăţ ceasul înapoi pe perete, acesta merge şi nu se opreşte. Mă întorc la gândurile mele. Da, într-adevăr, în timpul amorf, eu nu prea arăt bine. Trebuie să mă apuc în mod serios de mine. „Se întâmplă ceva ciudat", mă gândesc eu. Cercetările merg anevoios, mă plictisesc şi îmi vine să abandonez totul. Dacă ating un nou nivel mai repede decât trebuie, purificarea se produce la scară atât de mare încât poţi să te desparţi de viaţă. Trebuie să găsesc ritmul normal, în care nu se va amesteca regretul cu teama. Pentru aceasta nu trebuie să forţez timpul.

Apropo de timp. Acum un an am fost la Paris şi o cunoştinţă de-a mea mi-a propus să ne întâlnim. Ne plimbam prin încăperile spaţioase ale Luvrului.

— Tu înţelegi? - mi-a spus el. - O dată ce esenţa fericirii sentimentale este legată de timp, atunci agresivitatea faţă de timp ne ataşează de esenţă. Deci nu doar gelozia, supărarea sau condamnarea, nu numai teama faţă de viitor şi remuşcările faţă de trecut, dar şi faptul că eu întârzii undeva, constituie de asemenea agresivitate faţă de timp. Dacă eu visez la ceva şi doresc cu îndârjire ca acel moment să se apropie cât mai repede, înseamnă de asemenea agresiune faţă de timp. Dacă eu
nu am reuşit acel ceva şi încep să mă învinuiesc, acest fapt duce de asemenea la probleme.

— Interesant, - zic eu, - merită să ne gândim la acest lucru. In general, dirijarea vitezei scurgerii timpului încă nu reprezintă o încălcare. încălcarea are loc atunci când motivaţia trece de la iubire la fericirea umană. Atunci visul devine oarecum o idee „fixă". Dar şi temerile, frământările, părerile de rău, bineînţeles, amplifică dependenţa de timp şi de fericirea senzorială. în decursul cercetărilor mele s-au conturat următoarele corelaţii: corpul nostru este legat de nivelul material, spiritul nostru este legat de spaţiu iar sufletul nostru - de timp. S-ar putea ca acest model să nu fie foarte exact, dar a funcţionat bine. Treptat, noţiunea de suflet a început să se stratifice în trei: dorinţă, voinţă şi viaţă. întrucât toate dorinţele se cumulează spre continuarea vieţii atunci, depăşirea dorinţelor este legată de depăşirea dependenţei de viaţă.

Astfel, viaţa naşte dorinţa. Ea este primordială, iar continuarea cercetărilor a demonstrat că dorinţa este primordială în raport cu viaţa. Să le luăm pe rând.

Este uşor de zis să trecem de la eul nostru uman spre cel divin. Dar de ce nu se reuşeşte acest lucru? Aparent totul este simplu: ai lepădat ataşamentele, sufletul ţi l-ai pus în ordine şi ai purificat copiii. Astfel, umanul este curat, culoarul este deschis. A rămas doar să-l parcurgem. Dar, oricât ai căuta calea, nu se ştie de ce ne întoarcem din nou la uman. întrucât principala fericire este cea senzorială, atunci tocmai aceasta trebuie depăşită pentru a percepe eul nostru divin etern. Fericirea senzorială este direct legată de timp, iar aceasta înseamnă că trebuie să depăşim dependenţa de timp. Dar cum să procedez dacă nu ştiu ce este timpul? Ce anume cunosc eu în momentul de faţă? Timpul nu este eterogen, el este stratificat. Dar cum se raportează straturile unele faţă de celelalte şi ce anume reprezintă ele, eu nu am ştiut. Am fost convins că atunci când încep să studiez serios profunzimea fericirii senzoriale, eu ajung la straturile noi ale timpului şi le voi putea descrie. Nu am reuşit nimic, dar nu este nici o problemă. Eu voi continua să lucrez mai departe. A trecut o perioadă de timp până când am înţeles de ce este Imposibilă trecerea umanului spre divin. Aceasta s-a dovedit a fi legată de structura timpului. Trecerea oricărui proces care are loc în univers dintr-o stare în alta, are Ioc printr-un punct. Pentru ca starea umană să treacă într-o altă stare, mult mai aproape de cea divină, ea trebuie să se comprime într-un punct. Dacă încrucişăm două linii drepte, în stânga - câmpul larg se îngustează treptat şi se formează punctul. Din acest punct porneşte dezvoltarea şi lărgirea celuilalt proces. Legea negării negaţiei. Punctul este negarea procesului anterior. în limbajul cercetărilor mele, bazele fericirii umane, Ia urma urmei, trebuie să se contopească într-o singură noţiune. Atunci umanul se opreşte şi se poate vedea realitatea divinului. Dar eu nu am reuşit nicidecum acest lucru. Dorinţa şi voinţa s-au scurs una în cealaltă, dar nu s-au unificat. Gelozia s-a scurs în mândrie şi invers. Noţiunea de viaţă, într-o oarecare măsură, le-a unificat. Dar nu s-a format nicidecum un tot unitar. în cele din urmă, slavă Domnului, am putut să reduc totul la trei noţiuni şi mi-a fost mai uşor să explic problema pacienţilor.

— La început, să prelucraţi tema mândriei, - le spuneam eu. - Treceţi prin viaţă şi păstrând iubirea, acceptaţi eşecul voinţei şi sorţii dumneavoastră, a capacităţilor dumneavoastră şi a posibilităţilor de conducere. Dacă aţi simţit că acestea v-au părăsit, treceţi la tema geloziei. Aceasta înseamnă eşecul relaţiilor, al trădărilor, al înjosirii dorinţelor, al înjosirii principiilor dorinţelor dumneavoastră, adică dorinţa de a avea copii, de acrea o familie, dorinţa sexuală etc. Când v-aţi eliberat de acestea, treceţi la viaţă. învăţaţi să păstraţi iubirea atunci când sunteţi bolnav, muribund sau pe cale de a fi asasinat. Indiferent de gradul în care va fi înjosită şi destrămată viaţa dumneavoastră, iubirea se păstrează. După ce aţi simţit prezenţa realităţii iubirii în suflet, prioritatea acesteia în raport cu viaţa, cu dorinţa şi voinţa, începeţi să vă rugaţi pentru copii. Dumneavoastră sunteţi deja sănătos, iar acum îi însănătoşiţi pe urmaşi.

In principiu, această informaţie este suficientă pentru a vindeca cele mai grele boli. în general, am fost mulţumit cu rezultatele cercetărilor mele, precum şi cu practica de vindecare a bolnavilor. Cinstit vorbind, am început să obosesc după zece ani de muncă într-un ritm infernal, astfel încât, aş fi dorit să mă odihnesc în sfârşit, ocupându-mă de altceva. Există deci trei ataşamente şi trei esenţe. Adevărul este însă că nu am reuşit să rezolv problema îmbătrânirii. „Eu am crezut că îmbătrânirea este legată de mersul timpului. Cazurile de întinerire se întâmplă periodic. Omul întinereşte când se îndrăgosteşte. Dacă, însă, dragostea se transformă în pasiune, atunci se întâmplă invers, omul îmbătrâneşte foarte repede. Deci dragostea întoarce timpul înapoi, iar pasiunea îl goneşte înainte."

Mi-am adus aminte nu demult de o notiţă citită în Italia. O femeie se duce Ia o tămăduitoare care o face mai tânără şi mai frumoasă. Dar după aceasta începe problema nereţinerii urinei şi a fecalelor pe timp de noapte. Femeia se duce la parapsiholog care o vindecă, dar după aceasta îmbătrâneşte din nou şi devine urâtă. Ea se adresează din nou tămăduitoarei, care o face încă o dată tânără şi frumoasă. Dar încep iarăşi necazurile nocturne. într-un final, femeia renunţă Ia tinereţe şi frumuseţe şi hotărăşte să trăiască aşa cum a creat-o natura. Ce s-a

"ntâmplat în acest caz? îmbătrânirea şi urâţenia blochează ataşamentul faţă de dorinţă şi viaţă. Atunci când stratul exterior s-a îmbunătăţit, dependenţa interioară de fericirea lăuntrică creşte mult peste limita periculoasă. Agresivitatea emanată s-a transformat într-un program de autodistrugere. Ce s-ar fi putut întâmpla mai departe? Fie ar fi îmbătrânit mai mult, fapt ce nu putea fi prevenit de tămăduitoare, fie ar fi apărut o boală care ar fi schimonosit faţa şi corpul sau ar fi dus la pierderea vederii şi la cancer. Dacă acest program de autodistrugere s-ar fi desfăşurat mai încet, atunci ar fi lovit copiii şi nepoţii. Urmarea unei asemenea întineriri ar fi fost mult mai gravă, adică timpul putea fi întors înapoi. Dacă acest lucru se petrece la nivelul de suprafaţă, atunci cu timpul apar mult mai multe probleme. Este adevărat că unii oameni îmbătrânesc foarte repede, iar alţii - încet. Eu nu vorbesc despre nemurire. Dar există un mecanism care contribuie la încetinirea îmbătrânirii. Indiferent cât am examinat eu cazul patologic al îmbătrânirii rapide, mereu s-a ivit tema geloziei, adică concentrarea asupra dorinţelor şi a vieţii. înlăturând ataşamentul faţă de aceste aspecte, pacienţii s-au însănătoşit, şi-au recăpătat vederea şi s-au resorbit tumorile. Nemaivorbind de restabilirea familiei şi a valorii depline a existenţei. Dar după aceasta nimeni nu a întinerit. Toate încercările mele de a rezolva problema îmbătrânirii nu s-au încununat cu succes. Orice dorinţă din viaţa mea s-a înfăptuit. Am atins tot ce am dorit. Dar se pare că abordarea temei îmbătrânirii am început-o prea târziu. Este adevărat că această problemă nu a rezolvat-o nimeni. Dar asta este o slabă consolare. Cum să procedăm în asemenea cazuri? Să nu ne lamentăm şi să mergem mai departe.

Acum un an, când am încercat să găsesc cauza uno îmbolnăviri succesive, în mod surprinzător, mâna s-a înde părtat de zona obişnuită în care se aflau viaţa, voinţa şi dorinţa „Doamne, iar au apărut noi ataşamente", - m-am gândit eu Oare care sunt acele structuri noi de care putem să ne ataşăm iar eu nu le cunosc? Nu am putut să mă informez despre acest lucru. Toate încercările mele de a străpunge bariera de apărare nu s-au încununat cu succes. Atunci, eu am încercat să clarific această structură. „Poate că această structură se află într-una din lumi", -judecam eu. Am obţinut rezultate neaşteptate. în

nici una din lumi nu a apărut această structură, adică pur şi simplu ea nu aexistat în acest univers. Şi ce dacă? înseamnă că acesta este un alt univers", - am hotărât eu. Nu vreau să-1 plictisesc pe cititor cu detalii, dar când am încercat să descopăr diferenţa dintre universul celălalt şi universul nostru, pentru mine rezultatele au fost neaşteptate. Principala diferenţă a fost mersul invers al timpului. în celălalt univers, timpul s-a scurs înapoi. Şi oricât de mult aş fi încercat după această întâmplare să palpez noua structură, aceasta s-a transformat pentru mine într-o cutie neagră. La urma urmei m-am resemnat. Cu atât mai mult, treptat, am ajuns la un intermediar.

Am găsit structura în care timpul se mişca în direcţii diferite. Am judecat în felul următor: există universul nostru în care timpul se mişcă din trecut în viitor. Există un alt univers, în care timpul se mişcă invers şi există un univers suprem, în care aceste două timpuri se unesc şi curg în acelaşi timp în direcţii diferite. Este uluitor faptul că activitatea cu structura supremă în care timpurile s-au amestecat, s-a desfăşurat mult

i bine şi mai activ decât cu structura în care timpul se 'ntorcea înapoi. Pe urmă, cu ocazia diagnosticării, am ajuns Hin ce în ce mai des la structura cu timpul amorf. Treptat, am eliminat cuvântul univers, şi toate structurile le-am însemnat cu litere: T.N. (timpul normal) şi T.A. (timpul amorf). în ultima vreme, când eu am căutat de ce anume este ataşat sufletul pacientului, mâna, trecând prin zona dorinţelor, a trecut în zona vieţii. Iar apoi, brusc, a trecut din timpul normal în cel amorf. Aceasta înseamnă că rădăcinile dorinţei şi ale vieţii se găsesc în timpul amorf. După aceasta m-a cuprins o bucurie imensă şi am respirat uşurat. Toţi cei trei parametri: dorinţă, voinţă şi viaţă, s-au contopit într-unui, adică în dorinţă.

înseamnă că în prezent, posibilităţile depăşirii umanului sunt mult mai mari şi dacă în mod real prelucrăm toate situaţiile ivite la nivelul timpului amorf, noi vom putea tămădui orice îmbolnăvire. Mai departe trebuia să rodez această informaţie. Lună de lună, diagnosticând bolnavii, eu am ajuns la rădăcinile problemelor lor, adică dependenţa de dorinţă, iar apoi, brusc şi pe neaşteptate, a urmat surpriza. Alături de dorinţe a început să se contureze încă o structură. Treptat, eu am început să înţeleg că această structură este voinţa. Deci, din structura timpului normal, rădăcinile voinţei şi dorinţei s-au transferat, au migrat în

timpul amorf. Este adevărat că noţiunea de „viaţă" a rămas în timpul normal. A început să mă preocupe de ce. Apoi, dintr-odată am înţeles. Timpul amorf constituie acel nivel subtil unde nu există moarte. Acolo nu există diferenţa dintre natura vie şi nevie. Entuziasmul meu s-a transformat în dispoziţie normală de muncă. Nu îi puteam atribui toate păcatele unui singur lucru; au rămas numai două: gelozia şi orgoliul, dorinţa şi tendinţa de a conduce, respectiv voinţa. înseamnă că dorinţele au apărut înainte de viaţă. „Apropo, - m-am gândit eu, - dacă universul nostru, la baza lui, se rezumă la două valori, atunci Biblia are într-adevăr dreptate când stipulează că totul se limitează la două păcate principale: primul păcat îl constituie divinizarea dorinţelor, renunţarea la iubirea faţă de Dumnezeu de dragul dorinţelor sexuale, dorinţa de a avea copii, de a continua viaţa, adică păcatul iniţial al lui Adam şi Eva. Păcatul al doilea îl constituie povestea îngerului care s-a transformat în diavol, când hotărârea de a conduce, voinţa, aptitudinile devin scopul în sine şi sunt puse mai presus decât iubirea de Dumnezeu.

Mi-au trebuit zece ani de muncă, - am gândit eu, ca să mă conving încă o dată în plus de justeţea previziunilor biblice despre esenţa umană, dar acum am început să înţeleg mai profund sensul parabolelor biblice. „Apropo, monada care este desenată în Orient, adică interdependenţa a două începuturi, masculin şi feminin, reflectă de asemenea unificarea dialectică a principalelor structuri ale universului.

Au trecut deja peste 2000 de ani iar noi de abia începem să înţelegem ce spune Biblia. Deseori, coborârea noastră pe Pământ închide în faţa noastră marile adevăruri încifrate. Nu demult am urmărit sufletele celor dispăruţi şi am început să înţeleg ce este raiul şi iadul. Sufletul, după moarte, stratifică încet structurile legate de viaţă şi după patruzeci de zile începe să intre în straturile lumii de dincolo de moarte. Poposind un timp în această lume, sufletul se transformă şi trece în alte lumi. Cu cât este mai mare iubirea, cu atât mai imens este ciclul existenţei în alte lumi. Acolo timpul este comprimat şi se vede viitorul. Cu cât sufletul trece prin mai multe lumi, cu atât sunt mai mari posibilităţile şi aptitudinile de care dispune omul la naştere. De multe ori, am văzut suflete încărcate de petele negre ale urii, de lipsa dorinţei de a trăi, care nu au putut intra în alte lumi. In consecinţă, la următoarea naştere, omul va

avea anumite dezavantaje în posibilităţi, soartă şi sănătate. Sufletele sinucigaşilor, ale oamenilor care au comis crime împotriva iubirii, deseori, după moarte, nu pot pătrunde în straturile lumii de dincolo de mormânt. Este natural ca în naşterile ulterioare, posibilităţile unei asemenea persoane vor fi reduse până la limită. Raiul oferă posibilităţi sufletului nostru de a se dezvolta armonios după moarte, cooperând cu toate structurile universului.

De obicei, toate închipuirile despre iad şi rai se limitează la valorile divin şi uman. Raiul reprezintă înfăptuirea deplină a tuturor dorinţelor, o viaţă stabilă şi binefăcătoare. Iadul înseamnă eşecul total al tuturor dorinţelor şi o permanentă înjosire a vieţii. Dar care sunt cele mai puternice forme de înjosire a vieţii? Tigaia încinsă, cazanul cu apă fiartă. Apropo, a trecut ceva timp şi am înţeles că denumirea de timp amorf nu este adecvată, întrucât vectorii timpului nu din aceasta se scurg haotic în diferite părţi, ci în două straturi opuse unul celuilalt. Totuşi, noţiunea de timp amorf am păstrat-o pentru a uşura munca. La fel, înainte, eu, în sinea mea, le-am spus tuturor: „eu te iubesc". Apoi am înţeles că trebuie să iubeşti în primul rând divinul din om şi am început să spun: „eu îl iubesc pe Dumnezeu în tine". A trecut un timp şi am început să spun din nou: „te iubesc" subînţelegând că în primul rând eu iubesc eternul şi eul divin în celălalt om ca şi în mine. Nu am rezolvat problema îmbătrânirii, dar reprezentările mele despre timp au devenit mai profunde, la fel ca şi înţelegerea lumii şi bazele acesteia. Dacă noi dorim să înţelegem lumea, îndepărtându-ne de ea pentru a ne urca mai sus şi mai sus, atunci mai devreme sau mai târziu, într-un anumit punct ne împotmolim. Dacă mergem însă după iubire, ea poate să ne înalţe la orice culme a înţelegerii, a sintetizării şi cunoaşterii a tot ce este viu.

## SEMINARUL

Se apropie sfârşitul mileniului. Trebuie să-1 marchez cumva, să trag concluzii, să sintetizez tot ceea ce am făcut. Cu cât înţelegem mai bine trecutul, cu atât este mai uşor să lucrăm cu viitorul. înainte de seminar am decis să primesc câţiva oameni, întrucât eu eram dispus pentru o sintetizare la maximum a tuturor problemelor, la seminar, colaborând în subconştient cu

câmpul meu, vor veni acei oameni, ale căror probleme îmi vor fi de folos pentru a mă descurca în problemele mele de cercetare. Am considerat că primirea va dura aproximativ două ore. Dar a durat peste şase ore. în general, din cauza a două femei. Uimitor, dar nu am putut să explic nicicum faptul că ele nu percep în mod corect lumea. Am avut două cazuri dintre cele mai grele. De fapt nu au existat nici boli, nici nenorociri, ci numai starea psihologică a celor două femei. Şi iată că intră la mine prima femeie:

— Mă bucur că vă văd, - îmi spuse cu un glas echilibrat. -In principiu, tocmai pentru aceasta am venit. Dar, printre altele, mă frământă o problemă. Am procedat corect? Eu l-am dirijat în totalitate pe primul meu soţ şi se pare, că astfel l-am omorât. Când am hotărât să mă mărit a doua oară, mi-am spUs. „voi ceda în orice situaţie s-ar ivi". El a avut deficienţe serioase. Dar nu mi-am permis să-mi exprim condamnarea sau nemulţumirea. Totodată, el a fost foarte bolnav şi necesita o îngrijire deosebită iar eu am rezistat la orice. Dar nu demult soţul mi-a comunicat că s-a îndrăgostit de o altă femeie şi m-a părăsit. Eu aş fi putut să-1 reţin, să-1 păstrez lângă mine, dar nu am vrut să omor iubirea din sufletul lui şi i-am dat drumul. El este fericit acolo unde s-a dus şi soţia i-a născut un copil. Deci iată, aş dori să ştiu dacă am procedat corect?

— Este greu de spus, - i-am arătat eu. în general pentru iubire trebuie să lupţi şi în primul rând prin a te schimba pe tine. Undeva aţi procedat greşit, dar nu pot înţelege ce s-a întâmplat.

Femeia se uită la mine cu părere de rău.

— Ştiţi ceva, v-am văzut şi asta mie îmi ajunge. Poate că nu trebuie să scormonim în problemele mele. Trebuie pur şi simplu să trăim şi viaţa le orânduieşte pe toate.

Mie mi-a rămas să-i spun „da" şi să-i dau drumul să meargă în pace. Diagnosticarea mea percepe numai structurile grosiere de câmp, a căror deformare este legată de corp şi, destul de strict, de soarta omului. Pot simţi cele mai subtile momente, dar nu le văd. Protecţia şi influenţa au acţionat deja de îndată ce ea a intrat la audienţă. Nu pot să capăt o informaţie exactă, întrucât câmpul s-a netezit. Dar am simţit că ea se va prăbuşi. Iar situaţia ei va deveni din ce în ce mai periculoasă.

— Nu plecaţi, - am spus eu. Ceva este în neregulă cu

dumneavoastră.

__Dar eu nu neg dragostea faţă de soţ. Eu îl iubesc şi acum, - mi-a spus ea.

__Ştiţi ceva, mergeţi şi luaţi loc, lucraţi asupra dumnea voastră, poate astfel se limpezeşte tabloul, - am propus eu.

Ea ridică sprâncenele întrebător, se ridică şi pleacă. Intră a doua pacientă. Ea este agitată şi trece un timp până când se linişteşte. Pe faţa ei simpatică se observă urmele unor frământări puternice.

— Eu încă din tinereţe am avut probleme cu bărbaţii, - îmi spune ea. - Sunt mândră şi foarte susceptibilă, nu pot să iert. Dar iată că m-am îndrăgostit şi la noi totul a mers minunat. L-am iubit şi am văzut că şi el mă iubeşte. Şi încet, încet, totul se îndrepta spre nuntă. Cu alte cuvinte, nu afost nici o fiinţă mai fericită ca mine. Deodată, în timpul unei sărbători el a dispărut şi timp de câteva zile nu m-a sunat. în aceste zile era să înnebunesc. Mi-a telefonat numai după o săptămână şi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, mi-a propus să ne întâlnim. Eu l-am înjurat şi am trântit receptorul. Apoi am plecat. Când m-a sunat din nou eu am fost gata să-1 iert, dar se pare că în săptămâna în care a dispărut, a fost cu o femeie cu care se cunoscuse nu demult. După convorbirea noastră telefonică, el s-a dus din nou la ea, dar cu toate acestea el a vrut să se întâlnească cu mine. Nu am putut să înţeleg de ce îşi bate joc de mine într-un asemenea hal. Deci, relaţiile noastre nu au mers. După câteva luni, m-a sunat din nou, dintr-un alt oraş şi mi-a spus că mă iubeşte la fel de mult ca şi înainte. Dar, în acest timp, a reuşit să se căsătorească cu acea femeie. Eu i-am spus: „Dacă tu mă iubeşti, cum ai putut să te căsătoreşti cu alta?" El a bălmăjit ceva pentru a se justifica şi a repetat că mă iubeşte. „Ei, dacă mă iubeşti, - i-am răspuns eu, - vino la mine, divorţează de acea femeie, până când nu apare un copil pentru că dacă apare, atunci va fi prea târziu". El a început să mintă ceva şi a repetat din nou că mă iubeşte. „De la această femeie nu voi putea avea copii, - a explicat el. - Ea este o prostituată şi pe deasupra mai şi bea." Trece un timp şi el telefonează din nou pentru a-mi declara dragoste. După aceasta am aflat că are un copil tocmai de Ia această femeie. Şi iată că aceste chinuri continuă până azi. Acuma mă aflu într-o stare cumplită. Nervii mei sunt la pământ. Ajutaţi-mă să înţeleg ce se întâmplă.

— înţelegeţi? - spun eu, - femeile din neamul dumneavoastră au învăţat să iubească, dar nu au învăţat să sufere. Când noi experimentăm iluminarea prin iubire, acest sentiment ne poartă în cele mai sacre structuri ale existenţei. Dar dacă ne atingem de aceste structuri se poate muri, dacă sufletul este întinat. Iată de ce, multor oameni le este închis accesul spre dragostea adevărată. Dar dacă dumneavoastră trăiţi această iubire, atunci chiar şi pentru o perioadă de timp, trebuie să vă purificaţi de tot ceea ce este uman. Adică dumneavoastră trebuie să învăţaţi să vă păstraţi dragostea când relaţiile se destramă cu omul iubit şi când are loc un eşec al dorinţelor dumneavoastră, când sunteţi jignită ca femeie, când viaţa dumneavoastră se prăbuşeşte la fel şi speranţa de a avea copii şi o familie. Dacă păstraţi iubirea şi nu căutaţi vinovaţi, numai atunci puteţi avea fericire umană în acea măsură pe care a stabilit-o iubirea dumneavoastră. Atât cât dobândim în viaţă din uman, atât trebuie să şi pierdem. într-o mare dragoste sunt
ascunse valori umane colosale şi acesta este viitorul, imensa nosibilitate a urmaşilor noştri şi a noastră proprie în vieţile următoare. Dacă noi păstrăm această iubire şi nu o lepădăm, ne asigurăm propriul viitor, precum şi cel al urmaşilor. De la această bogăţie colosală putem cădea în dependenţă şi putem muri şi putem fi privaţi de viitor. Totodată, putem să ne salvăm mărind năzuinţa spre iubirea divină, adică păstrând iubirea atunci când se prăbuşesc toate formele în care se transformă aceasta: viitorul, copiii, familia şi relaţiile cu omul iubit. Dumneavoastră puteaţi să fiţi purificată prin moarte, prin boli sau nenorociri. Dumneavoastră aţi primit o variantă ocrotitoare printr-o altă persoană, şi încercaţi din răsputeri să renunţaţi la ea.

— Atunci de ce îmi vorbeşte el mereu despre dragoste? De ce mă minte? - mă întreabă chinuită femeia.

— El nu vă minte, - îi răspund. - Fără iubire în suflet nu aţi fi rezistat la o asemenea tortură. Cu mărturisirea lui, el vă ajută să păstraţi iubirea în suflet şi să treceţi prin acea purificare, care v-a hărăzit-o Dumnezeu.

— Dar de ce trebuia să mă chinuiască aşa de mult?

— înţelegeţi, el nu are nimic comun cu aceasta. Starea dumneavoastră interioară determină ceea ce se petrece cu dumneavoastră. Mă uit în ochii femeii şi văd că ea nu mă

înţelege. - Ştiţi ceva? Mergeţi, staţi jos şi lucraţi asupra dumneavoastră, - i-am spus eu ei. - încercaţi să vedeţi voinţa divină în toate. Străduiţi-vă să păstraţi iubirea în ciuda oricărui fapt.

Ea şi-a şters lacrimile şi a plecat. Au mai trecut pe la mine încă două paciente, dar eu nu îmi mai aduc aminte ce probleme au avut şi ce le-am spus eu. Probabil că a fost ceva destul de simplu.

Stau pe lângă masă şi privesc pe geam. Acuma intră prima pacientă care şi-a lăsat soţul să plece. Dar eu nu m-am dumirit despre ce este vorba. Orice sintetizare şi înţelegere ajunge până la un anumit nivel. Dacă rădăcinile situaţiei pătrund mai adânc, omul nu mă înţelege oricât de clar i-aş vorbi. Eu văd, însă, că în această femeie creşte cu repeziciune programul de autodistrugere. Acum acesta este de opt ori mai mare decât la începutul audienţei. Şi iată că ea intră, se aşează şi începe să vorbească. Eu înţeleg despre ce este vorba. Venind la audienţă, trebuie să te debarasezi de voinţa ta, de dorinţele tale şi viaţa ta. Cu cât este mai mare viteza proceselor în timpul audienţei, cu atât este mai periculoasă orientarea greşită. Această femeie nu a renunţat la tendinţa de a conduce. Ea şi acum stă şi mă dirijează sugerând ce trebuie să spun şi ce trebuie să fac. La început ea 1-a manipulat pe primul ei soţ şi considera că a lichidat această temă în întregime prin a cedarea în faţa celui de-al doilea soţ. Dar ea a început pur şi simplu să se auto-manipuleze. în exterior ea accepta situaţia, dar în interior au avut loc în permanenţă iritări şi pretenţii. Când toate acestea s-au acumulat într-o măsură periculoasă pentru viaţa soţului ei, el, în mod intuitiv, s-a cuplat cu o altă femeie, dar şi acum nu el a fost cel care a plecat, ci ea i-a dat drumul.

— Dumneavoastră puteţi să renunţaţi la iubire, - i-am spus, - dar nu puteţi renunţa pe deplin la manipulare. Chiar şi în cazul în care cineva vă omoară, dumneavoastră veţi da sfaturi şi veţi încerca să dirijaţi acest proces. în timpul audienţei, concentrarea dumneavoastră asupra voinţei şi tendinţei de a dirija a crescut într-o asemenea măsură, încât dumneavoastră nU scăpaţi fără urmări serioase, - încerc să-i explic eu. - Vă aflaţi într-o situaţie serioasă, încercaţi s-o înţelegeţi.

._Am şanse? - întreabă femeia.

Eu ridic din umeri.

__Atâta timp cât sunteţi în timpul audienţei, aveţi.

— Ce trebuie să fac?

— încercaţi să vă debarasaţi de voinţă, de tendinţa de a conduce şi de ataşarea de viaţă şi păstraţi numai iubirea de Dumnezeu.

în ochii femeii apar lacrimile.

— Mi se pare că am început să înţeleg despre ce este vorba, -îmi răspunde ea.

— Mai staţi o oră şi gândiţi-vă, - i-am propus eu, iar ea a ieşit.

Intră a doua pacientă. Mi se pare că totul este simplu. La prima femeie se potriveşte divinizarea voinţei, iar la cea de-a doua - divinizarea dorinţelor. Şi când eu am explicat mai devreme cauza şi mecanismul depăşirii situaţiei m-au înţeles, iar situaţia, sănătatea şi destinul au început să se schimbe. Apoi am înţeles că voinţa şi dorinţa se scurg una în alta, iar mândria se transformă în gelozie şi invers. Este deci necesar să depăşim dependenţa de ambele esenţe. Dar aşa de greu nu mi-a mers niciodată. înseamnă că, probabil, a existat o cauză care a alimentat ataşamentele lor. Pentru a le convinge a trebuit ca eu, în subconştient să pătrund la rădăcina situaţiei trăind prin aceasta mari încărcări. Deci, nu a funcţionat din nou atitudinea mea mecanică. Am deblocat ataşamentul faţă de dorinţe, apoi faţă de dirijare, şi pacientul devine sănătos. De ce s-a desfăşurat atât de greu această şedinţă? Nu am putut să explic. „Probabil că trebuie să fie ceva cu seminarul, - m-am gândit eu. Apropo, în ultimele câteva luni am o tendinţă pozitivă. înainte, am ţinut expuneri la începutul cărora am diagnosticat sala şi am văzut o diferenţă esenţială care a avut loc după expunerea mea. Starea sălii, pe măsura avansării experimentelor mele se îmbunătăţea mult mai mult şi pentru o perioadă mai îndelungată. Aproximativ cu un an în urmă am observat următoarele: în prima zi vin oameni pregătiţi care cunosc totul. In cea de-a doua zi, vin bobocii şi o parte din cei care au fost la prima expunere. Astfel, câmpul spectatorilor din cea de-a doua zi a fost mult mai favorabil decât în prima zi. Mi-am explicat aceasta prin faptul că spectatorii intră în contact unii cu alţii şi are loc transmiterea de informaţii şi transformări care se fixează prin prelegere.

în noiembrie 2000, am ţinut nişte lecţii în Sankt-Peterburg. Totul s-a desfăşurat la fel. în prima zi, energetica era neimportantă, în cea de-a doua zi era minunată. La o săptămână, am început să ţin conferinţe la Moscova. Mă uit la câmpul spectatorilor din sală şi nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat. Câmpul este limpede iar aceasta este legată nu de spectatorii din Petersburg ci direct de mine. Ce concluzie decurge de aici? înainte transformările au fost posibile prin contacte directe şi munca cu informaţia. Acum, când eu lucrez la niveluri mult mai subtile, la început are loc purificarea sălii, iar numai după aceea contactul direct şi munca. Cauza şi efectul îşi schimbă locurile, ceea ce în plan exterior este cauza, în plan subtil devine efect. Interesant. Dacă înainte oboseam după conferinţă, acum sunt destul de epuizat şi înainte de aceasta. Apropo, înainte de seminar, s-a creat o situaţie ciudată. De obicei, eu diagnostichez şi elimin acele programe care pot dăuna stării mele precum şi stării participanţilor. Cel mai periculos program care a apărut înaintea seminarului a fost teama faţă de bătrâneţe, deprimarea din cauza îmbătrânirii. Această temă referitoare la îmbătrânire nu am vrut să o abordez, dar nu se ştie de ce teama faţă de îmbătrânirea apropiată, teama referitoare la viitor, depresia şi neîncrederea în sine au părut a fi cele mai groaznice şi periculoase teme. în ceea ce priveşte depresia, totul este de înţeles. Aşa cum am explicat pacienţilor, principalul păcat al omului provine din păcatul originar al lui Adam şi Eva, adică din renunţarea la iubirea faţă de Dumnezeu de dragul vieţii şi perpetuării ei. Din punct de vedere cronologic însă, acesta nu este primul păcat, ci al doilea. Primul păcat a fost crima îngerului care a devenit diavol. El a trădat iubirea de dragul dorinţei de a conduce, al capacităţilor şi intelectului. De ce pentru el iubirea este secundară, adică dorinţa de a conduce a devenit o valoare superioară? Pentru că el a uitat despre originea lui divină, despre faptul că este de natură divină. Deci, fiecare dintre noi poartă acest păcat şi posibilitatea de a pierde eul divin. Când uităm noi faptul că suntem divini prin natură şi îl purtăm pe Dumnezeu în suflet? Atunci când înlăuntrul nostru nu suntem mulţumiţi de noi înşine. Supărarea pe propria persoană constituie o dorinţă ascunsă a propriei morţi. Iar dacă nemulţumirea de sine trece la un nivel profund, aceasta constituie o agresiune directă faţă de Dumnezeu şi conduce

imediat la moartea noastră. Atunci, pentru a supravieţui, noi ne ascundem de Dumnezeu prin eul nostru uman. Această agresiune ne distruge, dar nu ne omoară dintr-odată. Iată de ce pentru a ne întoarce la Dumnezeu, noi nu avem dreptul Sâ manifestăm profunda noastră nemulţumire de sine şi ne supărăm pe noi, întrucât noi suntem divini prin însăşi natura noastră. Suntem în permanenţă legaţi de Dumnezeu prin iubire şi nu avem dreptul de a atenta la eul nostru divin.

Trecem la teama faţă de viitor. Aici avem de-a face cu tema dorinţei ce provine din păcatul originar. Toate dorinţele noastre sunt îndreptate spre viitor. Cu cât suntem mai puternic ataşaţi de dorinţe şi le transformăm în sensul vieţii noastre, cu atât mai mult ne este teamă să le pierdem. întrucât dorinţele sunt legate de viitor, atunci ataşamentul faţă de acestea naşte frica faţă de viitor. Această teamă ne face să începem să gândim rău despre oameni, ne este frică că ne vor trăda, ne vor înşela şi ne vor supăra. Cu cât ne este mai frică de viitor şi gândim urât despre oameni, cu atât mai puternic ne ataşăm de viitor şi începem să-1 pierdem. Aceasta duce la boală şi moarte. Astfel, putem înţelege frica şi decepţia faţă de viitor. Acestea sunt în linii mari principalele caracteristici ale mândriei şi geloziei. Dar ce legătură are aceasta cu bătrâneţea? Iarăşi nu se înţelege. Conştiinţa se întoarce din nou la tema voinţei şi dorinţei. „Occidentul este Occident şi Orientul este Orient" şi ele nu se vor uni niciodată", - a spus Kipling. Criza lumii contemporane o constituie în primul rând criza a două sisteme de gândire: cel occidental şi cel oriental. Ele trec încet, încet, unul în altul. Dar dacă unificarea are loc rapid, atunci se distrug reciproc şi are loc neutralizarea. „Nu există oameni, ci există idei", - se spune în Orient. Dacă aceste două idei nu se
vOr uni şi nu vor alcătui o unitate diaristică, formând ceva nou, atunci ele vor muri. Această unificare a început cu câteva mii de ani în urmă. Politeismul a permis unor zei să meargă snre ideal, iar altora spre material. Aceste două sisteme de gândire diametral opuse ar fi putut să se unească numai în sistemul religios, care recunoaşte un singur Dumnezeu. O asemenea religie a devenit iudaismul. Punctul oriental de vedere care recunoaşte numai idei şi neagă această lume s-a unificat cu punctul de vedere occidental care recunoaşte lumea înconjurătoare ca o realitate. Dacă înainte, în religii, zeităţile au

reprezentat aspecte ideale sau materiale, în noua religie, noţiunea de Dumnezeu a ieşit din cadrul material şi ideal. Dar pentru a nu aluneca înapoi şi a nu se destrăma în părţi componente, trebuia îndeplinită o cantitate imensă de reguli care să permită diminuarea dependenţei de material şi de spiritual.

Oamenii s-au schimbat. S-au schimbat şi timpurile. Anumite reguli au cam îmbătrânit, iar informaţii noi despre învingerea celor doua aspecte principale ale umanului nu au apărut. Aceasta însemnă că, cu timpul, trebuia să apară tendinţa de diminuare a realităţii divine şi creştere a realităţii spirituale şi materiale care, alternativ, să schimbe importanţa lor. Creştinismul a făcut un salt imens în crearea divinităţii. Se pare că principalul mod de cunoaştere a lui Dumnezeu poate fi nu îngrădirea strictă a necesităţilor umane, nici urmarea scrupuloasă şi neabătută a tuturor regulilor şi obiceiurilor, ci în primul rând calea iubirii. Adică iubire faţă de Dumnezeu n» care îl purtăm în noi, iubire faţă de Dumnezeu pe care "i vedem în fiecare manifestare umană, iubire faţă de Dumnezei pe care noi îl vedem în fiecare părticică a lumii înconjurătoare Realitatea iubirii divine a ajutat la diminuarea dependenţei de baza fericirii umane. Cum să unim ceea ce înainte nu se putea unifica? Adică, realitatea spiritului care neagă materia şi realitatea materiei care nu recunoaşte spiritul. Pentru mulţi care citesc Noul Testament, numeroase expresii ale lui Christos par foarte contradictorii. Această contradicţie vizibilă apare pentru că în suflet există puţină iubire. Când în suflet există multă iubire, expresiile cu totul contradictorii şi care se exclud reciproc văzute din afară, îşi schimbă sensul şi încetează să se mai excludă reciproc. Dar, pentru a înţelege lumea la acest nivel şi asimţi un asemenea grad de încărcare cu iubire trebuie să învăţăm să parcurgem suferinţa în momentul despărţirii de bazele fericirii umane, păstrând prin aceasta iubirea divină. Fiecare dintre noi îşi aminteşte cum anume Iisus Christos a păstrat iubirea în momentul destrămării bazelor fericirii umane; destrămarea vieţii, eşecul voinţei şi a dorinţelor, toate acestea nu s-au manifestat în capacitatea sa de a iubi. Dar, după câteva secole, creştinismul s-a scindat în două ramuri. Din nou are loc reculul celor două componente, adică al celei occidentale şi celei orientale: catolicismul cu prioritatea

materialismului asupra spiritualului şi ortodoxia cu prioritatea spiritualului asupra materialismului. Dar ortodoxia nu echilibrează catolicismul şi apare islamul cu o justificare clară şi riguros fundamentată a priorităţii  spiritului asupra materialului. Lumea trebuie să se întoarcă la iubire întrucât
alitatea divinului este cuprinsă nu în idei şi principii, nu în u âţie şi lux, ci în iubirea care nu se supune nimănui şi nu depinde de nimeni.

Occidentul şi Orientul trebuie să se unească într-o calitate noua. Dar deocamdată, în straturile marginale au loc conflicte permanente. Este vorba despre conflicte între ştiinţă şi religie, între democraţia occidentală şi despotismul oriental. Contra-dicţiile se dezvoltă şi înteţesc conflictele dintre ele. Gândurile mi se îndreaptă spre Rusia şi destinele ei. Rusia care se întinde între Orient şi Occident a absorbit în ea de la început o contradicţie principală. Soarta Rusiei constituie o ilustrare a legii unităţii şi  luptei contrariilor, adică a două tipuri de gândire care au existat indivizibil şi care la început au fost amorfe şi indolente. Adică interacţiunea gândirii europene cu filozofia orientală. Treptat, Rusia trece la tipul oriental de gândire. Apoi apare Petru I şi are loc întoarcerea bruscă spre civilizaţia occidentală, însă fără a distruge stilul oriental de gândire. Gândirile opuse se formează şi încep să se contopească. Se accelerează puternic procesul de dezvoltare. Rusia are ca destin să unească aceste idei opuse. încercarea de a alege numai drumul occidental sau oriental se discreditează
subit.

La sfârşitul secolului trecut Rusia a încercat să meargă pe făgaşul occidental. Are loc schimbarea relaţiilor feudale şi concomitent transformările democratice. Ţarul este asasinat, încep să apară semnele haosului. De aici trecerea la o guvernare despotică. Aceasta se termină cu izbucnirea revo-luţiei din 1905. Ţara ia din nou cursul spre modelul occidental. Au loc reformele lui Stolâpin, apare gospodăria de fermier  Urmează o înflorire economică. Apoi asasinarea lui Stolâpin s' încetarea reformelor. Deci, ţara trece la modelul de gândire oriental. In continuare, au loc din nou explozii. Adică începutul primului război mondial şi apoi două revoluţii. După prima revoluţie se instaurează o scurtă perioadă de democraţie iar încercarea alăturării Rusiei

Occidentului se termină cu a doua revoluţie şi ieşirea din comunismul militar. în continuare urmează o explozie şi atunci, deodată, ideologul gândirii comunismului oriental, V.I. Lenin, comite o acţiune care se soldează cu o victorie. Acceptă sistemul de gândire occidental şi deschide drumul spre NEP (noua politică economică). Dar pentru Rusia gândirea occidentală pură înseamnă accelerarea destrămării şi decăderii. împreună cu destrămarea ţării se destramă şi personalitatea conducătorului ei - Lenin. Apare boala psihică şi imposibilitatea de a conduce ţara. în mod logic, ţara trece spre despotismul oriental. începe colectivizarea agriculturii. Haosul şi destrămarea se transformă în tendinţă de autoconducere colectivă. Intrăm în anul 1937. în continuare trebuie să aibă loc o nouă explozie şi aceasta începe cu cel de-al doilea război mondial. După război se naşte tendinţa spre democraţie, dar la fel ca şi anii '20 ea se transformă repede în contradicţia ei. încep din nou represiunile, mai departe explozia sau moartea conducătorului statului. Tiranul moare. în continuare trebuie să aibă loc trecerea la democraţia occidentală, orientarea spre proprietatea privată sau încercarea, în sfârşit, de unificare a două modalităţi diferite de gândire. încercarea lui Hruşciov de a introduce în ţară o democraţie relativă nu s-a soldat cu succes. Dar a apărut posibilitatea existenţei cot la cot a două sisteme diferite ştiinţa şi religia; idealismul şi materialismul. La fel ca

- anii '20, această tendinţă îşi găseşte reflectarea în primul -nd în arta anilor '60. în continuare trebuie să-şi găsească reflectarea în filozofie, politică şi economie.

Dar contradicţiile nu se opresc la acest nivel, ele încep să se neutralizeze reciproc, decăzând într-o stare amorfa. La fel ca după reformele lui Petru I, începe o perioadă amorfa, în care nu există un stil occidental sau oriental de gândire. După încheierea perioadei lui Brejnev începe o trecere bruscă spre modelul oriental pe care îl introduce Andropov. Oamenii sunt ridicaţi din cinematografe şi interogaţi de ce nu sunt ziua la lucru. Ar trebui să aibă loc o explozie sau moartea condu-cătorului, în ultimul timp, toate procesele sunt accelerate, iar Andropov moare destul de repede. După aceasta, o perioadă de timp urmează un respiro şi aspiraţia spre modelul occidental.

Gorbaciov începe transformarea democratică a ţării. Introducerea numai a modelului occidental este păguboasă pentru Rusia, iar Gorbaciov înţelege acest lucru. Iată de ce, alături de democraţie, el încearcă să păstreze ideologia socialismului, gândirea colectivă, potenţialul spiritual. Din această cauză, el comite la prima vedere o faptă cu totul absurdă. Declanşează campania împotriva alcoolismului. Pentru a înfăptui un salt înspre dezvoltarea condiţiilor materiale, ţara trebuie să-şi păstreze spiritualitatea. Dar ideologia comunistă nu a dat posibilitatea înfăptuirii echilibrate a celor două contradicţii. Socialismul a aparţinut mai mult modelului oriental întrucât în cadrul lui libertatea personalităţii era exclusă. Nu s-a reuşit înfăptuirea căii de mijloc. Ţara s-a scufundat din ce în ce mai mult într-o democraţie de hoţie, imposibil de guvernat. Gorbaciov şi persoanele care l-au înconjurat încearcă sa îndrepte situaţia, virând brusc spre dreapta. Se declanşează evenimentele din august 1991.

Rusiei nu îi este însă hărăzită soarta de a avea despotismul oriental. Puciul nu a reuşit şi încep transformările lui Elţîn. Gorbaciov înţelege târziu că în Rusia, democraţia fără ideologie se încheie cu hoţie şi destrămare. încă din 1985, Gorbaciov este convins că el va putea împăca cele două tendinţe contradictorii. Dar în 1986 are loc o catastrofa mistică: explozia centralei atomo-electrice din Cernobîl. Aceasta a fost o avertizare a ţării despre apropierea unor nenorociri. Gorbaciov vorbeşte despre o gândire nouă. Disciplina şi dirijarea trebuie să se desfăşoare nu datorită despotismului şi a măsurilor draconice faţă de popor. Acelaşi rol, dar mult mai eficient, îl poate îndeplini noua ideologie şi legile bine gândite. Dar ideologie nu a existat. După încercarea nereuşită de a se întoarce la disciplina orientală, ţara se scufundă în democraţia lui Elţîn cu elemente de despotism oriental. Se accentuează din nou tendinţa destrămării ţării şi începe pierderea autorităţii şi personalităţii conducătorului. După aceasta Rusia ar trebui să se îndrepte spre dreapta. Dacă ea se va îndrepta cu prioritate spre despotismul oriental, atunci se poate aştepta mai repede explozia sau moartea conducătorului. întrucât în Rusia nu exisă o ideologie, atunci mai degrabă ordinea trebuie menţinută prin măsuri despotice. Două explozii care au avut loc în anul 2000 demonstrează acest lucru. Când Rusia s-a concentrat asupra democraţiei occidentale,

adică asupra dorinţelor, a început procesul care ne aduce aminte de Sodoma şi Gornora. Când Rusia s-a concentrat asupra voinţei şi dirijării, adică
asupra stilului oriental de gândire, au început reprimarea poporului şi explozii.

Submarinul „Kursk" constituie un fel de simbol al dirijării militare. Turnul televiziunii „Ostankino" este simbolul dirijării informaţionale. Catastrofele care au avut loc cu aceste simboluri, vorbesc despre tendinţe periculoase care se acumulează în Rusia. Pământul devine din ce în ce mai fragil şi pentru el este din ce în ce mai periculoasă existenţa independentă a două contradicţii: civilizaţia occidentală care se îndreaptă spre destrămare şi descompunere şi cea orientală care se îndreaptă spre sinucidere colectivă. întrucât în Rusia aceste două tendinţe sunt exprimate deosebit de clar şi întrucât experienţa coexistenţei lor există în Rusia, se pare, că tocmai ea trebuie să creeze un model nou de gândire, care să nască o nouă politică, o nouă economie şi o nouă omenire. Gândurile mele se întorc din nou la seminarul care va avea loc mâine. în fiecare stat şi în fiecare om se desfăşoară o înteţire a unuia sau a altuia dintre procese, cum ar fi: întărirea dependenţei de dorinţe şi voinţă; trecerea de la gelozie la mândrie şi invers, care a funcţionat înainte şi este deja epuizat. îmi aduc aminte că înainte, concentrând toate problemele asupra temelor de gelozie şi mândrie, am explicat pacientului cum trebuie îndepărtate una sau alta din dependenţe şi acesta s-a însănătoşit. Dar s-a întâmplat destul de rar ca să vină pacienţi cărora le-am încadrat atât gelozia cât şi mândria şi le-am spus:

— Medicamentele mută de obicei problema dintr-un loc în altul. în cazul dumneavoastră medicina este neputincioasă, iar dumneavoastră aţi înţeles acest lucru. V-a rămas o singură cale, calea spre Dumnezeu. Dacă la dumneavoastră iubirea de Dumnezeu va fi mai mare decât realitatea, decât dorinţa şi voinţa dumneavoastră, atunci sunteţi salvat.

Mă gândesc mereu la problemele mele nerezolvate. Cu rinichii este mai bine, dar durerea nu a trecut. Mai mult decât atât, înainte de seminar, ea s-a accentuat. Apropo, deodată a început o durere puternică în regiunea plămânului drept, acolo unde s-a presupus că am o tumoră. Este interesant ce se petrece şi trebuie să mă descurc în această situaţie. Eu

descopăr legi, conform cărora se dezvoltă sufletul uman, descopăr legături între boli, comportament, caracter şi concepţia despre lume. Iată de ce, slavă Domnului, vindecarea la mulţi oameni are loc fără participarea mea. în al doilea rând, sunt leneş şi dacă la mine ar fi fost totul bine, atunci aş fi mers înainte, însă foarte lent. Astfel, în virtutea nereuşitelor karmice proprii şi a faptului că eu am acumulat de la toţi pacienţii mei problemele lor şi le-am luat asupra mea, eu păşesc în primele rânduri şi pentru a supravieţui, trebuie să merg mai departe. Indiferent de nivelul tratamentului, dacă nu eşti şarlatan, apărarea, protecţia, tot se înfăptuieşte atunci când realitatea eu-lui divin este mai presus de cel uman.

Acolo sus totul este de mult stabilit. Indiferent ce s-ar întâmpla, în orice caz, situaţia funcţionează în vederea creşterii iubirii faţă de Dumnezeu. Iar acum să vedem ce este cu destabilizarea.

înainte eu am crezut că filozofia este un lucru cât se poate de inofensiv, dar s-a adeverit că nu este chiar aşa. Posibilităţile de sintetizare sunt legate de ieşirea în planul subtil, unde timpul şi spaţiul se îngustează, se contopesc. Totodată, în cazul ieşirii în acest plan, omul se poate îmbolnăvi uşor dacă u are îndeajuns de multă iubire. în medie, la o oscilaţie medie a valorilor umane, eu rezist dacă ea nu depăşeşte 1300 de unităţi- Dacă aceasta se traduce în situaţii umane, atunci corespunde trădării prietenilor, morţii şi gravelor îmbolnăviri sau duce la invaliditate. O destabilizare de dimensiuni mai mari, iubirea mea nu va suporta. Este interesant de ştiut care este la mine nivelul destabilizării înainte de seminar, dacă ies la iveală cele mai periculoase probleme. Eu încerc să-1 socotesc şi mă cuprinde mirarea. Aoleu, 7000. Cu un asemenea ritm menţinut timp de 2-3 zile şansele de supravieţuire scad la zero. Este adevărat că acest ritm a durat aproximativ o oră iar apoi a dispărut. Mai degrabă la seminar ajung la asemenea idei serioase, pentru acceptarea cărora nivelul destabilizării trebuie să alcătuiască 7000 de unităţi, şi pentru aceasta încet, încet sunt pregătit. Deşi puţin probabil că este de 7000 de unităţi, totuşi oscilaţia destabilizării are rezerve. *

Este interesant de ştiut ce fel de neplăceri pot corespunde unui asemenea nivel. Ce poate fi mai dureros decât o boală

chinuitoare sau moartea? Eu încerc să înţeleg şi mă mir: se pare că relaţiile dintre bărbat şi femeie sunt mai dureroase.

în acest caz, nivelul de oscilaţie, adică boala şi chinurile pot depăşi 10 000 de unităţi. Capacitatea sufletului de a suferi este mult mai mare decât cea a trupului. Cu cât manifeşti mai multă dragoste faţă de celălalt, cu atât mai multe chinuri poate provoca aceasta. Savanţii pun în permanenţă întrebarea dacă se poate cunoaşte pe deplin Universul. Adevărurile care ieri au părut de neclintit, azi se destramă.

Se pare că legile despre lume pe care le descoperim şi viziunea ce ni se formează despre ceea ce reprezintă lumea corespund nivelului de dezvoltare al omului, posibilităţilor sale de sintetizare, cantităţii de iubire pe care el o poartă în suflet. Odată cu schimbarea noastră, se schimbă şi imaginea Universului. Iar atâta timp cât omul se dezvoltă şi se apropie de Dumnezeu, imaginea lumii se va schimba mereu.

Legile descoperite nu se desfiinţează, ele devin o parte a noului, a unei dimensiuni mai mari a lumii. Iată că tocmai acum, în preajma seminarului, am reuşit să concentrez toate valorile umane în două noţiuni: în dorinţă şi voinţă. Mai mult decât atât, în afară de structura timpului amorf, alături de aceasta am început să palpez structura X. In aceasta, ambele noţiuni s-au contopit. Tocmai cu această structură trebuie lucrat. închiderea mecanică a dependenţei faţă de dorinţă şi voinţă permite vindecarea multor boli. Dar întrucât ele nu sunt primare, atunci negativul care le alimentează dintr-o structură mult mai adâncă, mai devreme sau mai târziu creează probleme. M-a stimulat să înţeleg această problemă o situaţie ivită la seminar.

La audienţă a venit o femeie, care avea probleme serioase cu fiica.

— Fiica dumneavoastră nu poate primi purificarea nici prin oameni şi nici prin boli şi nenorociri. Ea nu poate păstra iubirea când este jignită şi trădată de alte persoane nici 5%. Concentrarea ei asupra voinţei şi dirijării este imensă. Ea depăşeşte de 10 ori nivelul periculos. Aceasta se petrece din cauza dumneavoastră - încerc să-i explic. Apropo, şi la dumneavoastră capacitatea de a-i ierta pe oameni este redusă Ia minimum.

Femeia se uită la mine cu interes.

.— Ştiţi, eu la vârsta de 17 ani am fost în Zagorsk, unde am vorbit cu călugării. Aceştia mi-au dat nişte sfaturi pe care |e-am respectat toată viaţa. Apoi am citit toate cărţile dumneavoastră şi am constatat o ameliorare substanţială a sănătăţii şi a destinului meu. După diagnosticarea dumneavoastră reiese că eu am o mândrie imensă, că nu pot ierta pe oameni, că nu am reuşit să păstrez bunătatea la necazuri şi la nenorociri. Mai mult decât atât, dumneavoastră spuneţi că fiica mea se află într-o situaţie foarte proastă. Vă rog să mă credeţi, eu ştiu să lucrez asupra mea, ca nimeni alta. După diag-nosticarea dumneavoastră situaţia mea este catastrofală.

Eu trag aer în piept şi suspin.

— Haideţi să vedem care este problema.

Am încercat să diagnostichez concentrarea ei asupra dorinţelor şi voinţei. A ieşit un rezultat uluitor. Ataşamentul faţă de dorinţe a fost de 10%, iar faţă de voinţă 5%, adică peste normal. Asta înseamnă că pentru ea totul trebuia să fie bine. Ca urmare a diagnosticării, eu obţin rezultate care se exclud reciproc unele pe altele. Deci, trebuie să caut o verigă nouă. Trece o perioadă de căutări anevoioase. Apoi încep să vorbesc rar:

— Nu-mi este destul de clar care este situaţia, dar dumnea voastră aveţi o concentrare mare asupra moralităţii şi eticii. La dumneavoastră, dreptatea este mai importantă decât iubirea. Rezistaţi la eşecul dorinţelor şi păstraţi iubirea. Suportaţi înjosirea şi neplăcerile, dar nu acceptaţi trădarea, batjocorirea poruncilor religioase. Faţă de iubirea vie, totul trebuie să fie secundar. De îndată ce noi postulăm valorile umane, chiar şi pe cele mai sacre, începe procesul de respingere a iubirii. La baza noţiunii de „om" stă conştiinţa colectivă dezvoltată. La baza conştiinţei colective stau noţiunile de morală şi etica Fără această dezvoltare nu e posibilă civilizaţia. Etica ne ajută să supravieţuim nu numai în prezent, dar şi în viitor. Iubirea creează legile eticii, iar acestea creează gândirea şi conştiinţa colectivă. Dacă noi nu ne adresăm iubirii în permanenţă atunci ne adresăm mai mult poruncilor, principiilor şi normelor. Astfel, într-un moment oarecare, pe neobservate, iubirea pleacă şi rămân principiile. Creştinismul a demonstrat că iubirea vie este mai presus decât orice postulat uman.

— Cred că aveţi dreptate, - a spus femeia. - Am avut întot deauna un sentiment mai pronunţat al dreptăţii.

— Adică dumneavoastră aţi socotit că lumea trebuie să fie condusă nu de iubire ci de conştiinţă.

— Tot ce se poate, - a răspuns femeia. - Se pare că la mine conştiinţa a depăşit în permanenţă iubirea şi a ieşit pe primul plan.

După ea, a intrat încă o femeie. Ea mi-a arătat fotografia iubitului ei.

— Ştiţi, el este musulman. Se roagă în permanenţă, îndepli neşte toate prevederile Coranului. Dar el nu poate face copii, motiv pentru care viaţa se destramă.

Am început să diagnostichez şi văd un tablou cunoscut. Dependenţa de dorinţe şi voinţă este minimală, dar concentrarea asupra moralei şi eticii este imensă. El este curat în prezent, dar din viitor iese în permanenţă negativul. Dependenţa de morală şi etică distruge structura viitorului, întrucât dreptatea se adresează tocmai acestora. Aici observăm legătura cu straturile timpului care depăşeşte limitele timpului amorf. Probabil că aceasta este legată de structura X, adică de structura dirijării timpului în care totul se uneşte într-un tot unitar. Din nou dăm de stratificarea timpului. Apropo, este vorba despre încă o posibilă cauză a problemelor mele nerezolvate privind cufundarea în timp. Şi iată că îmi aduc aminte de un episod care s-a petrecut la casa de vacanţă.

— Fericirea senzuală este legată de timp, - am explicat eu interlocutorului; aceasta înseamnă că trebuie să depăşim dependenţa de timp şi este necesar să creăm un model de timp.

El începe să-mi prezinte ipoteze, iar eu intru în dialog şi-1 sprijin. El chibzuieşte clar şi logic, dar schemele lui sunt superficiale. Eu observ acest lucru şi-i propun modele care să interacţioneze cu timpul. Acesta din urmă dirijează totul în univers. Din timpuri se nasc spaţiul şi substanţele. Din timp se naşte energia. Noi continuăm discuţia şi deodată, observ pericolul care se naşte. La noi a avut loc deformarea câmpurilor care a depăşit nivelul mortal.

— Să încetăm imediat discuţia despre timp, - i-am spus eu. - Nu suntem pregătiţi pentru a aborda această temă. Ataşa mentul faţă de dirijare a crescut de zeci de ori şi ne putem aştepta la probleme mari.

Am avut noroc. S-a stricat doar maşina cu care am venit la casa de vacanţă. Ea a trebuit să fie remorcată 200 de kilometri până acasă. înainte de a începe cercetările legate de timp, Hawking a căpătat o boală incurabilă. Kozanev a petrecut mulţi ani în lagărele staliniste şi tocmai acolo a ajuns la concluzia că izvorul energiei care alimentează stelele este timpul. Nimeni nu a putut să continue aceste cercetări. Discipolul lui nu a rezistat la supraîncărcare şi a murit după el. Einstein a distrus toate însemnările lui legate de experimentul Philadelphia în timpul căruia a reieşit că dirijând câmnui magnetic, se poate dirija spaţiul şi timpul. S-ar putea Ca structurile principale ale timpului să fie legate de viitor. D^ pătrunderea acolo este strict limitată. Apropo, urmaşii noştri sunt legaţi de asemenea de viitor. Ca atare, agresiunea faţă de urmaşi constituie şi agresiunea faţă de viitor. Am început să socotesc ce anume dăunează mai mult urmaşilor, adică ce nu permite să contactăm viitorul.

1. - Nemulţumirea de sine, neîncrederea în sine, depresia şi lipsa dorinţei de a trăi;
2. - Teama de viitor, frământările crescânde faţă de viitor;
3. - Dispreţul faţă de oameni în plan moral şi etic;
4. - întrucât iubirea dirijează timpul, şi ca atare şi straturile de viitor, orice renunţare la iubire înseamnă agresiune faţă de viitor.

Astfel, toate sursele deschise ale problemelor de la început s-au unit în două chestiuni: problema purificării urmaşilor şi problema purificării structurilor legate de viitor. Toate aceste chestiuni se transformă într-una singură - echilibrarea structurilor viitorului, întrucât mecanismul de purificare a copiilor şi a viitorului s-a dovedit a fi identic.

Acum câteva idei în legătură cu seminarul. El s-a desfăşurat cu succes şi mi-a furnizat o informaţie nouă. Este adevărat că după a doua zi a seminarului, noaptea, în pat, mă gândeam că nu voi rezista şi la a treia zi. Supraîncărcarea a fost mai mare decât aşteptările. Trebuia să-mi revizuiesc atitudinea faţă de muncă. Am promis să fac diagnosticarea tuturor, dar pentru mulţi şi fără diagnosticare totul a decurs normal, în ordine, după lecţii. Atunci am început să mă uit la ceea ce s-a "ntâmp'at înainte şi ce probleme se vor ivi în viitor. Acest lucru însă nu trebuia să-! fac. Trebuia să mă gândesc numai cum să ajut omul pentru a

păstra iubirea şi pentru a vedea voinţa Domnului în toate. Când te îndrepţi către Dumnezeu, nu trebuie să priveşti înapoi să vezi câţi metri ai parcurs şi nu trebuie să socoteşti câţi au mai rămas.

Eu am răscolit problemele umane făcând comparaţii, trăgând concluzii, fără să vreau mă concentram asupra îmbunătăţirii sănătăţii şi a vieţii. Când am înţeles acest lucru am răsuflat uşurat. Cea de-a treia zi a decurs normal.

Unul din participanţii la seminar mi-a pus o întrebare interesantă:

— La început, când dumneavoastră aţi vorbit despre structurile timpului invers şi amorf, eu am înţeles că de fapt este vorba de trecut, prezent şi viitor, iar acum dumneavoastră spuneţi că timpul invers este un alt Univers.

I-am răspuns că până în prezent eu socotesc că timpul invers este legat de o altă realitate şi un alt Univers. După aceea m-am gândit mult timp la această problemă şi am înţeles că viitorul este tocmai un alt Univers unde timpul se scurge în direcţia inversă. Deşi mai trebuie să clarificăm această problemă.

## O ZI DE AUDIENTE

— Totul este aşa de limpede atunci când omul explică lucrurile şi totuşi este aşa de complicat în viaţă, - îmi spunea o dată o pacientă.

Pentru a fi simplu şi de înţeles eu trebuia să lucrez mult, - am răspuns eu zâmbind. - îi invidiez pe clarvăzători, care obţin informaţiile de-a gata. Când încep să-mi apară unele probleme şi le diagnostichez, niciodată nu obţin un răspuns gata dintr-odată. Fac 15-20 de variante de diagnosticare şi de fiecare dată obţin un răspuns şi deseori un răspuns îl contra zice pe celălalt. După aceea trebuie să mă gândesc şi să coma sez totul într-unui. Acum, multe probleme au fost rodate până la automatism, dar de îndată ce a apărut o nouă temă, ies la suprafaţă zeci de modele şi începe procesul chinuitor de comasare, de concluzionare. în principiu toate bolile se rezumă la tema dorinţei şi voinţei. Mai există şi al treilea aspect - adică cel negativ, aruncat pe spinarea urmaşilor, întrucât copiii reprezintă viitorul nostru, divinizarea viitorului, agresivitatea faţă de acesta, agresivitatea faţă de iubire prin ^stabilizarea acesteia - toate acestea nu ne permit să ne punem în ordine urmaşii.

Eu repet din nou cele spuse de Christos: „Să nu vă gândiţi la ziua de mâine, trăiţi ca păsările. Dumnezeu vă va da!" în această frază concentrarea asupra viitorului se transformă în voinţă divină. De la dorinţă noi trecem la iubire, iar acum, în fiecare zi, dependenţa de dorinţe devine din ce în ce mai periculoasă. Problemele legate de vedere şi auz, de moartea prematură, de sterilitate şi impotenţă, de schizofrenie, de cancer, de hemofilie şi de poliartrită, de îmbolnăviri cardiace, de narcomanie - toate acestea sunt legate de divinizarea dorinţelor. Mama 1-a condamnat pe soţul ei, a fost geloasă pe el, iar fiica este narcomană, şi nu puteam s-o conving nicidecum că lipsa capacităţii de a păstra iubirea atunci când se prăbuşesc dorinţele, duce la grave probleme pentru copiii ei.

în memoria mea a apărut o scenă recentă. Mă uit în ochii femeii şi îi spun foarte rar, încercând s-o conving.

— Acum câteva luni doctorii i-au spus copilului dumneavoastră că îi vor face trepanaţie. A avut otită ceea ce înseamnă gelozie, iar dumneavoastră spuneţi: „Eu acest lucru nu-1 las aşa" şi continuaţi să aveţi pretenţii faţă de soţ. Dacă vă puneţi îii ordine sufletul, atunci se însănătoşeşte copilul şi se va schimba şi atitudinea soţului.

Aş fi dorit să vorbesc şi s-o conving mai departe, dar am reuşit să mă opresc la timp. Cu cât o conving mai mult şi mă rog de ea, cu atât mai mult trec de la orientarea spre iubire la Păstrarea vieţii. Am observat faptul că atunci când doresc să aJut o persoană pentru ca ea să dobândească iubire faţă de Dumnezeu, nu simt supraîncărcare, dar imediat ce pun accentul pe dorinţa de a salva viaţa, de a depăşi o boală, atunci încărcarea creşte brusc şi preiau toată murdăria asupra mea Dacă nu reuşesc să unesc toate valorile, iar apoi să le transfer pe iubire de Dumnezeu, înseamnă că pur şi simplu eu nu am voie să ajut, întrucât se derulează prea repede toate procesele.

Am căzut pe gânduri, dar deodată m-a sustras un pacient, care a băgat capul în sală.

— Cu ce vă pot fi de folos? - l-am întrebat eu.

Bărbatul fermecător, de vârstă medie a zâmbit uşor:

— Ştiţi, eu sunt coleg cu dumneavoastră - adică sunt psiholog. Nu sunt un începător. Am avut rezultate fenomenale. Am fost invitat să lucrez şi în alte ţări, şi acolo am obţinut rezultate excepţionale la consultaţii. Dar în ultima vreme am

avut două congestii cerebrale, una după alta. Eu înţeleg că lucrurile se opresc aici pentru mine. Răspundeţi-mi, vă rog, numai la o singură întrebare: — De ce s-a întâmplat? Nu am nevoie de mai mult.

— Totul este simplu, - răspund eu. La dumneavoastră de pendenţa de dorinţe depăşeşte mult nivelul periculos. Mai mult decât atât. Dumneavoastră aţi transferat la copii această dependenţă. întrucât acest lucru pune în pericol viaţa lor, pe dumneavoastră vă blochează serios, dur.

El zâmbeşte.

— Eu am putut totdeauna să-mi stăpânesc dorinţele. Nicio dată nu am fost gelos şi niciodată nu am comis o crimă faţă de iubire.

— Principala crimă faţă de iubire este aceea când noi uităm de iubirea faţă de Dumnezeu, - am răspuns. - Iar atunci când dumneavoastră aţi lucrat, v-aţi concentrat asupra sănătăţii şi vieţii-

_- Dar toţi psihologii procedează la fel!

Ridic din umeri.

— Dumneavoastră sunteţi mai talentat, şi cu cât aveţi mai rrlUlte posibilităţi, cu atât mai corect trebuie să vă comportaţi. Este o logică umană: talentul hrăneşte şi apără. Dar în logica divină numai iubirea hrăneşte şi te apără. Cu cât este mai talentat omul, cu atât mai periculoasă este renunţarea acestuia la iubire.

Tot aşa, nu demult, la o audienţă a venit încă un psiholog. Elreprezenta asociaţia psihologilor, care se ocupa de soluţionarea problemelor familiale.

— Ştiţi, - a început el, - noi avem rezultate destul de bune în domeniul consultaţiilor familiale, dar oamenii au început să divorţeze pe capete. Este ciudat pentru că eu mă comport cu iubire faţă de pacienţi.

— V-aţi gândit la iubirea de Dumnezeu în timpul audi enţelor?

—-Nu, dar în sinea mea m-am adresat pentru ajutor forţelor superioare.

— Adică dumneavoastră v-aţi concentrat asupra legăturii cu aceia care vă puteau ajuta. Legături, atitudine, dorinţă - reprezintă una şi aceeaşi temă.

— Ce pot să fac în situaţia mea? - a întrebat el.

Mie mi se pare că trebuie să vă revizuiţi atitudinea faţă de consultarea oamenilor. Primul lucru pe care trebuie să-1 rezolvaţi pentru dumneavoastră este: eu ajut nu pentru întărirea familiei, nu pentru îmbunătăţirea sănătăţii, nu pentru întărirea vieţii, ci pentru acumularea în suflet a iubirii faţă de Dumnezeu. La aceasta contribuie bunătatea, capacitatea de a iubi oamenii cu toate deficienţele lor, puterea de a accepta orice situaţie păstrând iubirea şi bunătatea, capacitatea de a limita dorinţele proprii şi voinţa. Aceasta va duce la restabilirea atât a familiei cât şi a sănătăţii, precum şi la prelungirea vieţii. Dumneavoastră nu aţi văzut întâmplător filmul franţuzesc intitulat ingenios: „Omul care se grăbeşte?"

— Nu mi-aduc aminte, - răspunde bărbatul.

In acest film un om foarte talentat şi înţelept poate face orice: să câştige bani, să facă cunoştinţă cu cele mai frumoase femei, să-şi conducă excelent afacerile. El, împreună cu femeia iubită pleacă Ia Veneţia şi se opreşte în cel mai bun hotel. Ea este entuziasmată şi fericită. Dar nu reuşesc să petreacă o noapte împreună în acest hotel. El primeşte un telefon urgent şi trebuie s-o părăsească pe femeie şi să alerge mai departe. Apoi începe să-l doară inima când şi când şi moare de infarct în floarea vârstei.

Subiectul filmului, se pare că este luat din viaţa reală. Ce se petrece în plan subtil? Cel care se grăbeşte şi doreşte să-şi satisfacă mai repede dorinţele, goneşte timpul şi aceasta este o agresivitate faţă de timp. Dorinţa devine un scop. începe cursa infernală de la o dorinţă la alta. întrucât însă dorinţa se scurge în viaţă, mai departe urmează pierderea dorinţelor şi a vieţii. Pierderea dorinţelor poate avea loc sub formă de insuccese în planurile stabilite, cum ar fi: destrămarea relaţiilor cu cei apropiaţi, scăderea potentei sau probleme cu pancreasul, inima sau vederea. Omul devine mai gelos, mai supărăcios. Deodată se descoperă că este steril. Dar el, nu se ştie din ce motive, se grăbeşte în permanenţă. Omul înghite cu lăcomie şi repede mâncarea, dar după un timp el constată că are probleme cu sistemul uro-genital. Omului nu-i vine în minte că o problemă eSte legată de alta. Iată de ce, când dorim să ajutăm pe cineva, putem să ne grăbim numai în exterior; în interior nu este voie. în interior, putem să ne bizuim pe voinţa divină şi în primul

rând, să ne orientăm asupra salvării iubirii şi nu a vieţii. Atunci şi ajutorul exterior va fi eficient.

— Retrăiţi-vă din nou întreaga viaţă, - mă adresez eu bărbatului. - Acolo unde aţi văzut numai dorinţă, sănătate şi viaţă, încercaţi să vedeţi în primul rând iubirea de Dumnezeu. Sau, poate, adresându-vă lui Dumnezeu, cereţi iertare pentru faptul că în ajutorarea oamenilor aţi fost preocupat de grija pentru corp, adică de dorinţe, de viaţă şi sănătate ca primă prioritate...în primul rând trebuie să salvaţi iubirea din suflet, propriul eu divin şi atunci şi eul uman va fi sănătos.

în ultima vreme văd tot mai des cum apar problemele la medici, psihologi şi vindecători. Dacă omul în viaţa trecută a fost credincios, atunci în exterior, având grijă de sănătatea şi viaţa pacienţilor, în mod intuitiv stabileşte corect priorităţile, în consecinţă, îşi provoacă mai puţine probleme şi dăunează mai puţin şi bolnavilor. Sau, să presupunem că părinţii omului sunt credincioşi şi blânzi, el poate deveni doctor sau vindecător, dar pentru un om ai cărui părinţi sunt atei, supărăcioşi, geloşi şi ranchiunoşi, practica medicală poate constitui un mare pericol. Nu demult, la o prelegere, o femeie mi-a povestit cum s-a °cupat de tămăduire cu destul succes, iar apoi a descoperit că are diabet. Când am început să mă ocup de tratarea oamenilor, atunci am simţit deodată următoarele: dacă pacientul nu vrea să lucreze singur asupra propriei persoane, atunci mai devreme sau mai târziu, la tămăduitori vor apărea probleme. Mi-am repetat mereu: „Fie ca pacientului meu să nu-i treacă boala dacă însănătoşirea lui dăunează sufletului lui şi iubirii de Dumnezeu". Atunci când tratăm corpul omului e o chestiune dar când pătrundem în sufletul omului, situaţia este mult mai periculoasă. Tămăduitorul trebuie să se limiteze în posibili-tăţile de a-1 ajuta pe celălalt. Dacă pacientul nu a făcut primii paşi spre iubire şi iertare, atunci ajutorarea lui este pur şi simplu periculoasă. Ce înseamnă iertarea? Aceasta înseamnă acceptarea distrugerii şi pierderii fericirii umane de dragul cuceririi iubirii de Dumnezeu. Iertarea este de fapt pregătirea pentru a merge către Dumnezeu. Acest transfer este foarte chinuitor, dar fără el, orice ajutor este lipsit de sens.

Rădăcinile fericirii omeneşti sunt legate de viitor. Şi atunci când noi, influenţăm un alt om, în mod spiritual, punem în mişcare structura viitorului. Dacă în timpul vieţii, încercăm

teamă pentru viitor, decepţie, neîncredere în sine, lipsa dorinţei de a trăi, am gândit şi am vorbit rău despre oameni, atunci dependenţa de structura viitorului este mai mare şi practica tămăduirii devine periculoasă.
Mai vorbim încă o perioadă de timp, apoi bărbatul pleacă. Intră următorul pacient. Eu am trecut deja la un sistem nou de audienţe. îi rog pe cei interesaţi ca întrebările să mi le scrie din timp pe o hârtie. în timpul audienţelor nu este de dorit să gândeşti. Aceasta creează dificultăţi. Omului îi este mai uşor ca până la audienţă să-şi sintetizeze toate problemele şi mie îmi este mai uşor să-i răspund. Eu trebuie să concentrez treptat toate problemele în două direcţii, în dorinţe şi voinţă. Apoi de la uman să îndrept spre divin. Bărbatul care a intrat nu mi-a întins hârtia cu problemele sale.

__Eu nu am nici o întrebare de pus, - a spus el. - îmi este clar totul. Examinaţi-mă pe mine şi pe copiii mei, vă rog.

—- Situaţia dumneavoastră nu este rea, - am răspuns eu. -Un singur lucru trebuie depăşit, şi anume tendinţa de a conduce. Morala, etica, pretenţia crescută faţă de oameni. în schimb la copii această problemă este destul de serioasă. Aici, însă, este mult de lucrat. Apropo, dumneavoastră ce boală aveţi?

— Eu am leucemie, - îmi răspunde bărbatul, - de aproape doi ani. Am fost la Peterburg, la lecţiile dumneavoastră din noiembrie şi am simţit că au avut loc schimbări, de fapt nu numai că am simţit. Când m-am dus la doctorul curant care mă examinează, nu i-a venit să creadă. Ea ştia că am cunoştinţe în Germania şi mi-a spus că asemenea schimbări pot avea loc numai după un tratament efectuat de medicii germani. Când i-am relatat că eu nu am fost nici măcar la audienţă, ci am participat numai la expunerile dumneavoastră, ei nu i-a venit să creadă. Apropo de aceasta, şi caseta cu ultimele informaţii pe care aţi pus-o înainte de audienţă, ajută pentru a lucra asupra propriei persoane?
Dumneavoastră cunoaşteţi deci, - îi explic eu, - faptul că leucemia înseamnă mândrie. Când copiii dumneavoastră vor învăţa să iubească oamenii, cu toate lipsurile lor, vor primi în linişte loviturile destinului, insuccesele şi nedreptăţile. Atunci când viitorul, prezentul şi trecutul vor înceta să îi

împiedice să vadă Divinul, atunci şi la dumneavoastră vor dispărea problemele.

El a zâmbit.

— Da, înţeleg acest lucru. însă eu am venit la audienţă mai mult pentru a afla dacă eu merg pe drumul cel bun.

El a plecat, iar eu am continuat să stau, să mă destind şi să mă deconectez de toate problemele. Peste puţin timp au urmat două telefoane complicate. Primul, din partea femeii care are un nepot de şase ani şi care are o tumoră pe oase. Tumoră la mână înseamnă aptitudini şi mândrie, adică neacceptarea situaţiilor traumatizante şi a insucceselor. în mânuţa lui, doctorii au introdus un tub pentru chimioterapie. înseamnă că medicii sunt convinşi că este vorba de cancer. Copilul nu poate suporta deloc această situaţie traumatizantă. Aici nu avem de-a face numai cu plus 2% sau 5%, ci este un minus profund. M-a sunat înainte şi bunica copilului, care mi-a spus că fata ei a început să citească prima carte dar în zadar. Au încercat să se uite la videocasete. Imediat după aceasta s-a stins lumina în toată casa. Mama a înţeles că fiica nu este deloc pregătită pentru perceperea informaţiei şi a făcut încă o încercare. I-a dat volumul cu numărul cinci. La întrebări şi răspunsuri, informaţia se însuşeşte mai uşor. După aceasta, ceva s-a mişcat. Şi cartea a fost de folos şi munca asupra propriei persoane a dat roade. Copilului i s-a făcut o biopsie şi deja trebuiau să fie gata analizele. „O să iasă cancer, - m-am gândit eu. - Starea copilului era cât se poate de rea. Principalul este că mama a început să lucreze asupra propriei persoane şi este gata să vadă în toate voinţa lui Dumnezeu. Apropo, ce-ar fi fost dacă eu aş fi început să diagnostichez de prima dată, atunci când mama nu făcuse primul pas chinuitor pentru a-şi schimba concepţia ei despre lume. Eu aş fi avut o supraîncărcare furibundă, iar mamei nu i s-ar fi format impulsul de năzuinţă spre iubirea de Dumnezeu, iar fără acest impuls nu ar fi putut fi ajutat copilul, îmi aduc aminte din nou de formula mea: dacă omul nu ar fi dorit să se ridice din genunchi, atunci a-l ajuta ar fi însemnat o crimă. Dacă el ar fi dorit să se ridice, dar nu a făcut nici o încercare, ajutorarea lui înseamnă prostie. Dacă el ar fi dorit şi ar fi încercat să se ridice, dar nu a reuşit şi a încercat de mai multe ori, atunci ajutându-1 nu îi pricinuim daune nici lui, nici nouă înşine. Deseori oamenii vin în audienţă punându-şi toată speranţa în mine. Dar prin

aceasta îşi închid toate posibilităţile de a se însănătoşi. Sună telefonul. La capătul celălalt al firului e femeia care are probleme cu nepotul.

— Histologia nu a arătat nimic, - a spus ea dezorientată şi mirată. - Adică totuşi a arătat ceva, şi anume că tumoarea este benignă. Doctorii nu înţeleg nimic şi au spus că este imposibil, dar chimioterapia nu mai este necesară.

Ei bine, - am spus, - mama să lucreze mai departe. în primul rând, îndepărtaţi tristeţea, nemulţumirea de sine. Aces tea acoperă vederea voinţei divine în toate. îmi iau rămas bun şi pun receptorul la loc. Mi-a venit în minte ziua audienţei din America unde am fost acum câţiva ani. Pragmatismul ridicat măreşte concentraţia asupra dirijării şi dorinţei. Pacientul se ţine cu dinţii de acestea şi ca să-1 convingi de contrariu este deosebit de complicat, iroseşti forţele degeaba. Cea mai uşoară audienţă a fost aceea, când din cei zece oameni prezenţi, la patru persoane am spus următoarele: „Dumneavoastră nu sunteţi gata." Ceilalţi şase au început să-mi pună întrebările lor Personale, munca cu ei a decurs minunat. Dar aceasta a fost o excepţie şi nu o regulă.

Femeia la care trebuie să sun acum are melanom. Acest caz mă interesa din două motive. în primul rând pentru că un diagnostic similar mi s-a pus în 1991. în al doilea rând, eu am consultat această femeie şi înainte. La ea era vorba despre tema privind dependenţa puternică faţă de dorinţe. S-a manifestat gelozia, supărarea pe oamenii apropiaţi şi cu toate acestea au fost încărcaţi şi urmaşii. De îndată ce la nepoţi a început să se manifeste situaţia traumatizantă în plan subtil şi a început negarea iubirii, la bunică a izbucnit imediat melanomul. Anterior, îi explicasem la telefon următoarele:

— Melanomul constituie gelozia, incapacitatea de a-i ierta pe cei apropiaţi. Aceasta este una din manifestările fixării crescânde pe tema variată a dorinţelor.

— Ştiţi, eu am nişte rude care m-au supărat foarte tare. în ceea ce mă priveşte, i-am iertat, dar nu doresc să-i mai văd. Există în acest caz vreo încălcare a legilor?

Este o trişare la adresa propriei persoane. Dacă dumnea voastră aţi început să vă schimbaţi, atunci trebuie să vă schimbaţi pe deplin. înţelegeţi, că atunci când ne adresăm lui Dumnezeu, are loc accelerarea tuturor proceselor şi începe

purificarea murdăriei umane. Dacă noi suntem gata să ne schimbăm la suprafaţă, dar în interior, ca şi înainte, ne ascundem în faţa iubirii sub pretextul demnităţii, principiilor proprii, dorinţelor, voinţei sau a vieţii, atunci înăuntrul nostru totul se acumulează şi are loc explozia. Apoi, la dumnea voastră au mai rămas pretenţiile profunde faţă de bărbaţii din tinereţe, atunci când au fost înjosite morala şi etica, atunci când aţi fost înjosită ca femeie şi nu aţi mai dorit să trăiţi, a apărut supărarea şi condamnarea.

__ Da, îmi aduc aminte de aceste momente, - a spus femeia. - Dacă îmi permiteţi, eu vă pun câteva întrebări, care sunt probabil legate de starea mea.

— Vă rog, - am răspuns eu, - haideţi să încercăm.

.— De ce nepoţica mea are frică să rămână singură şi umblă după mama ei ca şi când ar fi legată de ea?

— Ea este ataşată de relaţii şi îi este frică să le piardă. Aceasta este o temă legată de gelozie şi dorinţe care vă sunt cunoscute.

— De ce mama este geloasă pe alt copil deşi îşi iubeşte propriul copil?

— Răspunsul e acelaşi. întrucât dorinţa şi relaţiile sunt cele mai importante. Aici principalul punct de sprijin se pune pe dorinţe şi nu pe iubire.

— De ce ginerele meu a început să se poarte agresiv faţă de fiică?

— Pentru că nepoata dumneavoastră se formează, gelozia ei, ataşamentul faţă de dorinţe i se transmit mamei şi ca atare, creşte brusc agresivitatea subconştientă, iar în asemenea cazuri tatăl fie se comportă agresiv în exterior, fie începe să petreacă cu alte femei, să bea, sau divorţează sau se îmbolnăveşte, etc.

— De ce nepoata mea este irascibilă, capricioasă şi îndărătnică?

— Se poate da acelaşi răspuns, ea nu poate să-şi înfrâneze dorinţele. De fapt, dependenţa deplină de dorinţe dă naştere unui criminal. Omul este gata să violeze, să omoare de dragul satisfacerii dorinţelor sale. Apropo, de ce violatorii din închi sori sunt adeseori omorâţi? Pentru că necontrolarea dorinţelor sexuale duce la o dependenţă imensă de orice dorinţă şi )a naşterea ideilor şi acţiunilor criminale. Starea interioară a unui om se transmite altora, deoarece emoţiile noastre sunt legate

de spaţiu şi timp. Un om poate să purifice sufletul altor oameni din jurul lor, iar tot aşa de bine poate să-l şi murdărească. în momentul în care începem să amplificăm dorinţele noastre şi să depindem de ele, în sufletul nostru se naşte imediat un criminal care după aceea trece la acţiune.

— Cum se explică slăbiciunea femeii din timpul menstruaţiei?

— Slăbiciunea, menstruaţiile dureroase şi îndelungate constituie înjosirea dorinţelor şi a vieţii, adică tema e aceeaşi. Nu de mult am consultat o fată cu diagnosticul de hemofilie. Primul lucru pe care mi 1-a spus a fost: „Eu nu vreau deloc să fac sex". Corect, - i-am răspuns eu, - femeia se ataşează de dorinţă şi viaţă mai puternic prin activitatea sexuală, iată de ce în acest caz intervine o împotrivire puternică. Orice dereglare a menstruaţiei constituie un indiciu în legătură cu dependenţa crescândă a dorinţei.

Mi-aduc aminte faptul că la audienţă o femeie a relatat că a început să se roage în timpul sexului şi, ca şi cum s-ar fi turnat pe ea apă rece, au dispărut toate dorinţele. Dar nu s-a întâmplat nimic, mai târziu, încet, încet, totul s-a restabilit. Femeia mi-a mai pus câteva întrebări şi după fiecare dau acelaşi răspuns. „Probabil că va trebui să scriu cel de-al 8-lea volum cu conţinutul de răspunsuri şi întrebări, - m-am gândit eu. - Trebuie să selecţionez 100 dintre cele mai bune şi interesante întrebări şi să arăt, cum anume prin unificare, toate probleme se reduc la o singură problemă „Iată ce este Divinul şi iată ce este umanul. Ceea ce este mai important pentru dumneavoastră va determina ce sănătate şi soartă veţi avea." După un timp am primit încă un telefon de la această femeie. Situaţia era deja ceva mai bună.

— Ştiţi, tumoarea aproape a dispărut, -mi-a comunicat ea. -Continuu să lucrez asupra propriei persoane.

— Dumneavoastră încă nu reuşiţi să păstraţi iubirea faţă de omul care v-a jignit, v-a trădat şi care s-a comportat incorect. Pentru a păstra iubirea faţă de omul care ne jigneşte trebuie să învăţăm să-l privim prin logica divină. Cât suntem oameni întotdeauna vom avea lipsuri, noi nu putem fi ideali, trebuie să învăţăm să iubim umanul imperfect, să iubim oamenii cu lipsurile lor cu tot.

Pentru aceasta trebuie să ţinem minte că noi cu toţii avem origine divină şi continuăm să-L purtăm pe Dumnezeu în noi. Şi dacă ne jigneşte umanul, trebuie să continuăm să iubim divinul. în faţa lui Dumnezeu cu toţii suntem copii. Cu cât priviţi mai mult toţi oamenii şi lumea ca pe nişte copii, cu atât vă este mai uşor să iertaţi.

Mi-a sustras atenţia de la gândurile mele un telefon. A sunat o femeie la care chiar m-am gândit.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, - îmi spuse ea. - Mela nomul a trecut în întregime, totul a devenit normal.

Nu chiar totul, - am răspuns eu, - o parte din probleme încă au rămas. Nepoţii dumneavoastră au probleme cu teme ca: pretenţiile crescute faţă de oameni, de morală şi etică, ce persistă încă. Sunt încă deosebit de vizibile teme ca depresia, lipsa dorinţei de a trăi, lipsa de încredere în sine, în prezent şi "i viitor. Nesiguranţa, teama în faţa viitorului, frământările crescânde în legătură cu viitorul, de asemenea, vor reapare cu timpul. Prin toate acestea noi ne ataşăm de dorinţă, dar nu în prezent, ci în viitor. Prin iubire trebuie să îndepărtăm dependenţa nu numai de valorile din prezent dar şi din viitor.

— Dacă îmi permiteţi, vreau să vă pun câteva întrebări, - a spus femeia. - De ce este legată obezitatea mea? Nu pot să mă abţin; eu în permanenţă doresc să mănânc. Dacă nu mănânc, îmi pot pierde cunoştinţa. A apărut şi o slăbiciune puternică, îngustarea arterelor şi o durere de inimă. De ce este legat acest lucru?

— Exact adineauri v-am spus, - am răspuns eu. Cancerul a trecut dar dependenţa de dorinţe încă s-a păstrat. înainte totul s-a redus la tumoră, dar acum acesta s-a absorbit şi s-a des compus în părţile ei componente. Cu cât mai mult depindem de dorinţe, cu atât mai greu ne este să flămânzim şi să ne abţinem de la sex. Slăbiciunea, durerile de inimă constituie supărarea pe alţii şi pe propria persoană prin înjosirea dorinţelor şi a vieţii. Ţineţi minte, că depăşirea cancerului este numai şi numai una din etapele punerii în ordine a sufletului; şi nu numai a sufletului dumneavoastră ci şi al urmaşilor.

— Vă mulţumesc, - a spus femeia; - veniţi la noi în Siberia.

— Cu plăcere, - am răspuns eu, - şi ne-am luat rămas bun.

Mi-aduc aminte seminarul şi declaraţia făcută cu acest prilej.

— Acum diagnosticarea mea a luat sfârşit, - am arătat eu. - Au mai rămas numai două teme: voinţa şi dorinţa. Sper că în curând totul se va contopi într-o singură cauză şi dacă eu vă voi face ° diagnosticare şi vă voi măsura parametrii, acest lucru va împiedica doar procesul. Dacă vă voi lăuda şi vă voi spune că totul este bine, dumneavoastră veţi încetaţi să mai lucraţi. Dacă vă voi spune că totul este prost, atunci începe tristeţea şi nu veţi mai putea lucra, lată de ce de acum încolo va fi din ce în ce mai puţină diagnosticare şi nu trebuie să mai scormonim în uman. Trebuie să învăţăm să vedem din ce în ce mai clar, Divinul.
M-am gândit la acele persoane care se ocupă de tămăduire. Aş fi dorit ca metoda mea să fie folosită şi de alţii dar cu profesionalism. în primul rând metoda mea este bazată pe capacitatea de a vedea structurile subtile legatede sufletul omului şi de soarta acestuia. Dacă tămăduitorul nu vede urmările acţiunilor sale şi încearcă să copieze în exterior recomandările mele, probabil că vor apărea cu timpul probleme atât în cazul lui cât şi al pacienţilor lui. De aceea este mai bine să nu se spună că se lucrează după metoda mea ci să se folosească de experienţa cercetărilor mele şi acest lucru va fi de folos. Când am început să scriu primul volum, am vorbit despre păstrarea iubirii şi despre depăşirea geloziei şi a supărării. Acum spun aceleaşi fraze. Dar în spatele lor am parcurs un drum care străbătut etapele fericirii umane. Iar aceleaşi fraze sună deja altfel şi posibilităţile depăşirii umanului au devenit mult mai mari. Eu mi-am adus aminte de o pildă orientală când un învăţător Ie-a explicat elevilor săi ce înseamnă Dao. Tot ce s-a întâmplat din înaltul Cerului a pornit de la acest Dao, în care nu a existat viaţa, voinţa, dorinţe şi intenţii. Elevul a pronunţat cuvântul Dao şi a ridicat degetul. O dată un trecător I-a întrebat pe elev: „Ce este Dao?" în acel timp s-a apropiat învăţătorul şi a tăiat degetul elevului. Ţipând de durere, elevul a luat-o la fugă. învăţătorul a strigat după el iar când ucenicul s-a întors, acesta i-a arătat din nou degetul în acel moment asupra ucenicului a coborât iluminarea.

Tot aşa şi noi: nu vedem adevărul care ne deschide tainele existenţei deşi ele sunt aruncate în jurul nostru. Sau noi pronunţăm aceste adevăruri fără să înţelegem sensul lor.

Ce anume înseamnă să păstrăm iubirea şi încrederea în Dumnezeu în orice situaţie, eu am început să înţeleg numai acum, după mulţi ani de cercetări.

Totul în lume are o legătură şi cu cât mai evident vedem această legătură cu atât mai uşor ne este să percepem Divinul, voinţa divină, prezentă în orice. în lume creşte din ce în ce mai mult tendinţa de căutare a Divinului în noi, descoperirea legăturii dintre caracterul concepţiei despre lume a omului şi a bolilor lui.

Nu demult am citit într-un articol că în Franţa a ieşit o carte a unui renumit psiholog care se intitulează: „Spune-mi unde te doare şi eu îţi spun de ce". în acest articol, autorul leagă bolile şi nenorocirile de trăsăturile de caracter ale omului cu mândria lui, cu supărarea sau decepţiile acestuia.

Acum un an am vorbit cu un profesor neuro-fiziolog.

— Ştiţi, m-a vizitat un psiholog din America care a încercat să trateze bolile prin iertare şi mi-a prezentat două cazuri concrete de tratament. în primul caz, o mamă şi-a alungat fiica pe stradă, iar aceasta nu a putut s-o ierte mult timp. După aceea, pe corpul ei a apărut ceva sub forma unei eczeme puternice. Şi atunci când ea şi-a iertat mama, boala a trecut imediat. în al doilea caz, soţ şi soţie, zburau în America de Sud. El a hotărât să strecoare nişte narcotice, punându-le în geamantanul soţiei. Ea a primit o condamnare de opt ani de închisoare. Apoi ea a fost eliberată şi s-a întors în S.U.A., dar a început un cancer mamar. După ce l-a iertat însă pe soţul ei şi a îndepărtat supărarea, tumoarea a dispărut. Eu îmi aduc aminte că la începutul secolului al XX-lea, în Peterburg, un călugăr a tratat oameni. „Băiatul dumneavoastră are crize, - a explicat el părinţilor, - pentru că dumneavoastră aţi păcătuit. Aţi furat un bou de la o văduvă. înapoiaţi-l şi fiul dumneavoastră se va însănătoşi." Altei femei, care avea probleme dermatologice la mâini, călugărul i-a spus: „Nu mai turnaţi apă în laptele pe care îl vindeţi şi nu o să mai fiţi bolnavă". Aceste cauze pot fi explicate uşor atunci când boala este legată de o faptă comisă nemijlocit de om, nu demult. Dar dacă aceasta se prelungeşte pe linie părintească, dacă boala este deja a societăţii sau a omenirii,, problema nu se rezolvă pur şi simplu prin rugăciune pentru un păcat oarecare. Narcomania şi homosexualitatea se acumulează de generaţii,

prin caracterul şi concepţia despre lume a întregii societăţi. în acest caz, trebuie lecuită întreaga societate.

Un telefon mă sustrage de la gândurile mele. Sună o femeie din Moscova care a fost de câteva ori la mine în audienţă.

Câteodată, agresiunea faţă de iubire poate pătrunde atât deadânc încât purificarea în asemenea situaţie are loc numai printr-o boală incurabilă şi moarte, sau prin îndelungate chinuri şi ani de lucru asupra propriei persoane. Această femeie are astm. La început, am văzut la ea o variantă clasică a mândriei. Când ea a trecut prin toate situaţiile şi s-a pus în ordine, au reieşit bazele, adică divinizarea dorinţelor, a vieţii, a relaţiilor, a familiei, a copiilor şi a omului iubit. în legătură cu această temă ea a lucrat mai departe. Acum soţul are crize de rinichi. O diagnostichez pe ea: în timpul neformal este curată iar în timpul amorf de asemenea curată. Asta da activitate. în timpul invers însă, apare un program puternic de autodistrugere în planul idealurilor, al moralei şi eticii, de unde pornesc rădăcinile ataşamentului de dorinţă. La copii şi nepoţi, aceasta se manifestă prin supărări faţă de cei apropiaţi, prin gelozie şi boli.

— V-au rămas pretenţii faţă de bărbaţi la un nivel foarte adânc, -îi spun eu.

— Credeţi-mă, am lucrat asupra propriei persoane, - îmi răspunde femeia.

Dumneavoastră aţi lucrat minunat, -răspund eu, - dar rădăcinile au rămas. Uitaţi-vă, noi dispunem de o întreagă gamă a fericirii umane şi deodată începe să se destrame totul: sănătatea, munca, banii, afacerile şi relaţiile. Dar cineva ne-a ghicit că totul va fi bine. Atunci, orice boală, neplăcere şi nefericire o suportăm păstrând bucuria în suflet. Totul se conturează, totul va fi bine. Iar acum, închipuiţi-vă că avem de toate şi ne merge minunat. Dar, două persoane diferite ne-au ghicit că ne vom muri copiii şi vom pierde totul. Deci, nu există viitor, totul este închis. Astfel se naşte depresia şi lipsa dorinţei de a trăi deşi dispunem de o întreagă gamă de fericire umană. Ce face în asemenea condiţii un om obişnuit? O dată ce nu există viitorul, înseamnă că trebuie să ignorăm totul şi să abandonăm totul. Se ştie că alcoolul distruge legătura cu viitorul. Omul se îmbată şi totul i se pare mai uşor. într-o oarecare măsură aceasta ajută la depăşirea dependenţei de viitor, dar refuzul permanent al viitorului duce la pierderea lui.

^stfel, am stabilit că valorile din viitor sunt mai importante decât valorile din prezent. Aceasta înseamnă că ataşamentul faţă de viitor constituie nu numai un ataşament faţă de dorinţă, voinţă şi viaţă, ci faţă de toate acestea deodată. De aceea agresiunea legată de structurile subtile ale timpului naşte la noi şi la urmaşi o dependenţă crescândă faţă de întreaga gamă a fericirii umane.

Când ne ataşăm de viitor? în primul rând atunci când ne dezicem de iubire, de dragul viitorului, adică atunci când scopul şi esenţa vieţii devin visuri, planuri şi idealuri. Dacă noi ne frământăm în permanenţă pentru viitor, ne este frică de el, se întâmplă acelaşi lucru. Să mergem mai departe. Depresia, lipsa de încredere în sine, lipsa dorinţei de a trăi, pesimismul, toate acestea sunt forme ale agresiunii faţă de viitor. Omul dur, grosolan are contacte slabe cu viitorul. La el totul este simplu. Fie că se bucură, fie că plânge în hohote. La omul delicat, rafinat, contactul spiritual şi subtil cu viitorul este mai amplu, iar posibilităţile sunt mult mai mari. Dar pentru orice fericire trebuie să plăteşti. în posedarea unei asemenea fericiri se ascunde posibilitatea dependenţei de viitor, iar aceasta naşte decepţie, tristeţe şi depresie. De aceea, când dumneavoastră priviţi lumea din perspectivă divină, în sufletul dumneavoastră trebuie să existe în permanenţă uşurare, bucurie şi iubire, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă dumneavoastră vă apropiaţi de Dumnezeu, în sinea dumneavoastră trebuie să se clatine bazele fericirii umane. în cazul în care vi se destramă viitorul, iar dumneavoastră păstraţi bucuria, iubirea şi optimismul, atunci aţi trecut încercarea. Cum trebuie să percepeţi lumea?

Vi se spune: „La dumneavoastră totul s-a prăbuşit. Aţi pierdut totul." Dumneavoastră răspundeţi: „Nu-i nimic straşnic, totul este bine, eu am în faţă viitorul." Vi se spune: „Nu aveţi viitor mâine veţi muri." Dumneavoastră răspundeţi: „Nimic deosebit, totul este bine. Eu am iubirea faţă de Dumnezeu, faţă de prezent, trecut şi viitor pentru totdeauna. Şi iată, iubirea este o noţiune de nezdruncinat."

Ne întoarcem la viitor. Noţiunile de morală, etică şi idealuri sunt adresate de asemenea viitorului. Când condamn şi gân-desc rău despre cineva, atunci, în primul rând judec greşit faptele sale posibile, în interiorul meu mă debarasez de iubirea faţă de el, rup contactele cu acesta pentru ca să nu mă trădeze

în viitor. Iată de ce pretenţiile faţă de oameni în plan moral şi etic, nemulţumirea faţă de soţ, în planul idealurilor - nu arată cum trebuie, nu se comportă aşa cum am vrea, nu se mişcă, nu respiră şi nu vorbeşte cum trebuie -sunt agresiuni faţă de viitor şi măresc dependenţa faţă de acesta. Capacitatea de a iubi oamenii cu toate deficienţele lor, capacitatea de a vedea divinul în umanul care se dezvoltă, constituie capacitatea de depăşire a dependenţei de viitor. Până când această dependenţă nu este învinsă, din ea vor rezulta mereu gelozia şi mândria.

— îmi permiteţi să vă mai pun câteva întrebări? s-a interesat o femeie.

— Da, poftiţi.

— Am puternice dureri la şale. Printre altele, în ultima vreme, atât de puternice, încât mi se pare că mor. De ce este legat acest lucru?

Ştiţi, când aveam doisprezece ani, - am început să povestesc, - jucându-mă în parcul copiilor am căzut de la o înălţime de doi metri pleaşcă pe spinare. Am avut nişte dureri ,je şale de neimaginat. Apoi au trecut. După doi ani aceste dureri nu se ştie din ce cauză, au reapărut. Se manifestau prin crize. Durerea era aşa de puternică, încât aproape îmi pierdeam cunoştinţa. Pe deasupra, a început să mă doară şi inima. Mi s-a pus un diagnostic: radiculită traumatică. Aceste dureri m-au chinuit mulţi ani. Dar când am ţinut post, ele au trecut. Când am început să abandonez înfometarea durerea a revenit. Mi s-a spus că este o boală incurabilă. O dată, un maseur talentat mi-a făcut câteva masaje şi durerea a trecut, dar după două zile au început să mă doară rinichii. Durerea a fost aşa de puternică, încât mi-a venit să urlu. Am început să mă rog şi să lucrez asupra propriei persoane, durerile de rinichi au trecut, dar au început să mă doară şalele. Şi iată că în ultimul timp eu însumi am din când în când dureri de rinichi şi am înţeles că la baza lor stă tema dorinţelor şi a supărării faţă de femei. Nu demult am înţeles că eu nu am o atitudine corectă faţă de viitor şi că nu am depăşit dependenţa faţă de straturile subtile ale timpului. Acelaşi lucru vă pot spune şi dumneavoastră.

— Bine, - spune ea. - Fiul meu nu mai trăieşte de mult cu soţia lui şi nu reuşeşte nicicum să divorţeze. De ce este legat acest lucru?

— De acelaşi lucru. Ataşamentul faţă de dorinţe duce la destrămarea relaţiilor familiale sau a acelora din afara familiei.

— Fiica mea nu vede bine.

— Tema este aceeaşi; adică legată de gelozie şi dorinţe.

— De ce la soţul meu s-a agravat totuşi boala de rinichi?

La dumneavoastră, începând de la urmaşi, vine valul concentrării pe bazele fericirii umane. Dacă se intensifică dependenţa faţă de baze, atunci se intensifică şi agresiunea faţă de soţ. întrucât el poartă o supărare profundă faţă de femei dumneavoastră îl bruiaţi şi începe înrăutăţirea sănătăţii. Puneţi-vă singură în ordine şi vă ajutaţi urmaşii. Puneţi-i în ordine şi pe urmaşi şi prin ei vă veţi putea ajuta soţul.

— Vă mulţumesc, - a spus femeia, - acum mi se pare totul clar.

în principiu, audienţa s-a terminat, dar nu mă pot deconecta dintr-o dată. în virtutea inerţiei îmi aduc aminte acele greşeli principale pe care le comit pacienţii în timpul acţiunii asupra propriei persoane.

Nu demult am avut o discuţie cu o pacientă pe care audienţa mea nu a ajutat-o.

— Mă simt groaznic, - a recunoscut ea la telefon. - Am sentimentul că înnebunesc.

— Haideţi să le luăm pe rând. Câte cărţi aţi citit?

— Cinci.

— De ce n-aţi citit-o pe a şasea?

— Pentru că nu am putut s-o citesc. Am fost dată afară din serviciu, am avut mari neplăceri şi m-am gândit că mai întâi să mă pun pe mine în ordine şi am început să citesc cartea a şasea, dar mi s-a făcut mai rău.

Aveţi grijă ce faceţi, - i-am explicat eu. Informaţia din cărţile mele este traumatizantă. La nivelul subconştientului are loc zdruncinarea bazelor fericirii umane şi totodată orientarea asupra iubirii divine. Cărţile mele le-aţi citit, dar nu aţi vrut să schimbaţi şi lucrul asupra propriei persoane. Aţi fost concediată şi v-a cuprins deprimarea, programul de autodis-trugere, adică renunţarea la iubirea de Dumnezeu. Iar dacă dumneavoastră aveţi în suflet ură faţă de Dumnezeu, cum puteţi citi despre iubirea Divină? Dacă nu aţi putut să citiţi cartea, nu ar fi trebuit să veniţi nici la audienţă. Fără o pregătire de a vă schimba, nu aveţi ce face la audienţă. Cu cât insistaţi

mai mult să mergeţi într-o direcţie greşită, cu atât vă va fi mai greu să vă întoarceţi în direcţia bună. Vă repet din nou. Dacă nu aţi început să lucraţi serios asupra propriei persoane, atunci nu aveţi ce face la audienţă. Dacă în fiecare secundă sunteţi gata să renunţaţi la năzuinţa spre Dumnezeu, cuprinzându-vă depresia, teama, pesimismul şi supărarea, nu-i nimic dacă, la început, soarta dumneavoastră vă ajută, conducându-vă într-o direcţie corectă prin boli, nefericire, înjosire şi pierderi.

„O altă greşeală este, după părerea mea, următoarea: pacientul vine la audienţă, se roagă visând la faptul că se va însănătoşi şi cu cât speră el mai mult că se va însănătoşi şi se roagă pentru aceasta, cu atât mai mult viitorul va fi transformat în scop, iar rugăciunea, iubirea de Dumnezeu, va fi transformată într-un mijloc pentru atingerea acelui scop şi atunci în cel mai fericit caz, nu va avea loc nici o schimbare."

Dacă noi acest viitor, adică sănătatea pentru care am sperat, îl primim, atunci concentrarea asupra viitorului va creşte de zeci de ori, de sute de ori. în consecinţă, iubirea de Dumnezeu Şi rugăciunea devin mijloace cu o intensitate deosebită. în continuare noi trebuie să pierdem ceea ce ne desparte de iubirea de Dumnezeu. Noi pierdem viitorul.

Aceasta înseamnă că fie ne vor muri copiii, fie noi înşine.

De aceea, în momentul când omul se roagă, el trebuie să uite de speranţele lui, de temerile şi de părerile lui de rău. Mi-am adus aminte de o pacientă la al cărei fiu s-a pus diagnosticul de autism, care după aceea a fost infirmat.

— Prima lună, - a povestit ea, - eu m-am rugat, aşteptând şi sperând că fiul meu se va însănătoşi. Eu am trăit nădăjduind Au trecut o lună, o lună şi jumătate şi constat un eşec total, nici o schimbare. Apoi am început pur şi simplu să mă rog întrucât a apărut această necesitate la mine, iar după un timp am observat că şi copilul a început să se schimbe iar după două luni diagnosticul a fost revocat.

Această femeie a pus iubirea de Dumnezeu mai presus de viitor, şi înseamnă că şi mai presus de spiritualitatea care ne permite să controlăm viitorul. Atunci în faţa copilului s-a deschis viitorul şi posibilitatea de a fi spiritual.

încă o greşeală foarte răspândită. Acele încercări pe care le primim când ne îndreptăm spre Dumnezeu trebuie să le

parcurgem prin păstrarea iubirii, dar noi deseori ne umplem cu spaimă şi decepţie.

Mi-aduc aminte de un caz recent. Părinţii au adus-o la mine pe fiica lor adolescentă. Ea a avut o tumoare canceroasă la ochi. Ei au colindat prin cele mai renumite clinici din lume şi fata a fost consultată de cei mai buni specialişti. în Elveţia li s-a spus că trebuie îndepărtat ochiul fetei. Ce va fi cu al doilea ochi, nu ştia nimeni.

— Dumneavoastră vedeţi catastrofa la exterior, dar ea izvorăşte din catastrofa interioară. Fiica dumneavoastră este în interiorul ei foarte supărăcioasă şi geloasă. Ea nu poate păstra jcidecum iubirea, când încep să se purifice sufletele copiilor : Nu mai vorbesc despre varianta cruţătoare, adică despre trădarea şi supărarea cauzate de bărbaţi. Ea nu poate deloc să păstreze iubirea nici chiar în condiţiile bolilor şi ale necazurilor, în asemenea cazuri o salvează de obicei moartea, îmbolnăvirea incurabilă, invaliditatea sau ceva asemănător. învăţaţi să păstraţi iubirea faţă de Dumnezeu în cazul oricăror neplăceri şi îmbolnăviri. învăţaţi să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru supărarea care vă vine din partea oamenilor, învăţaţi fata să iubească, să se roage şi să ierte; atunci vor interveni schimbările. După o jumătate de lună femeia m-a sunat.

— Ştiţi, la fiica noastră au început dureri puternice la ochi. A început să curgă din ochi un fel de secreţie. Spuneţi-mi ce este de făcut?

— Dacă începe de pe acum să vă fie frică, să fiţi decep ţionată şi să oprimaţi iubirea, eu cred că nimeni nu va putea să vă ajute. în prezent are loc purificarea, destul de chinuitoare nu numai pentru fata dumneavoastră, ci şi pentru copiii ei şi pentru nepoţi. în acest caz trebuie să uitaţi de frică, de părerea de rău, de pesimism, de supărarea pe propria persoană şi pe destin. Nu există teamă şi frământări pentru viitor. Regrete faţă de trecut nu există. Nu există nici vinovaţi. Este Dumnezeu şi iubirea. Despre toate celelalte trebuie să uitaţi.

Mi-am adus aminte de un caz de rătăcire foarte răspândit. Foarte mulţi traversează focul şi apa dar se împotmolesc în ţevile de aramă. Adică în momente de boală şi de suferinţă reuşesc să păstreze iubirea dar atunci când începe însănătoşirea, uită de aceasta. O fată cu diagnosticul de hemofilie mi-a povestit următoarele:

— Dumneavoastră mi-aţi explicat ce se petrece în adâncul sufletului meu. Am înţeles şi am simţit cât de puternic m-am concentrat asupra copiilor, asupra omului iubit, asupra familiei şi relaţiei. Am repetat în fiecare zi că pentru mine viaţa mea, copiii născuţi, relaţiile sexuale şi familia constituie mijloace pentru a acumula iubirea faţă de Dumnezeu. Am traversat orice situaţie în care putea să se destrame fericirea mea umană, încercând însă să păstrez şi să amplific iubirea de Dumnezeu. Am simţit cum în sufletul meu au început schimbările, apoi ele au început şi la nivelul fizic. In sângele meu nu mai existau trombocite. Dar, deodată, nu se ştie de unde, trombocitele au apărut într-o cantitate mare. Am avut cele mai bune analize din întreaga mea viaţă. Dar, după un timp, s-a prăbuşit din nou totul şi au dispărut toate trombocitele. Eu m-am ataşat de vindecare.

— în momentul vindecării la dumneavoastră a avut loc explozia bucuriei şi a iubirii, dar în virtutea inerţiei, explozia nu s-a transformat în iubire faţă de Dumnezeu ci s-a transformat în iubire faţă de viaţa dumneavoastră şi de dorinţe. Până atunci, viaţa şi dorinţele dumneavoastră au fost subjugate de boală pentru ca îndepărtându-vă de ele, să simţiţi rădăcinile dumneavoastră adevărate. Coroana copacului dumneavoastră a devenit mai luxuriantă, iar dumneavoastră aţi renunţat la rădăcină. De aceea coroana a fost din nou ajustată. Când veţi învăţa ca orice plăcere şi desfătare să o transformaţi în iubire faţă de Dumnezeu, atunci fericirea umană care s-a revărsat brusc, fie că este vorba de copii, familie, sănătate sau bună stare nu vor ucide iubirea din sufletul dumneavoastră şi împreună cu ea şi pe dumneavoastră. Noi, în fiecare secundă, trebuie să manifestăm iubirea şi să năzuim spre Dumnezeu. Cu cât emanăm mai multă iubire, cu atât vom primi mai multă iubire. Şi chiar vom putea primi mai multă iubire decât oferim. Şi iată că această diferenţă dintre ceea ce primim şi ceea ce oferim se cheltuieşte pe dezvoltarea vieţii noastre, pe dorinţe şi pe tot ceea ce noi numim fericire umană. Dacă noi nu oferim nimic şi dorim să luăm, atunci, în consecinţă, de la noi se ia de două sau de trei ori mai mult decât vrem să se ia şi acel minus creat va determina distrugerea soartei, a vieţii şi a dorinţelor noastre. La început noi învăţăm să păstrăm iubirea de Dumnezeu atunci când suntem bolnavi, suferim şi murim. Apoi

învăţăm să dezvoltăm această iubire şi năzuim mai mult spre Dumnezeu, când ne însănătoşim şi când obţinem fericirea umană. Orice eveniment petrecut în univers ne poartă spre Dumnezeu. Pierzând şi dobândind, noi ne mişcăm într-o singură direcţie. Şi cu cât simţim mai mult această lege principală a universului, cu atât mai mult simţim acea fericire care este veşnică şi pe care nu o putem pierde.

## LUCRUL CU EUL PROPRIU

Iată că la sfârşitul anului 2000 în mintea mea s-au copt câteva probleme teoretice. Sistemul s-a apropiat, chipurile, de perfecţiune. Toate valorile se rezumă la două momente.

1. Tema dorinţelor pe care le-am desemnat ca gelozie;
2. Tema destinului, voinţei şi aptitudinilor pe care am desemnat-o ca mândrie.

Omul, lucrând cu sine însuşi, închide dependenţa de aceste principii, punându-se pe sine în ordine, începe ca prin el însuşi să purifice sufletul urmaşilor. în principiu, acest lucru trebuie să fie suficient pentru vindecarea oricărei îmbolnăviri. Numai că pe mine, nu se ştie de ce, mă dor rinichii şi este evident că nu este închisă tema dorinţelor, adică tema geloziei şi mândriei nu este depăşită. Judecând după fapte, aceasta nu pentru că eu am lucrat puţin asupra propriei persoane. De fapt cele mai serioase probleme de sănătate, dacă descoperi exact cauza, se absorb în câteva zile. Ceva nu înţeleg totuşi. De nenumărate ori am încercat să dau de cauza problemelor mele nerezolvate: dintr-un punct de vedere, acestea e clar că sunt legate de urmaşi- în copilărie şi în tinereţe eu am fost un maximalist convins, nemulţumirea şi condamnarea nu au avut limite atunci când era vorba de trădare şi înşelare. Pentru ca să purificăm urmaşii este nevoie ca timp de 20-30 de zile să nu se consume alcool. în toată această perioadă nu trebuie să existe stres. înseamnă că trebuie să existe retragere, solitudine şi linişte. în afară de acestea, un regim alimentar strict, nici un fel de planuri şi probleme organizatorice. Dar eu de câţiva ani deja mă aflu într-un regim de continuă agitaţie.

Mai departe: rinichii, dacă cu ei se iveşte o problemă, reacţionează la atitudini incorecte în faţa situaţiilor trauma-tizante, în mod periodic mi se aruncă schimbări în destin şi

situaţii, pe care înainte nu le-am putut accepta. Pentru mine ar fi fost mai simplu să mor decât să accept anumite situaţii. în ultimii doi ani, destinul meu mi-a servit din nou câteva surprize. Mental am acceptat orice situaţie, iar sentimentele mele m-au tras cu încăpăţânare înapoi. Sincer vorbind, eu am crezut că totul va fi dat uitării, dar destinul a scos la iveală cu acurateţe toate situaţiile pe care nu le-am parcurs corect şi din nou mi le-a dat, într-o dimensiune amplificată. Iată încă un moment esenţial: supraîncărcările fizice se văd şi se manifestă dintr-odată, iar supraîncărcările psihice ies la iveală câteodată după câţiva ani. Se poate merge departe, dincolo de linia roşie fără să înţelegi acest lucru. Eu am trăit aceste supraîncărcări în timpul audienţei, pentru ca apoi să fie dureros chiar să respir în decursul câtorva zile după audienţă. înainte nu am putut să-mi închipui că gândul poate pricinui durere fizică. Apoi s-ar putea ca intervenţiile în soarta altui om să poată să-mi amplifice dependenţa de destin, voinţă şi dirijare. Din această cauză, orice neplăcere din destin, pierderea controlului asupra situaţiei eu o percep mult mai dureros decât înainte. înseamnă că îmi creşte iritabilitatea, aprecierea negativă a oamenilor, a mediului înconjurător, şi mai departe ca rezultat al programului de autodistrugere, va fi afectat sistemul uro-genital. Se pare că am uitat că nu poţi schimba soarta altor oameni. Soarta noastră o schimbă Dumnezeu. Noi putem să ne schimbăm şi să creăm o bază care să contribuie la depăşirea bolii şi schimbării soartei. Ultimul cuvânt este mereu al lui Dumnezeu. Este suficient să hotărăşti că îţi stă în putere să-ţi dirijezi soarta şi imediat, conştiinţa umană începe să dirijeze şi soarta şi iubirea. Dirijarea se situează deasupra iubirii şi începe ceea ce în Biblie se numeşte trufie şi diavolism. Neînţelegerea acestui lucru duce la faptul că pacientul urmăreşte să ajungă la numeroşi pseudovindecători, visând să-şi îndrepte şi să corecteze soarta. Cererea naşte oferta. Şi imediat ziarele abundă de numeroase anunţuri: „repar karma, corectez, îndrept, schimb, curăţ etc." Dacă omul nu are ca scop iubirea şi schimbarea chinuitoare a propriei persoane, ci îndreptarea plătită a soartei strâmbate, el trebuie să sufere pentru ca să nu se îndârjească, mergând în direcţie greşită. Cu cât cheltuieşte mai mulţi bani dându-i specialiştilor în domeniul karmei, cu atât mai vizibilă va fi lecţia.

înainte nu înţelegeam de ce există o aşa imensitate de şarlatani şi aşa de puţini tămăduitori adevăraţi. Apoi am înţeles cum purifică sufletul şarlatanul. Acesta te salvează de toate ataşamentele. Şi în primul rând de cele băneşti. Mai în glumă, mai în serios, dar tema destinului nu-mi este clară până la capăt. în asemenea cazuri eu de obicei trec la 'provocarea situaţiei. Trebuie să-ţi creezi o supraîncărcare, să înteţeşti problema până la limită şi atunci, dacă supravieţuiesc, precis că apare ceva nou.

în acest context afost gândit seminarul de la sfârşitul anului 2000. Este adevărat că supraîncărcările au fost puţin mai mari decât cele pe care le-am aşteptat. După cea de-a doua zi a seminarului, eu m-am gândit noaptea în timp ce stăteam culcat: „Mâine eu trebuie să diagnostichez restul membrilor seminarului. Ieri, pentru primul grup am epuizat toate forţele. Nu ştiu ce se petrece cu mine şi dacă voi putea în aceleaşi condiţii să investighez cea de-a doua grupă". Am ştiut bine că pentru mine este o variantă periculoasă. Aşa că spre ora 4 dimineaţa, în sinea mea, am derulat toate variantele posibile. Dar nici o variantă nu mi-a provocat uşurare. Sentimentul uşurării a venit numai după vreo două ore, când am abordat următoarea metodă. Am hotărât să mă concentrez mai mult nu asupra ataşametelor şi problemelor umane, ci asupra sentimentelor de blândeţe şi iubire şi năzuinţă spre Dumnezeu. Imediat am răsuflat uşurat. La seminar am spus deja următoarele:

„Diagnosticarea mea, aşa cum v-aţi obişnuit să o vedeţi, s-a încheiat. Eu nu o să mai măsor parametrii dumneavoastră pentru a stabili ce ataşări aveţi şi cât anume. Eu trebuie să vă ajut să simţiţi şi să păstraţi iubirea Divină. Lepădaţi tot ceea ce vă împiedică să simţiţi. Nu socotiţi, nu cântăriţi, nu analizaţi şi o să aveţi rezultate mult mai bune. Nu vom mai scormoni murdăria umană. Mai bine ne vom scălda în iubirea Divină."

Seminarul m-a ajutat în multe privinţe. A avut loc un anumit transfer interior, dar totodată au ieşit la suprafaţă unele momente ciudate. După seminar, unii au început să îmbătrânească brusc, alţii invers, să întinerească. La mulţi au început să le meargă alandala ceasurile. Am atins tema timpului şi în special acel strat, în care se unesc două contradicţii: voinţa şi dorinţele, gelozia şi mândria, precum şi principiul feminin şi masculin. înainte de seminar, m-a sunat o prietenă şi mi-a

comunicat că în apartamentul ei este de neînchipuit ce se întâmplă cu ceasurile.

— Merg înainte? - am întrebat eu melancolic.

— Nu. De două zile toate ceasurile au mers în sens invers. Atât arătătorul mare cât şi minutarul.

— Şi cum s-a comportat secundarul?

— De ce vă interesează acest lucru?

— Este vorba despre faptul că dacă învârtim butonul de întors ceasul, noi putem învârti în sens invers cele două limbi care indică ora şi minutele, dar secundarul, cu acest prilej, nu se învârte înapoi, el tremură şi stă pe loc. Deci, această limbă nu este legată de mecanismul de întoarcere înapoi a ceasului.

— Şi secundarul a luat-o înapoi, - mi-a comunicat ea. - Interesant este următorul lucru: la început, în casă, s-au oprit toate ceasurile, iar apoi au pornit-o înapoi. Acuma când vorbesc cu dumneavoastră şi arătătorul secundar merge cinci secunde înainte şi cinci secunde înapoi.

— Bine, - i-am răspuns eu, - vă mulţumesc. O să mă gân desc ce se întâmplă. Acesta nu a fost un caz unic. Acum câteva luni, la Moscova, într-o încăpere în care eu am primit oamenii, ceasurile au mers în direcţie opusă. Eu m-am obişnuit deja cu faptul că ceasurile pot merge înainte, pot rămâne în urmă sau să se învârte numai un singur arătător. Dar situaţia ca ceasurile să meargă înapoi încă nu s-a mai întâmplat. Deci, contactul cu straturile profunde ale timpului s-au înteţit evident. Apropo, după un timp, ceasurile de la prietena mea au revenit la normal, dar au început schimbările în înfăţişare.

— Nu ştiu ce se întâmplă, - a recunoscut ea, - dar la mine a început procesul de întinerire.

Se pare că nu numai ceasurile au luat-o înapoi, dar şi timpul.

— Mă simt ca o fetiţă tinerică dar şi înfăţişarea mea începe să corespundă stării mele.

Nu voi mai vorbi despre alte momente stranii care s-au petrecut după seminar şi despre ceea ce nu este esenţial. Problemele mele principale de sănătate nu le-am rezolvat. Rinichii au continuat să mă doară. La mijlocul lunii ianuarie m-am trezit noaptea simţind o durere la şale. „Fie că are loc un proces intensiv de formare a pietrelor, - m-am gândit eu, - fie am o tumoră. A sosit timpul să mă duc la diagnosticare cu

ultrasunete. în ziua următoare am telefonat unui medic cunoscut de mine şi am stabilit întâlnirea. Iată-ne mergând pe coridor spre cabinet.

— Ia spune-mi în mod concret ce s-a întâmplat, - mă întreabă doctorul.

De obicei tămăduitorii se încarcă pe ei înşişi cu tema dorinţelor, iar apoi li se destramă familia sau încep să-i doară încheieturile, să le slăbească vederea, apare diabetul etc. Fie iau asupra lor tema dirijării, iar atunci are loc destrămarea destinului, scăderea capacităţilor, slăbirea memoriei. Sau apar problemele de sănătate.

In ceea ce mă priveşte, se pare că am luat asupra mea şi unele şi altele. Totuşi, cu o mare înclinare spre tema dirijării. însă, lovitura nu merge în direcţia psihicului, ci spre rinichi.

Apropo, unui cunoscut de-al meu, care era un vindecător destul de bun, nu demult, i-au extirpat un rinichi. Judecând după toate nici el nu a rezistat la tema dirijării.

— Acum doi ani te-am examinat, mi-a spus cu îngrijorare medicul. - Tu ai avut la rinichiul drept o piatră de un centimetru.

— Da, acolo a fost tema aprecierii dure a oamenilor, mai ales a femeilor, - am spus eu. - Apoi m-am pus în ordine şi atunci trebuia să se dizolve. Iar acum, se pare, că se formează din nou pietre în ambii rinichi.

— Haideţi să vedem despre ce este vorba, a spus el şi m-a condus în cabinetul medical. Ne-a primit o specialistă în diagnosticare cu ultrasunete. Ea m-a examinat apoi m-a întrebat:

— Este trecut în fişă că aveţi o piatră la rinichiul drept cu diametrul de un centimetru, iar rinichiul stâng este curat, aşa este?

— Da, - am răspuns eu.

— Acum însă aveţi la ambii rinichi câte o piatră cu diametrul de cinci milimetri.

— Dar tumoare este? - am întrebat-o eu.

— Nu, nu este, sunt numai pietre, - a răspuns ea.

„înseamnă că în rinichiul drept piatra s-a resorbit într-adevăr, iar acum a apărut din nou, - m-am gândit eu. în principiu, organismul poate în câteva ore să dizolve şi să elimine orice piatră, dar aceasta numai atunci când straturile

interne ale sufletului sunt curate. La mine, în prezent, problema nerezolvată declanşează un program de autodistrugere, iar formarea pietrelor împiedica acest lucru. în general, dacă judec după dureri, mă puteau paşte rezultate mult mai rele. Am fost mulţumit de investigaţiile făcute. Existenţa a două pietricele mici nu constituie nici o problemă. Asta înseamnă că trebuie timp de o jumătate de lună să mă deconectez de orice şi să lucrez în mod normal cu eul propriu.

Am avut o pacientă în rinichii căreia, în timpul sarcinii, au crescut pietre coraliforme, care nu pot fi eliminate. După ce a născut o fată, în 15 zile aceste pietre s-au resorbit şi au dispărut. Eu i-am explicat că în vieţile ei anterioare n-a putut primi lovituri date de destin în timpul sarcinii. în această viaţă însă, prin raţiune, s-a străduit să accepte totul. Sentimentele ei rămâneau în urma raţiunii, nu s-au copt şi de aceea ea a primit o variantă mai uşoară. înjosirea în fiecare secundă a destinului s-a produs prin formarea pietrelor la rinichi. întrucât ei nu i-a fost frică şi nu s-a lamentat, a păstrat iubirea şi nu a emis pretenţii faţă de soartă, pietrele şi-au îndeplinit rolul lor de purificare a sufletului copilului şi s-au resorbit.

Poate şi mie mi se pregăteşte apariţia unui nou copil pe lume. Sufletele viitorilor copii le văd deja lângă mine. Numai că nu pot nicicum stabili dacă ei vor apărea în această viaţă sau în cea viitoare. Dar în orice caz este timpul să mă ocup serios de propriul suflet şi de corp. în ultima vreme am tot mai multe audienţe, expuneri şi consultaţii. Este ciudat însă faptul că rinichii au încetat aproape să mă mai doară. în zilele care au urmat, eu i-am ţinut sub observaţie şi nu am constat nici cel mai mic simptom al bolii. „Trebuia să se întâmple, m-am gândit eu. - A fost suficient să hotărăsc că sunt sănătos şi imediat problemele au dispărut."

în general boala este o prevestire care ne ajută să ne îndreptăm către Dumnezeu. Dar ce au vrut să-mi comunice cu ajutorul bolii de rinichi? La această întrebare nu am găsit răspunsul, dar cu toate acestea m-am simţit minunat din punct de vedere fizic. Iar în acel moment pentru mine acest lucru a fost cel mai important. Cu toate acestea, trebuie să continui încercările de a înţelege esenţa celor întâmplate. Boala şi moartea nu apar niciodată pe neaşteptate. întotdeauna există nişte semne

cărora noi, de regulă, nu le acordăm atenţie sau nu le putem înţelege.

La început se destramă situaţia din jur, dar acest lucru poate să nu te privească pe tine în mod direct. Apoi încep problemele în cercul tău. Pe urmă nemijlocit cu tine. Destrămarea situaţiei trece la deteriorarea sănătăţii. La început au loc dereglări funcţionale, apoi toate acestea trec la organism. Unul din principalii indicatori ai bunăstării este sentimentul iubirii şi al bucuriei în suflet, care nu sunt legate de nimic, care se menţin destul de mult timp.

— Ei bine, - a spus una din cunoştinţele mele. - Dacă la mine va dispărea zborul în suflet înseamnă că în curând încep neplăcerile?

îmi aduc aminte încet de toate simptomele situaţiilor neprielnice. în primul rând este vorba de iritarea mea din orice motiv, care nu a trecut. Ştiu că nu este permisă controlarea situaţiei pentru lucruri mărunte, dar nu pot să fac nimic. Această problemă decurge mai degrabă din cealaltă. Iritarea este scăderea adaptării la mediul înconjurător. Acest lucru se întâmplă când nu există suficientă energie, nu există putere pentru schimbare, pentru acceptarea informaţiilor. Acest lucru se poate explica prin surmenaj, insuficienţa lucrului asupra propriei persoane şi asupra problemelor copiilor prezenţi şi viitori. Dar atunci când am prelucrat aceste variante, nivelul scăzut al energiei nici măcar nu a oscilat. Acest lucru eu îl realizez atât direct cât şi prin metoda oarbă, adică chem câţiva oameni cu numere şi dau în mod expres aprecierea în legătură cu starea lor. De regulă, eu am cei mai slabi indicatori. în diagnosticarea propriei mele persoane energia nu numai că nu atinge minimum, dar se îndreaptă spre un minus imens.

Mai departe, în ultimul timp, apare periodic decepţia. De fapt, nu direct, ci prin perceperea inutilităţii dorinţelor mele. Acest lucru duce periodic la o stare de slăbire. Toate acestea constituie semne ameninţătoare ale uneia şi aceleiaşi stări. Apoi au început din nou să mă trădeze acele persoane în care eu am avut încredere. Totul parcurge din nou o schemă veche: eu încerc să-1 ajut pe om, iar drept răspuns fie încearcă să mă înşele, fie mă ameninţă, fie manifestă indiferenţă, adică nu manifestă nici un semn de mulţumire.

Deodată, îmi reînvie în memorie un asemenea moment. Un bun prieten mi-a povestit odată următoarea întâmplare:

"Am deschis al doilea magazin şi am angajat un tânăr cunoscut. După un timp am observat că veniturile sunt din ce în ce mai mici şi la urma urmei beneficiul a ajuns la zero. Am început o discuţie serioasă cu el şi l-am acuzat că mă fură. Şi ce credeţi că mi-a răspuns?

— Eu te iubesc ca pe un frate, pot să-mi sacrific şi viaţa pentru tine. Dar pentru bani o vând şi pe mama. Astfel că nu pot să mă stăpânesc în această privinţă.

A trebuit să închid magazinul şi să-i dau drumul acestui angajat să meargă unde vrea."

Acum, convorbirea pe care o purtam era de asemenea legată de bani. Eu am vrut să îi ajut pe prietenii mei şi să-i organizez şi lui în acest sens o oarecare afacere. El mj-a declarat deodată că vrea să lucreze numai cu mine, iar pe ceilalţi trebuie să-i înlătur.

Mi-a fost ruşine şi neplăcut să-i spun că acest lucru constituie o grosolănie şi eu nu accept aşa ceva. Atunci când îţi este ruşine şi neplăcut înseamnă că eşti ataşat de morală şi etică. Să-i spui în mod cinstit omului părerea şi pretenţiile tale duce la posibilitatea de a soluţiona imediat situaţia. Iar eu încep să mă învârt şi să-mi fie frică de comportamentul aspru din exterior. în sufletul meu încă este puţină iubire şi de aceea eu nu am învăţat să mă comport aspru la exterior.

— De ce nu te uiţi în ochii mei? - mi-a spus el. Ce te frământă, spune-mi cinstit!

— Iată îţi spun cinstit, este o problemă de etică, prietenii mei rămân pe dinafară.

— Aşadar, care-i problema? - desface el larg mâinile. - Ce este cu asta? - şi face un gest de dispreţ.

— Dar este vorba de prietenie - am răspuns eu încet.

— Ce este mai important pentru tine - afacerea sau prie tenia? - mă întreabă el iritat.

Eu ridic din umeri.

— Bineînţeles, că prietenia.

El ridică mânios din umeri şi se întoarce cu spatele către mine. Discuţia nu a reuşit. în asemenea situaţii eu mă bucur pentru un singur lucru. Nu simt deloc dispreţ faţă de el ci numai compătimire. Cu o asemenea concepţie nu ajungi departe, aceasta este o cale care nu duce nicăieri.

înainte, m-aş fi întors dinadins la această situaţie provo-când u-mă pe mine însumi să condamn pe alţii. Acum, nu mai fac acest lucru. Eu încep să parcurg în mod normal încercările vieţii. Dar de ce lumea înconjurătoare începe să se poarte fără etică tocmai acum nu pot înţelege. Cauza trebuie găsită evident în mine. Are Ioc o puternică situaţie neprielnică. Este posibil oare ca tema condamnării oamenilor în planul moralei şi eticii să fi ajuns la linia roşie? S-a cuplat mecanismul purificării? Apropo, de mult nu mi s-a mai şoptit nimic în mod direct. în ultimii doi ani s-a ivit numai o singură frază: „Nu-i condamna pe oameni, îţi pot muri copiii."

De ce condamnarea altora afectează aşa de puternic copiii? Această problemă trebuie încă studiată. Deocamdată trebuia să constatăm problemele care se înteţesc şi care există de mult şi nu se manifestă făţiş.

Mă întorc din nou la problema energiei. Dacă nu există energie, atunci creşte dependenţa de stările omeneşti - chiar în cazul în care te comporţi normal. Aceasta creşte încet, dar creşte. în prezent fixez existenţa unui anumit moment, care mă goleşte de energie, dar deocamdată nu pot face nimic.

Treaba însă este treabă şi peste câteva zile eu trebuie să plec în Crimeea. Am cumpărat cu un prieten biletele şi iată-ne deja în tren, în drum spre Moscova. Am stat o zi la Moscova, apoi am luat un alt tren şi după două zile de călătorie trebuia să ajungem în Crimeea. Se înserează. Nu mă mai dor rinichii, dar starea generală este într-un fel ciudată. Mi-am făcut diagnos-ticarea şi văd un tablou destul de sumbru.

— Hai să procedăm folosind metoda oarbă, - mă adresez

eu prietenului. - Ia la întâmplare câţiva oameni, inclusiv pe mine şi pe tine şi să vedem cum stăm cu toţii la nivelul energiei. - Eu încep diagnosticarea. - Acest om nu are o energie mare, dar este pozitivă - plus. Al doilea are energie minus, pot apărea probleme cu pancreasul şi cu sistemul uro-genital. In acest caz iese imediat la iveală supărarea faţă de femei, tema geloziei şi a dorinţei. Al treilea este însă muribund, -spun eu. Pierderea energiei este atât de mare încât afectează nu numai organele, ci întreaga viaţă în general.

— Dar al treilea eşti tu, - răspunde prietenul.

— Este clar, - i-am răspuns eu.

începem să căutăm cauza. Dar eşuăm. Apoi adormim. După două ore mă trezesc şi simt o durere puternică jos în burtă. Stau nemişcat, sperând că va trece. Dar durerea creşte şi atinge un asemenea nivel încât încep să-mi tremure mâinile şi mă cuprinde o sudoare rece. „Trebuie să ies pe coridor, -gândesc eu, - poate va fi mai bine." Mă îmbrac şi ies pe coridor. După aceea privirea mea se fixează pe un punct şi mă cuprinde un sentiment neplăcut în interior şi nu înţeleg ce se petrece cu mine. Sunt într-o încăpere întunecată care arată foarte ciudat. îmi vine să vomit şi am un sentiment de confuzie în cap. Treptat, înţeleg că stau culcat pe podea şi îmi revin după pierderea cunoştinţei. Mă târăsc în compartiment şi îl scol pe prietenul meu.

Starea mea nu se îmbunătăţeşte, ci dimpotrivă, începe să se înrăutăţească. Vorbesc greu şi mi se pare că mă părăseşte graiul. „Iată, aşa se moare de obicei", - m-am gândit eu. Este clar că trebuie să pregătesc un scurt testament.

— Să ţii minte, - îi spun prietenului, - ce trebuie făcut în primul rând după moartea mea.

Rămân în această stare timp de o oră. Apoi începe brusc să se îmbunătăţească. Ajungem Ia Moscova şi înţeleg că plecarea în Crimeea s-a încheiat.

Poate că pietrele au pornit din rinichi şi s-au împotmolit în ureter. Este nevoie de o aparatură medicală. După câteva ore ajung la urolog. Un doctor tânăr, simpatic, îmi palpează burta, mă trimite la analize şi în final îmi comunică:

— Pietrele de la rinichi nu au nici o legătură cu starea dumneavoastră. Nu este vorba de o inflamarea a prostatei, nu există nici un proces inflamator Ia dumneavoastră. Ca speci alist, nu pot să-mi explic de ce v-aţi pierdut cunoştinţa. încer caţi să vă întoarceţi în Sankt-Peterburg şi faceţi investigaţii complete.

I-am dat telefon doctorului meu şi i-am explicat ce mi s-a întâmplat.

— Să vii mâine şi te vom investiga după un program complet, - mi-a răspuns el. După ce m-a investigat, mi-a spus: toate analizele sunt bune, chiar mai bune decât înainte. Dar encefalograma a arătat o perturbare a funcţiilor trunchiului cerebral. Trunchiul - înseamnă mişcarea, respiraţia, digestia, bătăile inimii etc. Dacă perturbările funcţionale se transformă

în ceva mai serios, atunci nimeni de pe lume nu te va salva, fie el şi preşedintele S.U.A.

— Bine, dar care pot fi cauzele?

Doctorul ridică din umeri:

— Poate suprasolicitarea prea mare, stresul nedepăşit. Deşi în cazul tău este greu de pus un diagnostic exact, la tine totul este imprevizibil.

Câteva zile îmi permit să nu mă gândesc şi să nu analizez situaţia; informaţia se va aduna şi se va împrăştia de la sine. Apoi încet, încet, în salturi, va avea loc o iluminare trecătoare şi ca dintr-un mozaic, începe construcţia unui tablou general. După un timp încep din nou să mă lămuresc ce s-a petrecut cu mine.

Poate că este vorba de un semn divin că trebuie să încetez a mai face cercetări şi audienţe pe baza acestora. Se pare că despre asta este vorba. Atunci ce este de făcut? S-ar părea că trebuie să termin cel de-al şaptelea volum şi să explic că acesta este ultimul şi apoi treptat să închei atât practicarea tămăduirii cât şi activitatea teoretică. Aceste gânduri m-au făcut să mă simt mai uşurat. La urma urmei este timpul să-mi schimb meseria. Lumea o pot cunoaşte şi cu ajutorul picturii, iar eu de mult tânjesc să pictez. La mijlocul lunii aprilie este programată prezentarea celui de-al 7-lea volum la Moscova. Mai am câteva zile să termin cartea şi să-i dau drumul la tipar. Apoi urmează prezentarea şi după aceea începe pentru mine o nouă viaţă. Eu o să pierd din punct de vedere material, dar câştig din punct de vedere spiritual. Pot lucra şi 24 de ore pe zi. Dar acum tot ce îmi doresc este să fiu pictor şi să nu mă ocup de nimic altceva. Astfel, urmează ultimul asalt pentru terminarea volumului al şaptelea. Astăzi însă amân activitatea întrucât trebuie să vizitez un mic teren pentru o casă de vacanţă de lângă Sankt-Peterburg. Casa mea de vacanţă, care a suferit mult, se află la 200 de kilometri de oraş iar copiii au nevoie de un spaţiu mai aproape. Durata călătoriei nu trebuie să depăşească două ore până la locul casei de vacanţă. Ea se află lângă Vsevolojsk nu departe de Drumul Vieţii. în autoturism suntem trei persoane. Nu cunosc drumul, motiv pentru care eu conduc fără grabă. Mergem pe şoseaua situată la marginea localităţii Vsevolojsk în curând o să fie cotitura spre casa de vacanţă. întrucât drumul nu ne era cunoscut nu ne-am orientat imediat. Mergem pe autostrada principală lăsând în urmă drumurile şi răscrucile

secundare. Ceilalţi mă întreabă câte ceva şi eu, îngândurat, le răspund. întorc capul spre stânga, pentru a traversa următoarea încrucişare şi deodată apăs brusc pe frână.

Dinspre stânga vine spre noi un camion uriaş, viteza aproape că nu se micşorează, iar eu, ca într-un film rulat cu încetinitorul, văd apropierea celor două maşini. încă o secundă şi camionul marca Kamaz apare în faţa noastră. Intrăm cu toată viteza în camion, şi pentru un moment îmi pierd cunoştinţa. Apoi îmi revin, deschid ochii şi ce văd: pasagerii vii. Dacă nu am fi avut air-bag-urile, atunci în maşină ar fi fost doi morţi. Am ieşit din maşină încet. în jurul nostru, pe o rază de 10 metri totul era presărat cu sticlă. Faţa maşinii noastre „Volkswagen" este puternic deformată. Eu nu mi-am pus centura de siguranţă şi de aceea m-am lovit cu capul de parbriz. Capul îmi vâjâie puternic, iar ceafa este cuprinsă de o durere surdă, ca şi cum ar fi traumatizată şira spinării. După un timp soseşte miliţia şi începe să întocmească actele. Deocamdată au loc procedurile obişnuite şi eu cu greu mă pot dezmetici. încep însă să înţeleg că am avut o baftă chioară.

în primul rând trăim cu toţii. în al doilea rând, ne-am ciocnit de un camion şi nu de un autoturism. în acel caz eu puteam să omor şi alţi oameni. Iar apoi noroc că nu Kamaz-ul uriaş a intrat în noi pentru că atunci în locul meu rămânea o pată udă. Dacă ne-am fi lovit de roata din faţă, atunci maşina noastră, întorcându-se, s-ar fi lovit încă o dată de roata din spate a camionului şi atunci totul s-ar fi terminat cu moartea noastră. Dacă am fi nimerit între roţile camionului, atunci am fi devenit carne tocată. Dacă am fi nimerit în spate, sub caroserie atunci aceasta ar fi retezat acoperişul maşinii împreună cu capetele noastre.

Singurul loc de care puteam să ne lovim erau roţile duble din spate, pentru a avea minimum de pierdere. Tocmai de ele ne-am izbit. Acest lucru îl puteam socoti ca un semn bun. Am aşteptat maşina de depanare şi am transferat lucrurile ce au rămas, din „Volkswagen" în aceasta.

Acum, când stau în maşina de depanare lângă şofer, continuu să analizez situaţia. Este cumva vorba de un semn ca să încetez editarea celui de-al şaptelea volum? Prea s-a terminat bine accidentul.

Dacă cineva ar fi suferit tare, atunci este puţin probabil că aş fi terminat cartea. Acest eveniment a fost o sugestie, dar chiar dacă mă omoară cineva nu-mi dau seama de ce este legată. Deodată mi-a venit în minte o idee. Deci, când eu terminam volumul doi, practic, am avut o situaţie similară. Am avut tot un accident şi chiar şi atunci toată lumea a scăpat cu vjaţă. Despre ce era vorba atunci? Mi-aduc aminte încet şi greu. Tocmai după acel accident din 1995 am ajuns la înţelegerea Divinizării spiritului. Spiritul, blândeţea, idealurile, viitorul - ataşamentul faţă de acestea este mult mai periculos decât cel faţă de material. Ce se petrece acum, ce fel de informaţie nouă trebuie să primesc? Nu am încă un răspuns. A doua zi m-am dus la locul accidentului. încep să analizez cauza celor întâmplate. Capul îmi vâjâie ca înainte, cu greu mă pot concentra, poate că am o uşoară comoţie cerebrală.

Ciocnirea a avut loc pentru că eu nu am văzut semnul „cedează trecerea". Sunt în general un om distrat şi nu acord întotdeauna suficientă atenţie la semne. Apoi eram convins că mergem pe şoseaua principală, dar într-un anumit loc aceasta era traversată de o autostradă magistrală, Drumul vieţii, şi întrucât ajunsesem aici pentru prima dată, nu am ştiut acest lucru. In continuare, analizând lucrurile, am constatat că la vreo 20-25 de metri înainte de semnul „cedează trecerea" se afla o prăvălioară sub formă de chioşc din sticlă. Din acest chioşc a ieşit un grup de oameni, care mi-au sustras atenţia, ei mi-au micşorat vizibilitatea, iar atenţia mea era îndreptată şi asupra conversaţiei. In mod fatal, toţi factorii negativi s-au adunat la un loc, cu toate consecinţele lor.

îmi aduc aminte de toate momentele cercetărilor mele, începând cu 1990 când am văzut pentru prima dată structurile karmice. Un moment interesant a fost în 1991 când am început să scriu cartea şi cu 6 luni înainte mi s-a pus diagnosticul: cancer cu metastază. Interesantă legitate. înaintea fiecărei etape noi a cercetărilor mele, mie mi se destramă toată viaţa de până atunci, inclusiv viitorul. Nu ştiu din ce motive trebuie să parcurg o stare a pierderii vieţii şi a tot ceea ce îmi este vital.

Poate că nu voi putea dobândi nici o informaţie nouă atunci când legătura cu viaţa este prea puternică.

Să cugetăm mai departe. Dacă acest fenomen este o pregătire pentru ceva nou, sau este o atenţionare, atunci pe fondul

distrugerii fizice trebuie să aibă loc îmbunătăţirea stării psihice. Mi-am adus aminte cum a fost după ce am fost pe punctul de a muri în tren. Deşi este straniu, după aceea mi-a fost mai uşor sufleteşte. Nivelul energiei a fost cu mult sub minus şi deodată s-a ridicat la plus şi apoi în toate zilele următoare a rămas destul de înalt. Atunci nu am putut explica acest fenomen. Au trecut câteva zile după accident. Am observat cu uimire că sentimentele deprimării şi decepţiei au dispărut total. Am scris în cărţile mele despre faptul că numeroase neplăceri şi boli îi blochează omului programul de autodistrugere. Aici aveam acelaşi mecanism şi totodată ceva nou, deosebit de nou. Dacă aş încerca să descriu în cuvinte această stare nouă atunci aş spune cam aşa:

— Mi s-a schimbat percepţia asupra viitorului. Am senti mentul că, parcă a apărut un viitor nou. Iritarea şi condam narea oamenilor au început să treacă. Deprimarea, neîncre derea în sine au dispărut şi ele. Energia se află pe polul stabil, permanent. In suflet a apărut sentimentul uşurării şi senzaţia de zbor. Rezultă că pentru a avea un nou viitor trebuie par cursă procedura morţii evidente sau foarte apropiate, şi de fapt de ce nu? Pentru a obţine o nouă viaţă trebuie să se termine cea veche. Legea negării negaţiei. Viaţa anterioară se concentrează într-un punct şi se smulge. Apoi apare noua viaţă. Dacă apare. Iar ea apare atunci când este acumulată o cantitate suficientă de iubire. Astfel, încet încet, se conturează tabloul.

în 1991 trebuia să mor. Nu am mai avut viitor. Corpul meu temporar s-a limitat la anii 1991-1992. O prietenă care se ocupă de astrologie mi-a spus:

— In conformitate cu semnele de viaţă tu nu trebuia să trăieşti după 1992.

Se pare că energia curge din viitor. Dacă viitorul nu există, atunci corespunzător scade energia şi începe boala şi moartea. Astfel, viitorul meu în 1991 s-a terminat. Eu am înţeles acest lucru atunci când am aflat diagnosticul meu. O dată ce nu am viitor, nu mă interesează pur şi simplu. Am deschis Biblia şi am încercat să găsesc acolo ceva ce este mai important decât viaţa şi viitorul şi am găsit.

Iubirea de Dumnezeu s-a dovedit a fi tot ce am căutat. Viitorul a încetat să mai fie important pentru mine şi, ca atare,

am încetat să depind de el. Iubirea de Dumnezeu s-a adeverit a fi odată pentru totdeauna mai importantă decât viitorul, prezentul şi trecutul, mai importantă decât viaţa, decât dorinţele mele şi destinul. Dacă iubirea de Dumnezeu pentru mine a devenit o realitate, iar viaţa iluzorie şi viitorul au trecut pe planul secundar, prin iubirea de Dumnezeu s-a născut noul viitor şi noua viaţă.

Acelaşi lucru s-a întâmplat în 1995 şi acelaşi lucru se pare că se întâmplă şi acum. în memorie mi se înfiripă ritualul botezului. Acum eu înţeleg în ce constă esenţa primelor ritualuri de creştinare. Omul era cufundat în apă, era gata să moară, apoi îl scoteau din apă şi îl reînviau. Dacă în suflet era multă iubire, adică contactul cu Dumnezeu era puternic, atunci omul învia şi primea un viitor nou, o nouă viaţă. Probabil că pentru această procedură se hotăra acela care simţise că nu are viitor şi nu are şanse de supravieţuire. Cu timpul procedura a devenit mai puţin dură şi s-a pus accentul nu pe oprirea vieţii anterioare ci pe crearea unei vieţi noi prin iubire de Dumnezeu. în apele Iordanului, deci, avea loc cufundarea în apă ca simbol al încetării vieţii de dinainte şi adobândirii unei vieţi noi. Pentru a ne despărţi fără durere de viaţa trecută, trebuie să dăm drumul la toate legăturile care ne leagă de ea. Cel mai puternic ne leagă de trecut, supărările neiertate, condamnarea oamenilor, supărarea pe soartă şi pe Dumnezeu. Atunci când loan Botezătorul spunea: „Pocăiţi-vă, pentru că a sosit împărăţia Domnului", atunci probabil că era vorba despre pregătirea pentru a trece de Ia o viaţă obişnuită, umană, la o viaţă nouă care a izvorât în primul rând nu din voinţă, intelect şi dorinţe, ci din iubirea de Dumnezeu.

Mi-aduc aminte o discuţie despre viaţa de familie. Cineva mi-a spus că după 7 ani de căsnicie, totdeauna intervine o criză profundă. Dacă soţii trec peste această criză, atunci vor trăi fericiţi mai departe. Acum acest lucru simplu şi uşor s-a aşezat în cadrul modelului nou.

Judecând după toate, corpul nominal al fiecărei familii este calculat pe 7 ani. Dacă soţii au un ataşament mărit şi cruzime în caracter, ei epuizează surplusul corpului temporar într-un an-doi. Blândeţea şi atitudinea justă faţă de viaţă, din contră, măresc dimensiunile corpului temporar. Cu toate acestea, criza apare oricum, fie că este evidentă, fie că nu. Acestea sunt fie

neplăceri la locul de muncă, fie trădări, supărări, indiferenţă, etc. întrucât familia se bazează în primul rând pe femeie, iar soarta o împinge activ spre iubire, prin înjosire, atunci comportamentul soţiei în timpul crizei determină vitalitatea familiei în viitor. Armonia sufletească a femeii, pregătirea, disponibilitatea de a accepta umilinţele, de a-1 ierta pe soţ şi de a păstra iubirea de Dumnezeu permit recrearea corpului temporar al familiei şi de a trăi mai departe în plenitudinea bogă- ţiei sentimentelor manifestate. înseamnă că orice grup de oameni legaţi de relaţii stabile au de asemenea un corp temporar. Şi acesta poate fi de asemenea epuizat. Dacă relaţiile ajung la un sfârşit, atunci apar vestitorii decesului apropiat sau în cazul în care există o cantitate suficientă de iubire divină, apariţia noii vieţi. Judecând după toate, o asemenea stare se numeşte în Biblie sfârşitul lumii. Să încercăm să analizăm caracteristicile care ilustrează o asemenea stare.
Ce anume conferă micşorarea rezervelor viitorului, adică consumarea corpului temporar? Scăderea energiei. Aceasta poate duce la scăderea generală a imunităţii, adică la apariţia de noi infecţii la scară globală, la sindromul de oboseală cronică, la sterilitate, la degradarea structurilor de energie superioară: morala, etica, relaţiile familiale şi gândirea strategică dezvoltată. Este natural să ne aşteptăm la dependenţa crescândă de principiile fericirii umane şi de dorinţe, de conştiinţă şi voinţă. Dependenţa de dorinţe, trecând peste linia roşie, începe să genereze efectul Sodomei şi Gomorei, într-o măsură mare. Dependenţa de conştiinţă şi de voinţă poate da o mărire a agresivităţii în grupuri de oameni, adică conflicte etnice şi religioase, amplificarea terorismului, apariţia sectelor satanice precum şi diferite curente religioase false. în principiu, un asemenea tablou se observă acum în lumea întreagă. Totodată, în fiecare din noi, timp de 2000 de ani a acţionat mecanismul de salvare. în ce constă esenţa răstignirii lui Iisus Christos? De ce lui nu i s-a permis să renunţe la o asemenea moarte chinuitoare? Cât m-am frământat să descifrez această enigmă şi totuşi nu am putut s-o înţeleg. Da, neîndoielnic, în aceasta s-a pus posibilitatea viziunii divinului adevărat. Pentru a-i mântui pe toţi, trebuia să existe un pericol real al pieirii tuturor, dar de 2000 de ani, omenirea trăieşte şi se dezvoltă. De ce proorocirea Biblier se termină în jurul anului 2000? Este natural să

presupunem că posibilitatea salvării dată de Christos trebuie să se înfăptuiască tocmai în această perioadă. Dar probabil că schimbările trebuie să fie atât de mari încât înfăptuirea lor este în principiu imposibilă fără o pregătire prealabilă. De aceea, judecând după toate, cuvintele lui Christos se referă mai mult la perioada de acum.

Ce se întâmplă cu omul când corpul lui trecător a epuizat rezervele sale temporale? Pentru a completa nivelul energiei insuficiente, dacă acesta nu există în viitor, atunci energia trebuie luată din prezent. In organismul omului începe un cataclism. Suferă în primul rând structurile energiilor înalte şi se destramă soarta. Apoi se distrug şi funcţiile superioare: fizice şi psihice. Pe urmă încep îmbolnăvirile grave şi tulburările funcţionale trec în tulburări organice. Acest lucru se manifestă şi în mecanismul accelerării îmbătrânirii. Când energia care se scurge din viitor se termină, atunci la urma urmei, pentru păstrarea energiei în structurile principale, începe dezorganizarea ireversibilă care se încheie cu moartea. Acest lucru se referă atât la fiinţe vii singulare, cât şi la grupuri mari. Adică pentru omul singular, ca şi pentru întreaga omenire, aceste legi acţionează la fel. Dacă, însă, s-a acumulat un potenţial suficient de iubire divină, atunci crearea structurilor viitorului în momentul dezorganizării, fie că este boală sau o stare aproape de moarte, aceasta duce la o puternică înnoire şi o viaţă fizică nouă.

Nu demult am citit o notă interesantă în care se povestea despre cum au avut loc procese creatoare ale geniilor şi cum, practic, fiecare idee nou născută a fost legată de chinuri spirituale şi fizice. Mulţi nu numai că au fost bolnavi înainte de descoperire şi au traversat situaţii grele de viaţă dar s-au aflat în stări apropiate de moarte. Avem din nou de-a face cu legea negării negaţiei. Dobândirea noului are loc în condiţiile de desprindere de tot ce este vechi. Şi probabil că ideile comunismului şi socialismului care au luat zeci de milioane de vieţi omeneşti constituie chinurile facerii ale noii societăţi la nivelul subconştient şi apoi şi la cel conştient. întreaga omenire trebuia să vadă că procesul trecerii într-o stare nouă, fără iubirea de Dumnezeu, ca sens şi orientare principală, condamnă societatea la degenerare şi pieire. Dacă socialismul ar fi început acum, omenirea nu şi-ar mai fi revenit de la o asemenea

lovitură. Şi de fiecare dintre noi depinde cum va arăta noua omenire: fie bolnavă şi muribundă sau chiar născută moartă, fie sănătoasă, plină de iubire şi energie.

## TIMPUL

S-a întâmplat ca cercetările mele să fie direct legate de particularităţile timpului. Primul meu învăţător, de care am amintit şi care m-a învăţat diagnosticarea medicală împreună cu aplicarea aptitudinilor extrasenzoriale a atins oarecum tema tratării îmbolnăvirilor de cancer. Apropo, în tinereţe, el a avut un traumatism grav al coloanei vertebrale precum şi probleme mari cu rinichii. Iar atunci când a avut crize, numeroşii bioenergeticieni cu toate că au încercat, nu au putut să-1 ajute. Când eu am încercat să fac acest lucru, problemele legate de rinichi au dispărut pentru mult timp. După aceea am început să colaborăm. Pe atunci eu încă nu ştiam care sunt consecinţele unui asemenea tratament.

Dar să ne întoarcem la oncologie. Tumora canceroasă, din punctul de vedere al bioenergeticii, este un fel de gaură neagră. Când bioenergeticianul îi transferă energie, atunci se observă deseori diminuarea tumorii, dar forţele unui om se termină repede. îndrumătorului meu i-a venit ideea să lucreze asupra tumorii o întreagă grupă de bioenergeticieni. Pe mine nu m-a entuziasmat acest lucru întrucât simţeam că este posibilă revenirea problemei.

— Să lucrăm cu câmpurile subtile, - am propus eu, - iar la acest nivel putem să pătrundem în timp. Aceasta înseamnă că se poate trece în trecut, la începutul bolii şi să influenţăm în grup tumora canceroasă încă de la începutul apariţiei acesteia.

El a stat pe gânduri, apoi a dat din cap:

— Interesant, va trebui să încercăm!

Grupul de iniţiativă nu s-a adunat totuşi. Şi de această activitate m-am ocupat singur, iar rezultatele nu au fost rele.

Ideea influenţei asupra trecutului, schimbând prezentul, s-a dezvoltat introducând tehnici noi şi obţinând rezultate noi. Pe urmă am observat un amănunt interesant: dacă în decursul a trei vieţi trecute au existat perturbări serioase, să zicem în planul geloziei, atunci urmaşii până la a treia generaţie aveau acelaşi program. Trecutul şi viitorul s-au dovedit a fi strâns legate şi, influenţând trecutul, noi am schimbat nu numai prezentul dar şi viitorul. Se pare că orice eveniment se dezvoltă

în cercuri în trecut şi în viitor. Adică evenimentele prezentului influenţează şi viitorul şi trecutul. Am înţeles că universul este un tot unitar, adică prin alcătuirea holografică nu numai în spaţiu ci şi în timp. Orice eveniment care are loc într-un punct anume are influenţă asupra întregului univers în timp şi spaţiu. Când am început să lucrez cu structurile karmice care au depăşit limitele unei vieţi, am observat că a început să se schimbe mersul timpului. Timpul pulsa, fie se accelera, fie se încetinea. în anumite momente se schimba în mod inexplicabil mersul timpului. Acest lucru l-am observat în primul rând la mine. Au existat momente de îmbătrânire rapidă şi de întinerire, întrucât structurile karmice s-au dovedit a fi legate de emoţii, am ajuns la concluzia că emoţiile noastre sunt indisolubil legate cu structurile temporale. Boala era rezultatul agresivităţii subconştiente acumulate. Agresivitatea a apărut în cazul unei dependenţe ridicate de anumite valori. La început acesta a fost primul strat, adică nivelul material. Am urmărit clar cum dependenţa crescută de fericirea materială duce la îmbolnăvire.

După aceea m-am ridicat la nivelul spiritual pe care l-am legat de spaţiu, iar mai departe, la nivelul emoţional activ, sensibil care, după părerea mea, a fost strâns legat de timp. Cele mai ample valori au fost tocmai acelea care erau legate de timp. Dependenţa de fericirea sentimentală şi de timp a dat naştere tuturor celorlalte probleme. Avea loc o agresiune nemijlocită asupra timpului care putea să creeze în continuare probleme de sănătate. Teama de viitor, regretele în legătură cu trecutul, graba, dorinţa de a se apropia mai repede de viitor, toate acestea au accelerat dependenţa de fericirea senzorială, adică de dorinţe, de conştiinţă, de voinţă, etc. Am observat că regretele faţă de trecut provoacă îmbolnăviri grave până la cancer. Dar faptul că îmbolnăvirea poate fi provocată de graba permanentă, eu nu am bănuit. Cu atât mai mult nu am bănuit faptul că frământările crescânde faţă de viitor, frica, ataşamentul faţă de visuri sunt periculoase.

în plan subtil, trecutul, prezentul şi viitorul constituie un tot unitar. Numai aşa se poate explica caracterul holografic al universului în timp şi influenţarea oricărui eveniment asupra trecutului şi viitorului. în plan exterior, timpul este împărţit.

Dar eu am fost întotdeauna convins că arătătorul timpului este îndreptat numai dinspre trecut înspre viitor. Cu atât mai mult cu cât orice literatură ştiinţifică a prezentat numai un asemenea model. Şi numai după aceea, ca rezultat al cercetărilor, am constatat cu uimire că în plan subtil timpul este îndreptat în direcţie inversă şi în planurile şi mai subtile, timpul este unic, adică nu are direcţie.

Surprinzătoare a fost pentru mine informaţia despre faptul că pe planeta noastră timpul, poate de asemenea, să se mişte în diferite direcţii. în zona muntelui Himalaya are loc deplasarea timpului în viitor, iar în America de Sud în trecut. Când am încercat să aflu de ce petrece aşa, a reieşit că emisfera nordică şi în special Polul Nord este legat de viitor, iar emisfera sudică de trecut. Am putut să explic numai în felul următor. Pământul interacţionează prin două fluxuri de timp. Unul curge din viitor, altul din trecut. Aceşti doi curenţi îi conferă viteză Pământului obligându-1 să se învârtească. Viitorul este tot atât de real ca şi prezentul şi trecutul. întrucât sentimentele şi emoţiile noastre sunt legate de timp, se poate trage concluzia că în straturile subconştiente, adică în cele adânci ale emoţiilor noastre, sunt cuprinse informaţiile nu numai în legătură cu toate evenimentele din Univers din prezent dar şi din trecut şi viitor. Lumea materială şi învelişul nostru trupesc sunt legate de un singur flux al timpului care curge din trecut în viitor. Tot ce este sentiment şi emoţie este legat de viitor, cu acel timp care curge de acolo înspre prezent. Straturile de suprafaţă ale emoţiilor şi de asemenea ceea ce noi numim conştiinţă, gândire, idei, constituie totalitatea a două fluxuri de timp, rezultatul acţiunii lor reciproce. Toate procesele de evoluţie din Univers sunt legate de unitate şi lupta a două contrarii: cele două contrarii principale constituie două straturi ale timpului. Civilizaţia umană a început să se dezvolte puternic atunci când au apărut două tipuri de gândire: cea orientală, care s-a orientat spre viitor unde arătătorul timpului se învârte înapoi, unde totul porneşte dintr-un punct şi se răspândeşte în noduri şi verigi; cea occidentală, unde are loc un proces invers şi unde verigile singulare şi parcă împrăştiate se adună treptat într-un tot unitar.

Gândirea orientală este de fapt o hieroglifă, o scriere de la dreapta la stânga. Aceasta înseamnă triumful spiritului asupra materiei, idealism, principiul masculin.

Occidentul constituie legile materiale, reprezintă literele din care sunt alcătuite cuvintele şi rândurile, înseamnă orientarea şi analiza evenimentelor din trecut.

Orientul este intuiţie, iar Occidentul - experienţă. Toate descoperirile au fost înfăptuite ca o unificare a exploziei intuiţiei, ca o iluminare, cu acumularea experienţei.

Se cuvine să ne punem o întrebare rezonabilă. Dacă evoluţia şi orice descoperire au avut loc la punctul de joncţiune a ştiinţei cu religia, a idealismului cu materialismul, a intuiţiei cu experienţa, de ce în decursul istoriei omenirii aceste puncte de vedere contrarii, opuse, nu s-au unit niciodată pentru un timp scurt, ci au trecut doar încet şi lin dintr-unul în celălalt. Judecând după toate, în cazul când nu există suficientă energie, contrariile se distrug reciproc, are loc o reacţie de neutralizare.

Să vedem cum se mişcă pendula. Ea are două poziţii:

extremitatea stângă şi extremitatea dreapta. Una este opusul celeilalte şi una trece în cealaltă. Dacă acest lucru are loc cu o viteză mare, atunci toate mişcările pendulei se vor contopi pentru noi într-o singură mişcare. Contrariile parcă dispar, se contopesc într-un tot unitar, deşi în realitate ele îşi păstrează caracterul lor contradictoriu. însă, dacă noi încercăm să le unim, atunci pendula pur şi simplu se opreşte şi contradicţia dispare. Evoluţia presupune unificarea şi împăcarea contradicţiilor la un nivel mai înalt. Adică se presupune că evoluţia este tocmai trecerea la un nivel superior al energiei. Se naşte întrebarea - de unde se poate lua această energie? încerc să-mi aduc aminte ce anume spune ştiinţa despre energie. La început să ne întoarcem la timp. în tinereţe am auzit o frază, că timpul este întemeietorul a tot ce exista în Univers. Această poziţie a venit din filozofia indiană. Adică timpul creează spaţiul şi materia. Aceasta înseamnă că spaţiul şi materia constituie funcţiile timpului. Timpul este cauza, spaţiul şi materia constituie efectul. înseamnă, că pentru întregul univers trebuie să existe un timp unitar. Dar, deodată, această situaţie a eşuat. La sfârşitul secolului trecut Albert Michelson şi Eduard Morle au comparat valoarea vitezei luminii, măsurată în direcţia rotaţiei Pământului, cu valoarea ei măsurată în direcţie perpendiculară. Ambele viteze au fost identice. Iar după 18 ani Albert Einstein a renunţat la noţiunea de timp absolut şi a dedus un nou postulat: viteza luminii, măsurată de orice observator trebuie să fie egală şi independentă de viteza direcţiei în care se mişcă observatorii. Timpul a devenit dependent de materie şi spaţiu. El a început să-şi încetinească mersul pe lângă masa materiei şi a început să se frâneze în condiţiile măririi vitezei obiectelor materiale. Se pune problema: dacă timpul depinde de masa obiectului material şi a vitezei acestuia, atunci cum poate fi cauza a tot ce există?

Timpul a încetat să mai fie o constantă. Ei bine, constanta este viteza luminii şi în natură nimic nu poate s-o depăşească, dar atunci Universul nu poate fi în conexiune şi într-un asemenea echilibru. El nu poate fi aşa de omogen şi în toate părţile sale vizibile să arate la fel în toate direcţiile. Ne întoarcem la viteza luminii. Fotonul nu are masă de repaus. Oare ce este permanent în cadrul lui? Dacă nu este timpul, atunci înseamnă că este spaţiul şi materia. întrucât fotonul nu

are masă de repaus, atunci el arată mai mare decât unda şi decât particula. Caracterizându-1, noi putem în primul rând să pornim de la caracteristicile sale energetice. Şi cu toate acestea pe ce se bazează?
Se întâmplă oare ca şi constanta principală din Univers să fie energia? Atunci ce este energia şi de unde a apărut? In conformitate cu părerile contemporane ale savanţilor, primul pachet de energie a apărut cu ocazia creării Universului. Adică primul şi ultimul. Energia marii explozii a dus la apariţia heliului şi a hidrogenului, iar apoi la condensare şi la o rotaţie din ce în ce mai vertiginoasă a obiectelor cosmice. Ca rezultat, au început să lucească stelele. De unde se ia energia pe planeta noastră? După prezentarea savanţilor planeta este un corp ceresc în răcire. Toate mişcările de la suprafaţa Pământului constituie în principal rezultatul transformării energiei solare. Adică, vorbind într-un limbaj simplu, tot ceea ce vedem noi în natură este un proces de răcire. Cu timpul, Soarele va da din ce în ce mai puţină energie şi chiar şi energia înmagazinată în legăturile chimice, fizice şi nucleare se va epuiza. A doua lege a termodinamicii spune: în orice sistem închis dezordinea creşte odată cu timpul. Sau, vorbind mai frumos - creşte entropia. Deci, ordinea superioară este un nivel superior de energie. Vorbind într-un limbaj mai simplu, în lume totul este sortit distrugerii şi energia superioară are tendinţa să scadă la zero. Ordinea din lume trebuie să se transforme în haos. Ce se întâmplă cu omul şi cu natura vie care evoluează? Oamenii de ştiinţă au găsit şi aici o ieşire. Fiinţa vie măreşte ordinea, dar prin aceasta emană căldură ca rezultat al schimbului de substanţe. Iar ca rezultat general, totuşi, dezordinea este mai mare. Universul, ca şi omul,se naşte plin de energie şi posibilităţi, apoi încet-încet îmbătrâneşte şi moare. Gradul cel mai înalt al ordinii îl constituie programul care se realizează. Programul şi ideea create cu ocazia apariţiei Universului, se derulează prin distrugerea treptată. Acesta nu se reînnoieşte întrucât dacă s-ar reînnoi, ar fi trebuit să fie prezent autorul unui nou program. Procesele care au loc în stele constituie consumarea lentă a combustibilului nuclear şi de asemenea răcirea treptată. Dar grecii antici spuneau că treapta superioară a ordinii îl constituie haosul. însă aceleaşi procese pot fi văzute şi total diferit. într-un sistem închis creşte nivelul entropiei,

adică al dezordinii, iar sistemele se distrug. Dezordinea se îndreaptă spre haos, adică spre o treaptă înaltă a lipsei de ordine. Ce înseamnă pentru noi haosul? Aceasta este situaţia în care sunt rupte legăturile dintre cauză şi efect. Aceasta înseamnă imposibilitatea de prognozare a evenimentelor, lipsa de legătură dintre ele. Totuşi, în Univers nu există haos şi despre acest lucru vorbesc astronomii. Se poate ca noi să numim haos chiar incapacitatea noastră de a vedea legătura dintre cauză şi efect. Atunci acelaşi principiu poate fi formulat altfel. Orice sistem închis, adică un sistem cu legături cauză-efect limitate, cu timpul se orientează din ce în ce mai mult spre treapta superioară a ordinii. Ordinea mică tinde să se contopească cu o ordine de nivel înalt. Şi ceea ce numim în concepţia noastră dezintegrare prin ieşire la alte straturi, pare a fi o evoluţie iminentă.

îmi aduc aminte de o convorbire telefonică cu o pacientă de-a mea:

— Cu 25 de ani în urmă, eu şi cu soţul meu ne-am ocupat de teorie şi informaţie, - a povestit ea. - Am făcut o desco perire pe care am hotărât să nu o publicăm întrucât eram în perioada Uniunii Sovietice. Esenţa descoperirii constă în următoarele: ce este dezvoltarea în lumina teoriei şi infor maţiei? Aceasta este acumularea de noi legături, creşterea cantitativă a stării obiectelor. Ce este creşterea haosului, a dezordinii, într-un sistem închis? Aceasta este de asemenea creşterea cantităţii stărilor. Fenomenul evoluţiei în teoria infor maţională şi fenomenul dezintegrării din a doua lege a termo dinamicii s-au prezentat sub această formulă. Adică evoluţia sistemelor vii intrând în contradicţii exterioare cu legea a doua, a corespuns de fapt cu acesta pe deplin.

Dumneavoastră aţi ajuns la o asemenea concluzie, - am spus eu, - pentru că aţi privit din alt punct de vedere noţiunea de haos. Dincolo de dezintegrarea legăturilor exterioare, aţi văzut nişte lucruri mult mai subtile. Dacă există o cauză, înseamnă că există şi un efect. Dacă ele sunt legate, înseamnă că trebuie să fie un timp unic. Totodată, dacă evenimentele nu sunt legate în stratul exterior, ele pot fi legate în cel interior.

Pentru a revizui părerea proprie asupra unei asemenea noţiuni ca ordonarea trebuie să simţi că există diferite straturi ale timpului. Astfel, există straturi de suprafaţă ale timpului,

unde el depinde de obiectele materiale şi există straturi subtile, unde timpul creează obiecte materiale. Şi există stratul cu mult mai subtil unde timpul, spaţiul şi materia sunt comasate într-un punct. Din acest punct iese şi se desfăşoară la început spaţiul - câmpul, iar din câmp sau vid apar particule şi din ele se formează ceea ce noi numim materie sau substanţă. De unde apare însă energia? Este natural să presupunem că energia este rezultatul împărţirii timpului în trecut şi viitor. Şi cu cât este mai mare dimensiunea dintre straturile viitorului şi straturile trecutului, cu atât trebuie să se emane energie mai multă. Nici un filozof nu a putut răspunde la întrebarea: ce anume constituie cauza oricărei mişcări din natură? Ei au ajuns la concluzia că mişcarea constituie funcţia integrantă a substanţei - materie.
De fapt, orice mişcare presupune unirea cauzei şi a efectului. Adică constituie rezultatul interacţiunii a doi curenţi ai timpului. La obiectul care se roteşte, viteza interacţiunii şi a fluxului timpului sunt mai mari. înseamnă că acesta emite mai multă energie, spaţiu şi substanţă. înseamnă că energia existentă în Univers a apărut nu ca rezultat al unei explozii mari, ci ca rezultat al împărţirii timpului în trecut şi viitor, în cauză şi efect. în ceea ce priveşte stelele, ele nu luminează pentru că s-a comprimat materia interstelară care apoi arde, ci în stele arde timpul, transformându-se în spaţiu şi substanţă. De aceea galaxiile au o structură spiralată întrucât de acolo se produc în permanenţă emanaţii de spaţiu şi substanţă.

Aceste procese conduc la dezintegrarea întregului Univers, unde are loc producerea permanentă a spaţiului şi substanţelor. Judecând după toate, în filozofia indiană antică inspiraţia şi expiraţia lui Brahman era numit procesul de împărţire a timpului şi a apariţiei din acestea a câmpului şi substanţei, urmată de întoarcerea înapoi în timpul condensat care comasează cauza şi efectul. Cu cât este mai mare dimensiunea de cuprindere a trecutului, prezentului şi viitorului, cu atât mai multă energie există pentru dezvoltare şi pentru reîntoarcere.

Pentru fiinţele vii, cuprinderea straturilor timpului este legată de dimensiunea dorinţelor şi intensitatea sentimentelor. Cu cât este mai mare proporţia dintre cauză şi efect, cu atât mai puternic este potenţialul şi cu atât mai mari sunt posibilităţile pentru comasarea spaţiului şi timpului. Evoluţia se termină

atunci când omul, ca un sistem deschis, se compară cu Universul şi cuprinde pe deplin toate straturile timpului dezmembrat. Dar posibilitatea de a cuprinde diferitele straturi ale timpului, rezidă în ceea ce numim iubirea de Dumnezeu. Şi cu cât mai deplin şi mai atotcuprinzător simţim în noi această iubire, cu atât mai mult se deschid pentru noi posibilităţile de evoluţie.

CONCLUZII

în zilele de 14-15 mai am ţinut expuneri în Sankt-Peterburg, biletele s-au vândut greu, lumea a participat fără tragere de inimă. La Moscova, însă, s-a întâmplat invers, auditoriul a manifestat interes faţă de cercetările mele. M-am dus fără un entuziasm deosebit la întâlnirea cu publicul. Mai cu seamă că la Moscova eu am expus ultimele mele informaţii. Cu diagnosticarea mea, sincer vorbind, nu îmi era permisă nici un fel de suprasolicitare. Dar până la urmă am decis să risc. Astfel, spre surprinderea mea, lecţia a fost reuşită.

în timpul desfăşurării expunerii, periodic, am avut o senzaţie de iluminare. în acea perioadă am încercat să privesc lucrurile dintr-un alt unghi. O situaţie interesantă s-a creat în legătură cu noţiunea de soartă. Schema era următoarea. în prezent toate valorile s-au rezumat la două momente: la conştiinţă şi dorinţe, la tema geloziei şi mândriei. în fluxul contrar al timpului, în viitor, ele trebuiau să se unească într-un tot unitar. Dar când în timpul invers am diagnosticat alte persoane şi pe mine însumi, această unificare, nu se ştie de ce, în realitate nu s-a produs. Iar apoi încet, încet, analizând problemele mele, am descoperit o structură nouă care a cuprins curenţii trecutului şi viitorului. După scuturarea intensivă a modelelor, ca rezultat al selecţiei a rămas un singur nume - soarta.

Dar, după schema mea, soarta a intrat în pachetul general pe care eu l-am numit voinţă, soartă, conştiinţă şi aptitudine. O anumită perioadă am încercat din nou să înţeleg unde anume este greşeala mea. Apoi am înţeles că această nouă noţiune de soartă trece dincolo de cadrul unei singure vieţi. Aceasta este deja totalitatea a 49 de vieţi, am scris despre asta în a doua carte. In timp ce călătoream cu trenul, m-am întors la această temă. După două zile de la expunere, am plecat la nişte prieteni în Crimeea. Cauza întoarcerii la această temă a fost simplă. Au început din nou să mă doară rinichii. O durere permanentă

surdă şi acută. După diagnosticarea mea, aceasta era legată de soartă. „Este straniu, - m-am gândit eu, - rinichii nu ar trebui să doară. Am un surplus de energie, viitorul este deschis." Probabil că nivelul pretenţiilor faţă de alţii şi faţă de mine a fost mai amplu decât am presupus eu. Apropo, tocmai în soartă s-au unit voinţa şi dorinţa. Stăteam culcat în tren şi mă rugam în permanenţă. I-am iertat pe cei care îmi destrămau soarta cu sau fără voie, înţelegând că aceasta era salvarea dată de Dumnezeu. Am eliminat nemulţumirea de sine, deprimarea, supărarea pe soartă şi pe Dumnezeu. Se pare că teama pentru propria soartă duce apoi la supărare, la ură şi la gelozie. Iar mie, în tinereţe, nu numai că mi-a fost frică în permanenţă de soartă, această teamă a trecut apoi în teamă faţă de viitor, iar apoi în depresie şi toate acestea, fără voia mea, au trecut la urmaşi. „Deci acum, de bine, de rău, totul este clar, - m-am gândit eu. - Există tema dorinţelor şi tema voinţei, a conştiinţei. Există acelaşi lucru şi în viitor. Există soarta care uneşte cei doi curenţi ai timpului. Trebuie să depăşim dependenţa de soartă, întrucât această dependenţă va alimenta în permanenţă toate celelalte lucruri." Durerea de rinichi nu mă lasă să mai gândesc. Dar apoi, încet, încet, am făcut abstracţie de ea. Mi-a venit în minte o idee neaşteptată. Cărţile mele se numesc „Diagnosticarea karmei". De ce am diagnosticat eu soarta oamenilor? Pentru ca să fac soarta mai fericită şi mai bună. Da, am înţeles că fără iubire faţă de Dumnezeu, acest lucru nu este posibil. Dar scopul iniţial a fost să îndrept şi să corectez soarta. Da, iubirea de Dumnezeu oferă într-adevăr totul, dacă există în suflet într-o cantitate mare. Ea deschide uşile către o viaţă nouă. Ea oferă orice bun material şi spiritual, dar numai atunci când ea devine mai presus de orice şi nu constituie un mijloc pentru a obţine bunuri umane. Ce înseamnă să punem iubirea de Dumnezeu mai presus de soartă? Aceasta se întâmplă atunci când mie îmi este indiferent dacă soarta mea va fi bună sau rea, în momentul în care eu am simţit iubirea faţă de Dumnezeu. Iar eu, se pare că timp de mai mulţi ani, în mod subconştient, vorbind despre iubirea de Dumnezeu, i-am îndrumat pe alţii tocmai spre o soartă mai bună. înseamnă că mai devreme sau mai târziu, mie însumi trebuia să mi se destrame soarta sau tot ce este legat de ea. Şi se pare că problema cu rinichii este tocmai rezultatul acestui proces. în tren poţi să gândeşti bine.

Stau culcat, cu ochii închişi, iar durerea mă ajută să uit detaliile şi să mă concentrez asupra a ceea ce este principal. Dacă ani îndelungaţi energia emoţiilor am îndreptat-o spre îmbunătăţirea soartei, adică în subconştient am făcut un scop din aceasta, atunci câţi ani sunt necesari pentru a ispăşi acest lucru? Şi prin ce nenorociri trebuie să trec pentru a depăşi greşelile mele? Oare voi reuşi? Judecând după starea mea, nu prea. Deşi, de ce sunt aşa de pesimist? Am ajuns doar la concluzia că orice problemă nu este o recompensă pentru faptele din trecut, ci pregătirea pentru^viitor. Poate că spiritul meu se pregăteşte pentru informaţii noi. Totuşi, cum să accelerăm procesul de învingere a dependenţei de soartă?

Stau ore în şir culcat, concentrându-mă asupra căutării soluţiei de a ieşi din această situaţie. Deosebit de bine poate gândi omul noaptea. în virtutea obiceiului, conştiinţa se pregăteşte pentru somn. Toate problemele mici se frânează şi dispar. Treptat, în conştiinţă se conturează un cuvânt -„înţelegere". De ce trebuie repetat de o sută şi de o mie de ori că iubirea de Dumnezeu este mai importantă decât soarta, viaţa şi dorinţe. Pentru a simţi acest lucru şi nu a comite alte greşeli. Dar dacă omul a înţeles profund, atunci el nu va mai comite alte greşeli, pentru el acest lucru va fi un act lipsit de raţiune. Prin urmare, continuând să înaintez în fundamentarea principiilor mele şi ajutându-i pe alţii, pot să depăşesc mai repede propriile probleme. în memoria mea a apărut încă o scenă pe care înainte nu o înţelegeam. Câţiva ani, pe Iisus Christos L-au însoţit apostolii lui. Ei au urmărit tot ce a spus El, s-au schimbat, L-au crezut şi cu toate acestea, umanul a prevalat. Şi cel mai bun dintre ei, apostolul Petru s-a lepădat de trei ori de El de frică pentru soarta şi viaţa sa. în schimb, tâlharul de pe cruce care s-a aflat alături de Christos a dobândit împărăţia Cerurilor cu câteva ore înainte, adică a simţit în sufletul lui iubirea divină veşnică. De ce? Pentru că s-a pregătit să treacă procesul morţii şi aceasta 1-a ajutat să vadă mai uşor realitatea divină.

E posibil. Dar nu moartea în primul rând, ci viziunea divină reală a schimbat sufletul lui. înseamnă că viziunea iubirii divine din toate, dacă este percepută profund şi permanent poate să purifice sufletul mai repede decât orice pocăinţă şi orice rugăciune.

Pentru a simţi eul divin ca realitate, trebuie să vezi iubirea şi voinţa divină în permanenţă, în lumea înconjurătoare, înseamnă că va veni timpul când pocăinţa nu va acţiona pentru ca omul să poată simţi realitatea divină înlăuntrul său şi să vadă iubirea divină în fiecare particulă din lumea înconjurătoare. Eu continuu să gândesc şi observ cu uimire că durerea de rinichi trece la şale. Şi totuşi, ce mă doare - rinichii sau şalele? îmi aduc aminte de o problemă nerezolvată, esenţială în cazul meu. Critica şi condamnarea oamenilor. Inerţia condamnării m-a condus la un subterfugiu subconştient. Eu singur nu am condamnat, dar pur şi simplu le-am povestit altora despre fapta acestui om, aşteptând să-1 condamne. Aceasta îmi cauza o uşurare şi sentimentul dreptăţii mele. Am înţeles că atâta timp cât împart oamenii în drepţi şi vinovaţi, îmi este imposibil să simt realitatea divină, întrucât noţiunea de dreptate are la bază întotdeauna un punct de vedere uman.

Gândurile mele curg mereu, lent, în aceeaşi direcţie. Durerea din şale se deplasează încet şi se lasă în jos în zona sacru-mului. „Este interesant, -gândesc eu, - înseamnă că problemele cu rinichii au provenit de la şale. Iar dereglările de la şale au provenit de la baza măduvei spinării." Am continuat să stau culcat, să gândesc şi să mă rog. Treptat, durerea din zona sacrumului a început să se transforme într-o ciudată mişcare interioară, apoi într-o plăcută gâdilare şi a dispărut. înseamnă că sacrumul, baza măduvei, sunt legate de soartă. Şi ceea ce a fost a trecut, - acesta este un semn bun. Ca urmare, eu am şanse să depăşesc dependenţa de soartă. Stau culcat un timp şi sunt legănat savurând lipsa durerii. Ştiu însă că nu peste mult timp, durerea va apărea din nou. Vor ieşi straturile mult mai adânci legate de tinereţe şi copilărie. Mi-am adus aminte că la vârsta de 12 ani am căzut pleaşcă pe spate de la doi metri şi am simţit o durere sălbatică în sacrum care mi-a tăiat respiraţia şi nu m-am mai putut mişca. Probabil încă de pe atunci, din copilărie, mi s-a închis dependenţa de soartă datorită acestui traumatism. După câtva timp vor ieşi  la iveală straturile copiilor şi ale nepoţilor. Apoi vor fi neplăceri datorită soartei, după aceea vor răbufni durerile. Şi pe toate acestea, încet, încet, şi treptat le voi depăşi. Toate aceste boli şi neplăceri puţin mă interesează. Ele au rămas în urmă şi s-au transformat în lucruri de mică

importanţă în comparaţie cu ceea ce eu numesc iubire de Dumnezeu.